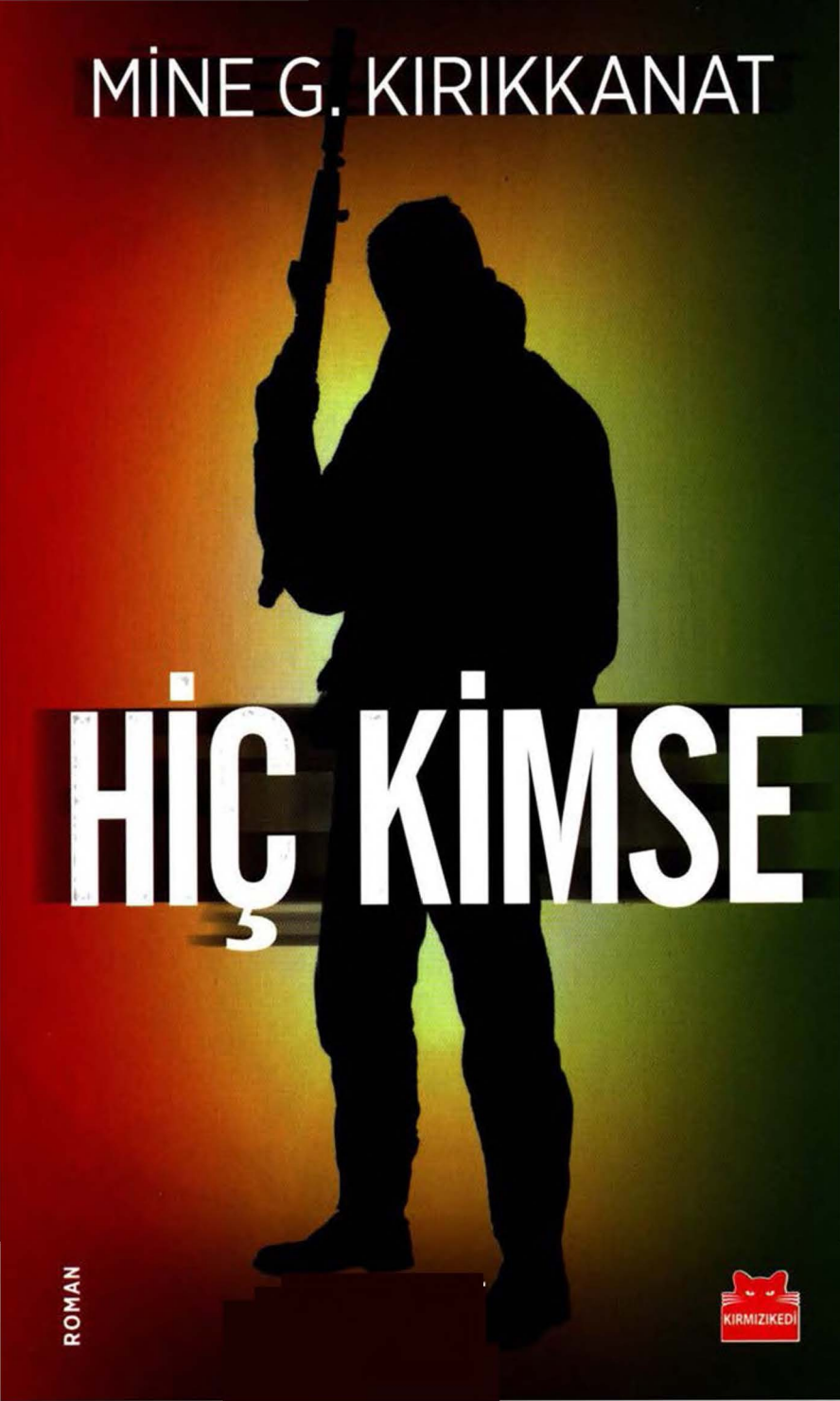
MİNE G. KIRIKKANAT

HİÇ KİMSE

ROMAN

KIRMIZIKEDİ

Mine G. Kırıkkanat

Mine G. Kırıkkanat, Ankara doğumlu bir İstanbullu. Notre Dame de Sion Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü mezunu. Türkiye'nin ilk kadın mizah yazarı olarak başladığı yazın yaşamını, gazetecilikle birlikte sürdürdü. İspanya'da *Cumhuriyet*, Fransa'da *Milliyet* muhabirliği, *Radikal* ve *Vatan* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. TV5MONDE kanalının yabancı gazetecileri arasında yer alıyor. Roman ve öyküleri yurtdışında yayımlandı, son romanı *Destina* 11 dile çevrildi. Halen *Cumhuriyet* gazetesinde Röveşata köşesini ve yeni kitaplarını yazıyor, yazıyor, yazıyor. Mine G. Kırıkkanat'ın Kırmızı Kedi Yayınevi'nden yayımlanmış diğer kitapları: *Bir Hıristiyan Masalı* (2014), *Gülün Öteki Adı* (2014), *Sinek Sarayı* (2015), *Destina* (2015), *Bir Gün, Gece* (2015) ve *Büyümek İstemiyorum* (2015).

KIRMIZIKEDI

Kırmızı Kedi Yayınevi: 582
Türk Edebiyatı: 94

Hiç Kimse
Mine G. Kırıkkanat

© Mine G. Kırıkkanat, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Merve Çay
Son Okuma: Sakine Yalçın
Kapak Tasarımı: Sinan Acıoğlu
Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Nisan 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-17-1
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Mine G. Kırıkkanat

HİÇ KİMSE

ROMAN

KIRMIZIKEDİ

Uyarı

Bu romanda, **ürüne hayal yerleştirme** vardır.

Konusu, 9 Ocak 2013'te Paris'te üç PKK'lı kadın militanın öldürülmesiyle sonuçlanan gerçek suikastın, gerçekdışı bir siyasal komplo ve cinayetler dizisine uyarlanmış hayali kurgusudur.

İçinde geçen bazı isim, yer ve tarihlerin uygunluk ya da benzerlikleri kurgusal olup; birinci tümce kapsamında değerlendirilmelidir.

Başlangıçta her şey yumurtaydı.

Dişi ya da erkek, memeli, memesiz; yüzen, sürünen, yürüyen, uçan her şey yumurta.

Caniler yumurtaydı önce, kurbanlar yumurta.

Dünyadaki yaşam, yumurtadan çıkan canlıların birbirlerini yemesi üzerine kurulmuştu.

Etoburlar otoburları yer, hatta yumurtalarını daha iştahla yerdi.

Gerçi otoburlar da otlarken kendilerinden küçüklerin yumurtasını mideye indirirdi ama, farkında olmadan...

En küçük böcekler bile birbirlerinin yumurtasını yemez miydi zaten?

Yumurtanın içinde kanla beslenen her canlı, ottan ya da etten can yiyerek yaşar, zaten can yemek için doğardı.

Velhasılı hiçbir yumurta masum değildi.

Her birinin kabuğu kırıldığında dışarı çıkan hayvanat, biçimi ne olursa olsun, hayatta kalmak için öldürmek ve sonunda ölmek zorundaydı.

Düzen böyleydi.

Taş yiyerek yaşayan yoktu. Bunu yumurtadan çıkarken bilirdi tüm canlılar.

O da bir etobur olarak çıkmıştı kabuğundan.

Tüm canlılar gibi canlıları yerdi, yumurtayı da pek severdi.

Ama öldürülmüş canlıları yemekle yetinmeyeceğini çabuk anladı.

Yumurtası farklı döllenmişti.

Yemese de öldürecek, öldürmeyi görev edinecek, görevi yüceltecek ve gereğini yaptığı için de mutlu olacaktı.

O bir katil olarak doğmuştu; yumurtadan çıkan her canlının yaptığından ne bir eksik, ne bir fazla; ama hiç olmazsa rasgele öldürmüyor, bir amaca hizmet ediyordu.

Çünkü insandı.

Ve insanların diğer hayvanlara üstünlüğü, öldürmek için daima beslenmek dışında bir amaçları olabilmesiydi.

Bu itici güce, zekâ deniyordu.

O da çok zekiydi.

Gerekli bir kötülük meleği.

Doğanın ta kendisi.

Gereksizi, çürümüşü temizleyen bir çöpçü.

Kimileri için silahşor, kimileri için tetikçi.

Hangisi ve her neyse, herkesin gözünde Lejyoner; kendi gözünde Hiç'ti o.

Askerden döneli üç, babası öleli iki ay olmuştu.

İki kız kardeş, bir ana, gırtlağa kadar borç.

Üniversite hayali, babasıyla birlikte uçup gitmişti. Ama iş de yoktu.

Karlı bir kış gecesiydi, herkesin evine çekildiği. Onlarınki nohut oda bakla sofa, ortada bir soba.

Sayılı odunlar tek tek atılıyor, üstünde etini anasının nereden bulduğunu sormadıkları mucize, bir düğün çorbası kaynıyordu.

Velhasılı her şey yerli yerinde ve atmosfer uygundu, gireceği kanlı gerdeğe.

Çorbaya oturmadan az önce çaldı kapı.

Ölüm meleği olacak yoksul çocukların kapısı, soğuk kış geceleri çalınır.

Gelen ya aile dostu bir sivil ya da çocuğu askerdeyken izleyip tartan bir resmidir.

Onun başını bağlayan yetenek, kasatura nişancılığı oldu.

Kimileri ateşli silah becerileri için seçilirdi, kimileri bıçak...

Ama sonunda, her silahın keskin nişancısı, hatta seçilenlerin çıplak elleri bile silah olurdu!

Onun kapısını çalan, merhum babasının arkadaşı bir komiserdi.

Misafir, çorbaya hayır demedi.

Sonra erkek erkeğe, bir kenara çekildiler.

Onu yetiştireceklerdi.

Vatan, millet, ümmü İslamiyet, devlet, kısacası DAVA için çalışacaktı.

Her türlü ihtiyacı karşılanacak, asla parasız kalmayacak, ama bordrosu, maaşı, işi, ünvanı olmayacaktı.

Yakalanır ya da öldürülürse; devlet için çalışmıyor, kimse onu tanımıyordu.

Ama anası ve kardeşleri, her halükârda Teşkilat'a emanetti.

Borçlar derhal ödenecek, ev boyanacak, çorba kaynayacak, kız kardeşleri okula gidecekti.

O, kim vurduya gitse de böyle devam edecek, ailesine her ay düzenli para ödenecek, hiçbir sıkıntı çektirilmeyecek; zaten kanı da yerde kalmayacak, gereği mutlaka yapılacaktı.

Milletül vatan, ümmetül İslam, bekaı devlet;[1] kısacası DAVA için çalışanların kadim hukuku, buydu.

1 Sıralanan sıfatlar hayal ürünüdür. (y.n.)

Babasından beri ilk kez babacan biri ona güveniyor, bir dava veriyor, sırtındaki yükü kaldırıp yerine onur koyuyor, yapacağı görevi yüceltiyor, ailesine sahip çıkıyordu.

Gençlik vardı, tehlike, heyecan, üstünlük duygusu vardı. Daha ne isterdi?

Önce kendi gözünde büyüdü.

Sonra gerçekten büyüdü.

Başlangıçta çok güçtü.

Ama hiç yalnız değildi. Hep, her aşamada Ağabeyleri vardı. Ve bir elin parmakları gibi bütünleştiği takım arkadaşları.

Tabancasıyla "tetik boşluğu"nu almayı; arkadaşının omzu üzerinden, bir başka arkadaşının omzu üzerindeki cansız manken kafasına sıkmayı ve on ikiden vurmayı öğrendi.

Kasları gelişti, vücudu güçlendi; gözü kırpılmamayı, bileği bükülmemeyi, elleri titrememeyi öğrendi...

Kendisine güvendi ve her zorluğun üstesinden geleceğine inandı.

Oysa idmanlar zorlaştıkça, giderek azalıyordu takımdaki arkadaş sayısı. Ama Ağabey, hep yanındaydı.

Dövüş eğitiminden sonra, sıra işin hammadesiyle haşır neşir olmaya geldi: Ölülerle tanıştı.

Morglara girdi. Yaşlı, genç, kadın, erkek ayırt etmeden cesetlere dokundu. Ölümün katılığını elledi. Yaraya, kana, kokuya alıştı.

Ve bunları yaparken sararmadığı, kusmak için tuvalet aramadığı, morgdan çıkınca karnı acıkıp içi pişmemiş köfte yiyebildiği için; diğerlerinin elendiği takımdan geriye kalan tek kişi oldu.

Elenenlerin yerini, başka takımlardan gelen başka tekler aldılar. Ağabey, onun ağabeyiydi, hiç değişmiyordu.

Son aşama, irade ve bedenin dayanma gücü sınavıydı.

Dirsekle el arasındaki kasları güçlendirmek için çok sıcak sulardan çok soğuk sulara daldırıp çıkarmak gerekti.

Yüksek düzeyde seslere tepki vermemeye; herkesin korkup kaçıştığı yerde hiçbir şey olmamış gibi sakin davranmaya alıştı.

Tabancası, vücudunun doğal bir uzantısı, parmaklarının parçası olmalıydı.

DAVA'nın silahşorları arasında solaklara pek rastlanmaz, sağ el parmakları üzerinde çalışılırdı.

Tetiği saracak işaretparmağından daha önemlisi, ortaparmaktı. Tetik parmağına yumuşacık bir yastık olabilsin diye, son boğumunun 90 derece kıvrılabilmesi gerekiyordu. Küçük bir ameliyatla boğuma girilip kıkırdağı inceltildi. İstenen eğim sağlandı.

Sonra geceler boyu elinde silah, kum torbalarıyla dolu bir yatakta; kendisini vurmadan uyumaya alıştı.

Ağabey, elene elene kalburun üstünde kalmayı başaran takıma; ancak devlet geleneğini sürdüren büyük istihbarat örgütlerinin verebileceği türden bir eğitim aldıklarını söylemişti. Evet, çok ağırdı, çok güçtü onlardan istenen. Ama gurur duyabilirlerdi.

Terör ya da mafya tetikçilerinin "işleri" çoğu kez ellerine yüzlerine bulaştırmaları; sığ ve kabaca, "alaylı" yetişmelerinden kaynaklanıyordu.

Eğitim bitimindeki bekleme süreci, yine eğitimdi.

Aylarca hücre gibi odalarda yatıp kalktılar. Hizmet edecekleri davanın haklılığı öğretildi. Az çok bildikleri yabancı dilde ilerleyip bir başkasını çabuk öğrenme yöntemleri üzerinde çalıştılar. Gördüklerini akılda tutmayı, hatırlamayı, karşılaştırmayı öğrendiler.

Kime nasıl hitap edilir, nerede ne yenir, ne içilir; İtalya'da Dry Martini yemekten önce mi, sonra mı içilir?

Her ayrıntının bilgi değeri vardı ve hiç beklenmedik bir anda gerekli olabilirdi.

Vücut dilini gözlemeyi ve çözmeyi bildiler.

Kadınlar çıkageldi küçücük hücrelerine. Onlara dar alanda paslaşmayı, sevişmeyi öğrettiler.

Sonunda, görünmez bir göbek kordonuyla, hayata bağlanır gibi bağlandıkları Ağabey'le yola çıkmaya hazırdılar.

Yumurtaların çatlama zamanı geldiğinde, ilk o kabuğunu kırıp çıktı sahaya.

Çünkü en seçkinler arasındaki en keskin olandı ve Ağabey'le boy ölçüşmeye hazırdı.

Lejyoner

Los Caracoles Lokantası, Barselona'da temas noktası olarak seçtiği yerdi.

İlk bakışta adının okunuşuyla ilgilenip Türkçe "karakol"a pay çıkarmaya kalkmış, sonra levhadaki salyangoz motifini görüp bir süre uzak durmuştu.

Kente gelir gelmez yazıldığı dil okulu, La Rambla gezisi üzerindeydi. Haftanın beş günü, bir yıllık kirasını peşin ödediği pansiyondan çıkıp Katalancayı İspanyolcayla eşzamanlı öğrendiği okula giderken, yolu Los Caracoles'in önünden geçiyordu.

Fark et-incele-sonuçlandır.

Mesleğin, bazen saniye, bazen saliseyle can kurtaran, kimi kez sabrı sınayan bir zamana yayılsa bile hiç eksilmeyen bir dikkat gerektiren altın kuralı...

Çevresindeki her ayrıntıyı inceleyip değerlendirmek alışkanlığıyla, lokantayı da aslında farkında olmadan gözetim altına aldı.

Duvarına çakılı eski levhada yazan tümceyi, daha İspanyolca öğrenmeden ezberlemişti: *Casa fundada en 1835*. Anlamıştı. Lokantanın eskiliği, onu masum bir şaşkınlığa uğrattı, hatta derinden etkiledi.

Doğduğu topraklarda, 1835'te kurulup hâlâ var olan bir lokanta hiç görmemişti. Zaten olmadığına da emindi.

Hatta 1835'te yaşamış bir atası var mıydı onun?

Varsa nerede doğmuş, nereye göçmüş –onun ülkesinde herkes bir yerden bir yere göçerdi–, neyle uğraşmıştı?

Bilmiyordu.

Geldiği ülkede, zaten kimse iki kuşak öncesinin macerasını bilmezdi. İnsan tarihi, kulaktan kulağa aktarılan ve zaman içinde gerçeklerin yuvarlanıp yalanların köşelediği masallara dönüşürdü.

Yazıdan önce söz vardı, sözlü sürüyordu onun doğduğu diyarda öyküler.

Oysa o, gözü açıldığı günden beri, ilk gördüğü işaretlere, hatta soyut harflerden oluşan yabancı kelimelere bile anlamadan baktığını anımsamıyordu. Her sözcüğü dikkatle inceler ve –Caracoles'ten karakol türettiği gibi– bazen yanılsa da mutlaka bir anlam yüklerdi. Anlamsıza tahammülü yoktu. Doğru ya da yanlış, her şeyin bir anlamı olmalıydı. Çoğu kez de yanılmazdı zaten.

Yanılmamaya ihtiyacı vardı.

İçten içe çok zeki, tam da bu yüzden kırılgan olduğunu biliyordu. Analitik mantığıyla övünür, aldığı kararlardan kuşku duyduğu zamanlar, matematik okumadığına hayıflanırdı.

Ama dünyaları ve hatta en iyi üniversitede matematik okuma şansı verseler, yine de mesleğini değişmezdi. Öyle oturduğu yerde yeni bir denklem kurarken damla damla yükselecek heyecanlar onu kesmezdi.

Ona damardan adrenalin gerekiyordu.

Daha doğrusu, kendi yarattığı tehlikeyle boy ölçüşmeyi seviyordu: heyecanlanmak gerekirken, sakin kalmak. Kalp çarpıntılarını adeta bir orgazmı yavaşlatır gibi yavaşlatmak. İşte bunu başarmak için verip şimdilik daima kazandığı mücadeleye tutkundu.

Los Caracoles'in dış cephesini beğenmesine beğendi

de, asıl vitrinini sevdi. Lokantanın vitrini nefis *azulejo*'larla[1] süslü bir taş fırındı ve içi, en iyisinden bir ocak başını andırıyordu.

Aikidocuların ölçülü hareketleriyle çalışan aşçılar, etleri ızgaraya atınca foş diye dumanlar çıkıyor; yüzyıllık kuzinelerin üstüne tavalar konup kalkıyor, kapı her açıldığında dışarıya nefis kokular yayılıyordu.

Günde iki posta önünden geçtiği dükkânın, sonunda "Katalan Kebapçı" olduğuna karar verdi. Girip çıkan müşteri profilini saptadı. Sonra bir gün, kapıyı itip içeri girdi.

Ve işte o zaman, çok beğendi.

Dışardan sadece zemin katı görünen lokanta, birinden öteki görünmeyen ve merdivenlerle inilip merdivenlerle çıkılan küçüklü büyüklü salonlarla bir labirent oluşturuyordu. Kuşkusuz arka sokağa kadar uzanıyordu ve dolayısıyla bir de arka kapısı vardı.

Keşif gerekiyordu. Tabii hemen değil, ilk seferde değil.

Aslında mekânı, fotoğrafın icadından beri lokantaya gelip giden ünlü kişilerin portreleriyle kaplı duvarlara baka baka, turist gibi gezmek pekâlâ mümkündü.

Ama tüm dünyadan "temizlikçilerin" kiralanmayı beklediği Barselona'da, her an yurttaş ya da yabancı bir meslektaşıyla karşılaşabilirdi. Yüzde elli oranında hesap ettiği bu olasılığa hazır ve bu durumdan rahatsız değilse de, özellikle buluşma mekânı olarak kullanacağı yerde turist gibi görünerek daha ilk günden dikkat çekmek istemezdi.

Katalonya, İspanya'dan bağımsızlık istemi doğrultusunda Madrid'deki merkezi otoriteyi uzun süredir dışlıyor, İspanyol polisini iç güvenliğine karıştırmıyordu.

1 Azulejo: Portekiz ve İspanya'ya has bir çini, seramik çalışması. (yay.n.)

Oysa Katalan polisinin uluslararası terör ve suçlularla mücadele edecek istihbaratı da yoktu, deneyimi de. Yerel yönetimin zafiyetinden doğan boşluk, Katalonya'yı polisiye anlamda *no man's land*[1] haline getirmişti. Başkenti Barselona, dünyada kırmızı bültenle aranan teröristlerin saklandığı, kiralık katil ve casusların müşteri beklediği bir korsan iniydi. Hem de yıllardır.

O ise yabancı bir ülkenin deniz müzesinden Barselona Deniz Müzesi'ne bir yıllığına staja gönderilen memurdu. Uzmanlık alanı, kalıntılarından yola çıkarak eski gemiler çizmek ve tabii parçaları birleştirip onarmaktı. Geldiği yabancı ülkenin denizaltı metro kazılarında ortaya çıkan kalıntılar üzerinde çalışabilmek için, Bizans gemileri açısından en zengin koleksiyona ve bilgiye sahip Barselona'ya, bilgisini arttırmaya gelmişti.

Müzenin açık olduğu her gün, sabahtan öğleye kadar, yani saat 10'dan 13.30'a kadar çalışıyor; Katalanların *siesta* yaptıkları öğleden sonraları da dil kurslarına gidiyordu.

Dolayısıyla yanında daima dil kitaplarını taşıdığı bir çanta, içinde de mutlaka eski gemilere dair, bakanların ilk bakışta dikkatini çeken güzel baskılı bir uzmanlık kitabı olurdu.

Aslında ne eski gemi bilirdi ne de yenisini çizip onarmayı. Ama ellerinin keskin nişancılık yeteneğine eşlik eden vasat bir ressamlığı vardı ve Müze'deki gemileri inceleyip çizim yapan genç öğrencilere benzemeyi, hareketlerini birebir taklit etmeyi hızla başarmıştı.

Müze'de verilen eğitimden sorumlu Katalan yetkililer, teorik bilgisizliğini biraz Türk olmasına, biraz da Katalanca eksikliğine bağlıyorlardı. O şakır şakır İngilizce ve kendi aralarında "ASALA Fransızcası" dedikleri kadar

1 (İng.) No man's land: 1. İki cephe arasındaki sahipsiz toprak. 2. Tarafsız bölge. (yay.n.)

Fransızca konuşuyordu ama, Müze'de dersler inatla Katalanca veriliyordu.

Bir yerden asla aynı saatte çıkıp beklendiği yere beklenen saatte gitmeyen ve bütün hayatı boyunca gideceği yeri, izleyeceği güzergâhı değiştirmeye alışık o, ilk kez metronom tempolu bir düzende yaşıyordu.

Her gün saat 13.30'da Müze kantinine inip yemek yiyor, eve gidiyor, kitap çantasını alıyor ve kursa gidiyordu. Dönüşte kitap çantasını pansiyona bırakıyor ve La Rambla Caddesi üzerindeki tarihi pazar yeri, Mercat de Sant Josep'te bir şeyler atıştırıp pansiyona dönüyor, televizyon izleyip yatıyordu.

Beklenti sürecinin milimetrik bir sadakatle uyduğu monoton akışına, "bitkisel evre" adını vermişti. Bu evrede, dudağında çoğu kez yakılmayı bekleyen bir sigarayla dolaşırdı. Sokaktan geçen iyi birileri sigarasını yakmak için her çakmak uzattığında hep çok şaşırırdı. Ama onun gülümseyerek reddi, ateş ikram edeni daha çok şaşırtırdı.

Cumartesi ve pazarları, içlerinde "tanıdık" olabilecek turist kafilelerine rastlamamak için Barselona'nın banliyölerinde geçirmeyi alışkanlık edinmişti.

Vasat Avrupalının, dilenci ya da esrarkeş bile olsa, her gün aynı yer ve aynı saatte görmeye alıştığı insanları benimseyip bir süre sonra güvenecek kadar kabullendiğini çoktandır çözmüştü.

Dolayısıyla eylem sürecinde kaçınılması gereken düzen alışkanlığı, bekleme durağı Barselona'da güven gerekçesiydi.

Los Caracoles'in girdisini çıktısını tanımak ve güvenliğini sağlamanın en iyi yolu da personeli kendisini görmeye, dolayısıyla kanıksamaya alıştırmak, yani müdavimi olmaktı.

Nitekim öyle yaptı. Akşam yemeklerini düzenli olarak lokantada yemeye başladı.

İlk gece, önce lavaboya gidip uzun uzun ellerini yıkadı. Sonra ocak başında çalışan aşçıları seyrettiği, giriş katındaki ön salonda oturdu. Her gece yer değiştirerek, ismine uygun bir salyangoz gibi kıvrım kıvrım uzayan lokantayı iyice kolaçan etti.

Arka kapının sadece personel ve mal giriş çıkışı için kullanıldığını saptadı. Lokantanın en geniş salonu olan üst katı, tabii ki tercihi değildi, çünkü hem ana hem de arka kapıya en uzak kalandı.

Sonunda, zeminden merdivensiz bir yokuşla inilen mahzendeki penceresiz küçük salonda karar kıldı. Şarap fıçılarının arasındaki birkaç masadan ibaret mekâna, gelenin yavaşlayacağı ve rahatça görüleceği dar bir geçitten giriliyordu. Üstelik ilk bakışta görülmeyen bir avantajı vardı: kuşkusuz şarap fıçılarının yuvarlanarak sokulduğu, doğrudan arka sokağa açılan üçüncü bir dış kapı.

"Allah'ın hakkı üçtür..." diye geçirdi içinden.

Caracoles çalışanları, her akşam aynı saatte lokantaya ağzında yakılmamış bir sigarayla giren ve önce lavaboya uğrayıp ardından mahzendeki az sayıdaki masadan aynısına oturan yabancıya çabuk alıştılar.

Genç irisi, yakışıklı sayılacak bir adamdı. Atletik yapısına karşın içine kapanık, sert ifadeli bir yüzü vardı. Ama dikkatle seçtiği kelimelerle, hata yapmamaya çalışarak sipariş verdiğinde sesi kulağa hoş geliyor, kibar bir insan algısı yaratıyordu.

Kısa bir süre sonunda, lokanta girişindeki ocak başı aşçıları kendisini selamlamaya başladılar. Sonra hal hatır sorar oldular. Garsonlar, geleceği saatte onun masasma başka müşteri oturtmuyor, ona ayırıyorlardı.

Tamam, yakılmamış sigarası ve lavabo töreniyle biraz tuhaf; ama zararsız bir adamdı. Delinin bol, herkesin bir garip olduğu bu zamanda, kimin manisi yoktu ki?

Ada
6 Ocak, Türkiye

Yolcu salonunun sadece alarm lambaları yanıyor, feribot iskelesinin kısık ışıkları salona bitişik kafeteryanın boydan boya cam cephesine rağmen içini aydınlatmaya yetmiyordu.

Issız masalardan birinde iki erkeğin oturduğunu dışardan görmek mümkün değildi.

Adamların, karanlık bir dünyaya ait olduklarını anlamak için ışığa çıkmaları gerekmiyordu.

O dünyada iyi niyet gafil avlanmak, masumiyet ölüm nedeniydi.

Dolayısıyla iki acımasız avcıydı onlar.

Öylece, kıpırtısız durduklarında bile yeterince tehditkâr bir enerji yayıyorlardı. İnsanlardan çok hayvanların sezebileceği, yırtıcı bir kararlılık...

Görünüşleri değil, duruşları irkilticiydi. İkisi de cüsseli, ama biri daha iriydi. En, boy ya da kilo farkı değildi bu irilik. Adamın eski bir güreşçi olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Boynu yok denecek kadar kısa ve ensesi, ele zor gelecek kalınlıktaydı.

Örgüt içindeki lakabı doğal olarak "Boyunsuz", ama çağrı adı, operasyonel kod adların kısalığı kuralına uygundu: Do.

Daha az kalın olan öteki görevli, Teşkilat'ın sanki müzikten anlarlarmış gibi dağıttığı nota kodlarını baştan beri saçma bulurdu.

Her operasyonun başında, bahtına "Mi" ya da "Si" çıkarsa ihtimali, kâbusu olurdu.

Sızdığı PKK kadrolarında deşifre olduğu gün, evini basan beş militanı tek tabancayla indirince şanı yürümüş; kendi göbeğini kendi kesmek hakkını kazanmış ve değişmeyecek kod adını kendi koymuştu: K.

Hayal meyal, çok gençken gördüğü bir gerilim filminden aklında kalmıştı "K" rumuzu. Filmin mi başlığıydı, yoksa başkahramanın mı, anımsamıyordu. Ama K harfinin "ke" değil, "ka" diye söylenmesi hoşuna gitmişti. Şifreli mesajlara K. diye geçen kod adının KA diye söylenmesi, PKK'nın kekesine de nanik yapar gibiydi.

K. oturduğu yerden kalkıp birkaç adım attı, gerindi. Güya aksiyon ve tehlike dolu hayatının çoğu, aslında beklemekle geçiyordu. Zor olan da buydu zaten. Beklemek, beklemek, bazen kıpırdamadan beklemek ve birkaç saniye içinde ölümle boy ölçüşüp canlı kalmak...

İşte yine bekliyordu, ne hazırlanan operasyonun içeriğini ne de kendi görevini biliyordu, henüz. Ama çok önemli olduğunu sezmişti. Kuşkusuz bu gece ne gerekiyorsa öğrenecekti.

Boyunsuz yoldaşı, dişlerinin arasından, "Hangi cehennemde kaldı bunlar..." anlamına gelecek bir şeyler homurdanıp sol kolunu silkeledikten sonra saatine baktı.

K., "Hepsinin bir manisi, bir tiki var!" diye düşündü.

Boyunsuz da metal saat kayışını bol takıyordu; kolunu bileğin yanına kayan kadranı ortaya getirecek ustalıkta silkelemeye odaklıydı.

Böyle tikler, damgalı eşek gibi kimlik belirleyici, dolayısıyla tehlikeliydi aslında. Ama örgüt, psikoloji testlerinde hiçbirini uyarmadığına göre ya görmezden geliyordu ya da farkında değildi. Acaba kendisinin de böyle bir

takıntısı var mıydı, hangi hareketi fark etmeden tekrarlıyordu, merak etti.

Yaklaşan bir helikopterin yanıltmaz gürültüsü duyulunca, ikisi de yerinden fırladı.

Kafeteryanın cam kapısı dışardan açıldı, çok genç olduğu belli bir denizci, "Vakit geldi!" dedi.

K., saatine bir göz attı: 01.53.

Hızlı adımlarla iskeleye yürüdüler. Do, kulağına eğilip yavaşça, "Bizi niye helikoptere almıyorlar?" diye sordu.

"Kodaman yalnız gider," diye kısa kesti K.

Yol arkadaşının uzun yıllardır örgüte sadakatle hizmet ettiği, ama pek zeki olmadığı açıktı. Olsaydı, en güvenilir ve yüksek mevkide elemanlara bile, yakın çevresinden değillerse Kodaman'la aynı araçta yolculuk yaptırılmadığını fark ederdi. İnsanlık hali; biri cinnet geçirir, öteki satın alınır falan, kapalı mekân bir tuzak haline dönüşebilirdi...

Nitekim rıhtımda sadece gürültüsünü beklemişlerdi Kodaman'ı adaya götüren helikopterin.

İskeleye istim üstünde yanaşmış Jandarma Asayiş Botu'na bindiler. Kendilerini çağıran denizci kıç tarafına oturdu, onlara da oturmalarını işaret etti. Dümendeki denizcinin motoru kapatmadan beklettiği bot hemen hareket etti. Epeyce hızlıydı. Hafif dalgalı denizin üstünde uçuyorlardı adeta. Çok geçmeden helikoptere yetiştiler.

İkili armada, adaya hemen aynı anda vardı.

Kodaman'ı taşıyan helikopter piste inerken, onlar da botun ışıklarıyla seçilir hale gelen iskeleye çıktılar. Rıhtım aydınlatılmamıştı. Üniformalı bir subay el feneriyle yol gösterdi. Peşine düştüler. Kısa bir yürüyüşten sonra cezaevine vardılar. İki yanında nöbetçilerin beklediği ana kapı geniş bir avluya açılıyordu ve içerisi aydınlıktı.

İşte orada, kurmaylarıyla çevrili ada komutanının, kuşkusuz, "Hoş geldiniz!" demek için durdurduğu Kodaman'la karşılaştılar. Yanında üç sivil vardı.

K., hepsini tanıyordu.

Cüsselerinden olacak, Do ile birlikte kapıdan girdiklerinde bütün başlar onlardan yana çevrildi. Kodaman, önce K., ardından Do'ya selam niyetiyle gülümsedi. Onlar da yaklaşmadan, saygılı bir baş hareketiyle karşılık verdiler.

Kodaman, yanındakilerle birlikte binaya yürüdü. Kendisine eşlik eden üç sivilden biri ayrılıp, K.'ya yaklaştı.

"Selamünaleyküm."

"Aleykümselam."

"Sonra konuşacak."

"Anlaşıldı."

Sivil, hızla uzaklaşıp heyetin ardından içeri girdi.

K. ve Boyunsuz, kısa bir süre avluda beklediler. Sonra bir subay gelip onları komutan makamının karşısındaki bir bekleme odasına götürdü. Çay, kahve isteyip istemediklerini sordu.

Birkaç saniye sonra komutanın makamına yalnız geldiğini, yaverin onu karşılayıp ardından kapıyı kapattığını gördüler. Toplantıya katılmamıştı.

Demek pazarlık Abdullah Öcalan'ın ziyaretçileriyle görüştüğü mekânda yapılıyor, Kodaman kendi adamlarından başka tanık istemiyordu.

K., meslekte üstlerinin ne yaptığım merak etmemeye ve sabırla emir beklemeye idmanlı biriydi. Ama hayatında ilk kez, Kodaman'm konuştuğu adamı görmek için yanıp tutuşuyor, görüşmeyi izleyemediğine hayıflanıyordu.

Acaba nasıl yaşlanmıştı? Süngüsü ne kadar düşmüş, egosu ne kadar çökmüştü?

Örgütteki herkes, ölesiye nefret besliyordu herife. Oysa K.'ya göre bu bir paradokstu, çünkü Apo da onlardan biriydi!

Yıllar yılı Teşkilat onu, o da Teşkilat'ı kollayıp gözetmiş; yakalanıp Türkiye'ye getirildiği özel uçakta ilk sözü boşuna, "Ben ülkemi severim. Annem de Türk'tü," olmamıştı!

Şimdiki hükümet olsa, propagandaysa propaganda, herifi paketleyen ekip, cumhurbaşkanının lüks jetiyle gider dönerdi Liberya'ya...

Ama o zamanki cumbabaların, başbabaların özel jeti falan yoktu. Bir işadamının özel uçağı ödünç alınmıştı operasyon için.

Ve o uçaktaki sanki, devlete yıllarca isyan bayrağı açan, her iki yandan 40 binden fazla cana, milyonlarca insanın tehcirine, mağduriyetine ve milyarlarca dolara mal olan "düşük yoğunluklu" savaşın başkomutanı Apo değildi!

Tepesine yumruğu yiyince hemen kulluk ayarlarına geri dönen tüm alçaklar gibi, annesinin Türklüğüyle sempati toplama girişiminden sonra hızını alamamış; defalarca, "Türkiye'yi seviyorum. Türk halkını seviyorum. Fırsat verilirse iyi hizmet ederim," tadında gelgel yapmıştı.

K., yakalandığında iğneyle uyutulan Apo'nun yavaş yavaş kendine gelirken, yani yarı ayık yarı baygın söylediği bu sözlerin hayatındaki en samimi itiraflar olduğunu düşünüyordu.

Hareketsizlikten canı sıkılan Boyunsuz, geniş geniş esneyerek bileğini salladı, şakırtıyla dönen saatine baktı: "Dört olmuş! Hâlâ mı konuşuyorlar, daha kaç saat bekleyeceğiz?"

Sonra kalkıp iri cüssesiyle daralan odada volta atmaya başladı.

"Götüm tutuldu ya..."

K., dik dik ona baktı. "Hem hayvan hem sabırsız," diye geçirdi içinden. "Ne yapacağım ben bununla?"

Ama sesi sakindi, itidale çağırıyordu: "Bekleyeceğiz!"

Çok beklemediler.

Kodaman'a eşlik eden kurmaylardan biri kapıda görünüp bir baş işaretiyle, "Gelin," dedi.

Ayağa kalkıp izlediler.

Uzun, karanlık bir koridordan geçip cezaevinin özel mahkûma ayrıldığı anlaşılan yüksek güvenlikli bölümüne vardılar. İçeri girmediler.

Duvarlara o kadar çok kamera monte edilmişti ki, K. huzursuz oldu. "Film çevirsek bu kadar açıdan çekilmezdik," diye düşündü.

Çifte demir parmaklıkla biten koridorun sonunda, normal bir kapının önünde durdular.

Özel mahkûmla görüşme odası burası olmalıydı.

Sivil kurmay kapıya vurdu, cevap beklemeden açtı.

"Geldiler," dedi kısaca.

İçerisi salon sayılacak genişlikteydi. Bir kanape, iki koltuk ve 10-12 kişi alabilecek uzun bir çalışma masası bulunuyordu. Hatta bir duvar televizyonu bile vardı.

Kodaman, çalışma masasının başında oturuyordu. Yanında iki kurmayı ayakta duruyordu.

Apo'yu göremeyen K., hayıflandı. Bir an için görüşmeye katılacak kadar önemsemişti kendisini. Ama yanılgısını üstlendi, kimseyi suçlamadı. Hayal kırıklığı yüzüne yansımadı.

Buna karşın, bir baş hareketiyle odadaki kameraları göstererek, üst makama kusursuz itaat kuralım bozmadan sorabileceği biricik soru döküldü ağzından:

"Kayıtta mıyız Başkanım?"

Kodaman, kaşlarını kaldırıp, "Cık," sesi çıkardı.

Eliyle yanındaki koltuğu gösterip, "Geç otur," dedi.

Sonra hemen arkasında bekleyen Do'ya gülümseyerek, adeta vedalaşır gibi elini kaldırdı.

Do anlamamıştı ama yanındaki adamlar koluna dokunarak onu uyarıp dışarı aldılar.

Kapıyı kapattılar.

İçerde Kodaman ve iki kurmayıyla kalan K., "huzura" yalnız kabul edilmekle operasyondaki emir yetkisinin vurgulandığını biliyordu.

Ama başka bir sonuç daha çıkarmıştı: Şimdi alacağı bilgileri, Do ile paylaşmaması gerekiyordu. Adamın irikıyım yapısına karşın zekâ düzeyini düşününce, Kodaman'a hak verdi. Hatta rahat bir soluk aldı. Bilmeden itaat eden bir Do, bilerek hizmet eden Do'dan daha kolaydı.

Masaya oturdu.

Kodaman, yanında hâlâ ayakta duran kurmaylardan birine dönüp parmağını şaklattı. Adam, ceket cebinden büyükçe bir zarf çıkarıp K.'ya uzattı.

İçinde üç pasaport vardı. İkisi yeşil Türkiye, diğeri Suriye pasaportuydu.

Kodaman, koltuğunu gıcırdatarak arkaya kaykılıp ellerini kavuşturdu. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir an sustu.

Sonra K.'ya bakmadan konuştu:

"Arapçan nasıldır?"

"İyidir," diye yanıtladı kısaca.

Kodaman, gözlerini ona çevirip, "Çok iyidir!" diye gülümsedi.

K.'ya, aslında hakkındaki her şeyi bildiği mesajını veriyordu.

"Arapçan, Rusya'ya girişte yararlı olacak. Ne de olsa Suriye pasaportu... Üzerinde Romanya'dan çıkış mührü

var. Dolayısıyla Avrupa'dan Romanya'ya zamanında geçmek ve Rusya'ya mühre uygun tarihte giriş yapmak zorundasın!"

Yine bir an durup alnını kaşıdı.

"Ötekiler gıcır Schengen'li. Sıfır kilometre. Biri senin, öteki Boyunsuz'un adına. Boyunsuz sana Avrupa'ya kadar eşlik edecek. Sonra dönecek. Sen Romanya sınırına kadar yeşille gez... Ondan öteye Suriyelisin."

K., başıyla onayladı.

Ama iç gerginliği had safhadaydı. Haydi Avrupa'yı bir nebze anlayabilirdi de, Rusya'ya uzanacak bir operasyonun Apo'yla ne ilgisi olabilirdi? Niçin böyle bir görev emri İmralı'da veriliyordu?

İçini kemiren soruyu artık sorabilirdi.

Renksiz olmasına çalıştığı tok bir sesle konuştu: "Peki işş nedir?"

İşin ş'sini elinde olmadan vurgulamış, adeta şaklatmıştı. Aslında işin Apo'yla ilgisi nedir, diye sormak için yanıp tutuşuyordu.

Babacan bir tavırla gülümseyen Başkan, "Görev demek istiyorsun," diye düzeltti. "Tabii gönüllü kabul edeceğin ya da reddedeceğin, özel bir görev. Zorlama yok. Emir yok. Riski çok. Yakalanırsan, daha doğrusu yakalanan her kim olursa, elbette tanımıyor olacağız! Sana ancak istersen, yapılması gerektiğine inanırsan üstleneceğin bir görev vermekten çok öneriyorum burada..."

"Anlaşıldı."

"Üstelik, bir zamanlar eğittiğin en iyi eleman olduğunu söyleyip ipten aldığın Lejyoner'le temas halindeyiz. Delidir melidir ama böyle bir işin altından seni tehlikeye atmadan ancak onun kalkabileceğini düşündük. Tabii eski çırağınla çalışmak istersen... Yoksa bizzat sen elini taşın

altına sokmak zorunda kalırsın ki, bence yurtdışı operasyon için epeyce riskli. Resmi memurumuz olman açısından da riskli."

K. bir an duraladı. İki yıl olmuştu Lejyoner'i görmeyeli. Onunla iş görmek her zaman heyecan verici; boynuzun kulağı geçtiğini seyretmek gibi bir şeydi. Ama üzerinde hâlâ otoritesi var mıydı, onu kontrol edebilir miydi, emin değildi. Hele en son tuzağa düştükleri operasyonda olanlardan sonra...

Merakı had safhadaydı, bunları sonra düşünürdü.

"Öneri nedir?"

Kodaman, kaykıldığı koltuğu gıcırtıyla öne eğerek masaya dirseklerini dayadı.

"Sürprize hazır mısın?.. Öneriyi sana Sayın Öcalan bizzat yapacak! Bize önceden açıldı, düşündük, taşındık, mantıklı bulduk, kabul ettik."

Elini başından yukarı kaldırıp katladı. Kendisinden uzun boylu birini tarif ederken, "Bir Numara da onayladı!" diye sürdürdü. "Sayın Öcalan, az önce buradaydı. Detayları konuştuk, anlaştık. Ama ben, senin böyle bir öneri benden gelse bile tereddüt geçireceğini, ancak Sayın Öcalan'ın ağzından duyarsan kabul edebileceğini düşündüm. Böyle işlerde, vatan yararına inanmak önemlidir, bilirim...

"Şimdi top sende. Reddedersen, tabii başkasını bulacağız... Ama şahsen, bu işi en iyi senin kotaracağını düşünüyorum!"

Bir an durup, çok konuşmaktan yorulmuş gibi koltuğunu gıcırdatarak arkasına yaslandı. Sonra parmağıyla az önce zarfı uzatan kurmayı gösterip: "Kabul edersen, çıkaracağı ikinci zarfta para var," dedi. "Çok para. Ödemelerine de yetecek, sana da..."

Duyduğu şaşkınlığı *poker face*[1] bir ifadesizliğin ardına gizleyen K., bir "Haydaaa..." savurdu içinden.

Paranın azı çoğu, onu hiçbir zaman ilgilendirmemişti.

Ama Apo... Kendisine vatana yararlı bir hizmet önerecekti ha? Vay canına!

Demek Barış Süreci sayesinde, "terörist başı" Apo'dan vatana hizmet için yanıp tutuşan, bu yolda önerilerde bulunan "bir bilen" dönemine, Sayın Öcalan'a geçilmişti.

Fakat o, göbeğini kaşıyan orospu çocuğundan ne öneri ne de emir almaya hazırdı!

Binlerce şehidin yanı sıra, bizzat üç arkadaşını öldüren orospu çocuklarının hiçbirine, ne savaş ne de barışta, asla, asla "sayın" demezdi, demeyecekti!

Bütün bunlar, ışık hızıyla geçiyordu aklından ve duyduğu kin daha da bileniyor, kararlılığı artıyordu.

Oysa ağzını açtığında, sesindeki ilgisizlik hiç titremedi.

"Ben sizden emir alırım, Başkanım! Ne isterseniz yapmaya hazırım."

Kodaman, "Aferin," der gibi gülümsedi.

"Sayın Öcalan'ı dinleyeceksin öyleyse!"

K., başını salladı.

Kodaman, yanındakilere dönüp, "Artık kayda girebiliriz," dedi.

"Getirin!"

1 (İng.) Poker face: İfadesiz, duygularını belli etmeyen yüz. (yay.n.)

Ziyaret
7 Ocak, İstanbul

Teşkilat, İstanbul'a geldiği zamanlar K.'ya sivil bir araba tahsis eder, şoför de verirdi. Yine öyle olmuştu.

Camları karartılmış arka koltukta yalnız oturuyordu. Ama bu kez, şoförün yanındaki ön koltukta başka biri daha oturuyordu.

Gideceği yere nöbetçi bırakılacak bir görevli.

Beşiktaş'tan Kocamustafapaşa'ya yol zaten uzundu, bir de trafiğe takıldılar. Şoför elinden gelen manevraları yapıyor, ancak gıdım gıdım ilerliyorlardı.

Sabretmeye idmanlı K. için sorun yoktu. Lejyoner'in ne evini, ne annesini görmek için yanıp tutuşuyordu. Gönülsüz üstlendiği bir zorunluluk, düpedüz külfetti bu ziyaret.

K.'yı asıl düşündüren, Lejyoner'le yeniden takım olmaktı. Üzerinde hâlâ otoritesi var mıydı? Eskisi gibi uyum içinde çalışabilecekler miydi?

İç sesi, yetiştirdiği en iyi elemana güvenmesini söylüyordu. Lejyoner, acımasız da olsa gerçek bir profesyoneldi. K.'ya tutkuyla bağlıydı. "Ağbi," derken gözlerinde sevgi, saygı, hayranlık parlardı.

Bütün bunları biliyordu, K.

Asıl sorun Lejyoner değil; son kez takım oluşturduklarında K.'nın onun hakkında edindiği "gaddar" kanaatiydi.

Lejyoner'in bundan haberi yoktu. Kuzey Irak'ta yediği haltı K.'nın Teşkilat'a rapor ettiğini de bilmiyordu. Zaten

raporun da Lejyoner'e zararı değil, yararı dokunmuştu. K.'nın gaddarca bulduğu davranışı, örgüt tarafından profesyonellik diye nitelenmiş, hatta en güvenilir eleman olarak yükselmesini sağlamıştı.

Demek ki K.'nın kendi kanaatini değiştirmesi, ona güvenmesi için yeterliydi. Teşkilat haklı ve gaddarlık, Lejyoner'in yaptığı işte rakiplerine üstünlüğü olabilirdi.

K., üç yıl önce olanları daha serinkanlı düşünmeye çalıştı.

Kuzey Irak'ta kuşatma altına alınmış bir Türkmen köyüne silah götürüyorlardı.

Bölgede en çok kullanılan markadan, motoru falan yenilenmiş eski model bir steyşın kullanıyorlardı. Bagajı ağzına kadar silah, mermi ve el bombası dolu, ayaklarının altına da sığabildiği kadar Kaleş yığılıydı.

Üç kişiydiler. Biri arabayı sürüyordu. Nur içinde yatsın, Hüseyin...

Türkiye sınırını gece ikide geçtiler. Kaçakçıların kullandığı güzergâhta yol alıyorlardı.

Türkmen köyü, sınırdan 70 km kadar ilerdeydi. Plan ablukayı delmek, köye ulaşmak, silahları boşaltmak ve geri dönmekti.

Daha önce yapmışlardı.

Ama o gece, otuzuncu kilometrede pusuya düştüler.

Saldırganlar on kişi kadardı. Arabanın önünde bir el bombası patlayınca, araziye çıkmak zorunda kaldılar. Çatışma başladı.

Bittiğinde, saldırganların tamamını temizlemişlerdi. Ama Hüseyin de ölmüş; zaten havaya uçmadığı mucize araba da kullanılmaz hale gelmişti.

Ama K. ve Lejyoner sağlamdı.

Önceki geliş gidişlerinden civarı biliyorlardı.

Mümkün olduğunca silah yüklenip gerisini arabada bırakarak, pusula yardımıyla terk edilmiş bir köye doğru yürüyüşe geçtiler.

Uzun süre yürümek de tehlikeliydi bölgede. Neyse ki bir saat sonra elleriyle koymuş gibi buldular ıssız köyü. Kerpiçten evlerin çoğu yıkıktı, zaten gece karanlığında kiralık ev gezmiyorlardı.

Köyün kıyısında değil de ortasına doğru bir viraneye sığındılar.

Türkiye sınırı 40 kilometre ötedeydi.

Telsizle yardım istediler. Ama kurtarma ekibinin ne zaman geleceği, hatta gelip gelemeyeceği bile belli değildi.

Güneşin doğmasına birkaç saat kalmıştı.

Beklemeye başladılar.

Belki yarım, belki bir saat geçmişti ki aradan, köyün ıssızlığı çıtırtılarla bozuldu. Karanlıkta sessizce ilerleyen gölgeler gördüler.

Çevrildiklerini sandılar.

Sığındıkları evin viran duvarlarını siper alıp bastılar Kaleşlerin tetiğine... Dakikalarca mermi yağdırdılar karaltıları gördükleri köşeye ve zaten görmedikleri geceye. Postlarını pahalıya satmaya kararlıydılar.

Silah tarakaları kesildiğinde, çığlıklar da bitmişti. Köyün üstüne çöken sessizliği, ince bir hıçkırık yırtıyordu sadece. Bir çocuk ağlıyordu, belli. Bir süre dinlediler. Sonra viraneden çıkıp ağlama sesine yürüdüler.

K.'nın el feneri, karanlığı taradı.

Manzara korkunçtu. K. için bile korkunç...

Üç erkek, beş kadın ve dört çocuk cansız yatıyordu karaltıları görüp ilk ateş açtıkları yerde.

Çatışma altında kalan köylerinden kaçan bir grup köylü oldukları o kadar belliydi ki.

Cesetlerin arasında bir oğlan çocuğu vardı. Nasılsa kurtulmuştu yaptıkları katliamdan. Belki yürüyecek yaşta bile değildi. Cansız bedenlerin yanına oturur gibi düşmüş, ağlaması hıçkırıklarla kesiliyordu.

K. donakalmıştı.

Ansızın bir taraka duydu ve ağlayan bebeğin sesizce yana devrildiğini gördü.

Lejyoner'e baktığında, silahını indiriyordu. Çocuğu öldürmüştü!

"Ne yaptın?" diye bağıran kendi sesini duydu K. "Ne yaptın?"

Lejyoner'in gözlerini, bakışlarını görmedi.

Ama yanıtını duydu.

"Artık acı çekmeyecek!"

Ölümün kurtarıcı merhameti vardı sesinde. K. ürperdi.

Konuşmadan viraneye döndüler.

Türkiye'den gelecek timi beklemeyi sürdürdüler.

K.'nın içinde fırtınalar esiyordu. Benliğinin derinliğinde çelişkiler keşfetmişti. Belki bizzat kendisinin bilmeden öldürdüğü çocuklara değil, Lejyoner'in bilerek öldürdüğü oğlan çocuğuna acıyordu.

Kendi eliyle yetiştirdiği mükemmel katili, katil olmakla suçluyordu. Aynı anda, ona oğlu gibi bağlandığını ve tam da bu yüzden davranışını kınadığını anlıyordu.

Saatlerce sustular.

Güneş doğarken sanki ortalığın ışımasını bekliyormuş gibi, Lejyoner'in dili çözüldü.

Ona bakmadan, boşluğa konuşuyormuşcasına, "Ağbi, yaşasaydı ne olacaktı?" diye sordu. "Kim bakacak, kim büyütecekti o çocuğu? Nasıl bir geleceği olacaktı?"

K. yanıt vermedi.

Lejyoner, "Böylesi daha iyi!" deyip sustu.

Şoför arkasını dönüp, "Geldik Amirim!" dedi.

K. daldığı düşüncelerden sıyrılıp dışarı baktı.

Arabanın önünde durduğu mütevazı apartmanı gayet iyi tanıyordu.

Az ötedeki Sümbül Efendi Camisi'nin sonuna kadar açık hoparlörlerinden okunan ikindi ezanının şiddeti, pencere camlarını korkuyla titretiyordu.

K., önde oturan memura, "Sen gel!" dedi. Şoföre de, "Uygun bir yere parkedip benden haber bekle," diye seslendi.

1970'lerde yapılmış biçimsiz apartmanın giriş kapısında, alttan üçüncü zile bastı. Kapı sorgusuz sualsiz açıldı.

İki merdiven çıktılar.

Sahanlıkta başına beyaz yemeni bağlamış, zeki gözleri hüzünle bakan, yaşı belirsiz bir kadın bekliyordu.

Onları görünce irkildi.

K., "Selamünaleyküm teyze!" deyip elini öpmeye davrandı.

Kadın gönülsüz verdi elini.

"Aleykümselam evlat. Hoş gelmişin, amma seni nice zamandır görmedim. Sefalar mı getirdin, cefalar mı getirdin, hayrola?"

"Bizi içeri buyur etmeyecek misin teyze?"

"Buyur, gir de... Son buyur ettiğimde bir ay kaldınız be oğlum; yine ne var?"

K. gülmemek için zor tuttu kendini. Lejyoner'in zekâsını kime borçlu olduğu belliydi.

Ayakkabılarını sahanlıkta çıkartıp içeri girdiler. Duvara asılı guguklu saati, Maarif takvimini, ağır koltukları, alçak sedirleriyle bir önceki yüzyılda yaşayan bir evdi.

Son model televizyon plazma olduğundan, üstüne dantelli örtü serilememiş; ama bir köşesine mavi boncuk yapıştırılmıştı.

Yaşlı kadını boşuna oyalamadı.

"Usulü biliyorsun teyzeciğim," dedi. "Senin oğlun, bizim için çok değerli. Bu kez bir ay sürmez."

Devlet için tetik çekenlerin bir yakını, verilen görev bitene kadar rehin alınırdı. Son anda caymasını, kayıplara karışmasını ya da düşman safına geçmesini engellemek için daha sağlam bir yöntem yoktu.

Lejyoner'in annesine, defalarca tekrarlayan rehineliği, "Oğlun tehlikeli bir göreve gidiyor, düşmanlarımız sana zarar vermesin diye önlem alıyoruz," biçiminde anlatılmıştı.

Yaşlı kadının ne kadar inandığı belirsizdi, ama pek de önemli değildi.

K., yanındaki memuru işaret edip, "Bizim Ahmet çok iyi çocuktur," dedi. "Sana göz kulak olacak, hatta gücünün yetmediği işleri, alışverişini de yapar. Her zamanki gibi..."

Sonra Ahmet'e emretti: "Öp bakayım teyzenin mübarek elini!"

Adam, kadıncağızın eline sarıldı.

Ama yaşlı kadın hâlâ durumdan hoşnut görünmüyordu.

Sonunda, asıl ikna silahını çekti K. Cebinden çıkardığı kalm bir zarfı uzatıp, "Buyur teyze," dedi. "Güle güle harca, aslan gibi oğul yetiştirmişsin. Helal süt emdirmişsin. Onun alınteri karşılığıdır. Dualarını üstünden eksik etme."

Yaşlı kadının gözleri yaşardı. Paraya mı sevinmişti, çektiği söyleve mi duygulanmıştı, yoksa Lejyoner'i mi özlemişti?

Kararsız kaldı K.

Ana, "Oturun bari," dedi titrek bir sesle. "Çay yapayım mı size? Zeliha da gelir az sonra okuldan. Sen en son büyüğün düğününü görmüştün, değil mi? Neredeyse doktor çıkacak..."

K. merak etti: Bir kızı doktor çıkacak yaşlı kadının, acaba katil çıkan oğlunun kendisine Hiç'liği yakıştırdığından haberi var mıydı?

Telefon
7 Ocak, Barselona

Hiç'in beklediği telefon, internet üzerinden yerel saatle tam 08.30'da geldi.

Giyinmiş, traş olmuş, yola çıkmadan önce odasında kahvaltı ediyordu.

Pencerenin önündeki küçük yuvarlak masanın üstüne, alışık olduğu ve Barselona'da bulamadığı kahvaltılıkları dizmişti.

Domates, zeytin, ekmek ve bir fincan poşet çay.

Duyduğu hem yatıştırıcı hem de kararlılık ifade eden kalın bir sesti. Reis'in sesi.

Karadeniz yöresine çalan bir aksanla, tane tane konuştu:

"Annenin selamı var."

"Aleykümselam! Nasıl, iyi mi?"

"İyi, iyi. Seni özlüyor tabii, ama oğlum tahsil ediyor, diyor. Çok iyi yerlere gelecek, yükselecek, diyor. Başarın için dua ediyor. Gurur duyuyor seninle."

"Eksik olmasın, ellerinden öperim. Allah'ın izniyle yüzünü kara çıkarmam."

"İyi, iyi."

Bir sessizlik oldu. Kâğıt buruşması gibi bir hışırtı. Ses, devam etti:

"Sık sık arayıp hatırını soruyoruz. Sana bir hırka örmüş. Bizim arkeologlardan biri de yarın sabah Barselona'ya gidecekmiş karısıyla... Orada bayram mı ne varmış."

"Evet, yarın. Sihirbaz Krallar bayramı."

"İyi, iyi. İşte bizimki de bayrama geliyor. Ne haltsa?"

"Noel'in devamı... İsa Peygamber'in doğumunu kutlamaya gelen üç kralı anıyorlar. Çörek yiyorlar."

Bir an şaşırmış gibi duraklayan ses, kalın bir kahkaha attı.

"Üç kral ha? İyiymiş... Neyse, annenin hırkasını ona verdik, yarın öğlen elinde olur. Adres bildir."

"Tamam."

"Haydi selametle. Annene selamını söylerim. Yolun açık olsun."

Konuşma bitmişti. Telefonu kapattı. Hiçbir yere kayıtlı olmayan, "gölgelenmiş" bir cihazdı. İçindeki çipi çıkartarak satın aldığı faturasız hatlardan birinin çipini taktı. Telefonu açtı. Whatsapp üzerinden kısa bir mesaj yazıp gönderdi: "Los Caracoles."

Kullandığı numara "anneye" yabancı olsa bile, mesajı oluşturan tek kelimenin tınısı nereden ve kimden geldiğini açıklıyordu. Adresi internetten bulurlardı.

Yeni taktığı çipi de çıkardı. Telefonu boş ve kapalı bıraktı. Artık temas kurmasına gerek yoktu.

Zaten yakında, üzerinde ne bir telefon cihazı ne de banka kartı olacaktı.

Uygarlığın bir cilvesiydi: Teknoloji ilerledikçe onun gibiler teknolojiden uzaklaşmak zorunda kalmışlardı, yerlerini belli edecek her türlü teçhizattan sakınıyor, kredi kartı zaten kullanmıyorlardı.

THY'nin 08.30 tarifeli seferi, Barselona'ya 11.25'te varıyordu. Uçağın gecikme ihtimali dahil nereden baksa, beklediği kişiler yarın en geç 13 sularında buluşma noktasında olurlardı.

Az önce telefonda konuştuklarını düşündü.

Reis'e ertesi günkü bayramdan söz ettiğinde bir duraklamış, sonra, "Üç kral ha?" diye kah kah gülmüştü.

Gülünecek ne vardı bunda?

Üç sayısı mı bilmediği bir şey ifade ediyordu, yoksa kral lafı mı?

Herhalde İspanya kralını indirmesini istemeyeceklerdi kendisinden!

O halde neydi bu duraklama, bu kahkaha?

Aklından şimşek hızında bir olasılık gelip geçti.

Yoksa üç kişiyi mi...

Kalp atışları hızlandı. Heyecan, damarlarından bir zevk dalgası gibi aktı. Isıtmadı, ürpertti.

Cebinde buruşmasın diye deri bir kılıfta sakladığı paketten bir sigara çekti, dudaklarının arasına sıkıştırdı. Tabii ki yakmadı.

Bir kahkaha çınladı beyninde: "Gökten üç elma düştü!"

Caracoles'in mahzeninde üç kapı vardı.

Allah'ın hakkı üçtü.

"Saçmalıyorum," diye düşündü. "Saçmalıyorum ve bu iyi bir başlangıç değil."

Heyecan zevki korkuya, ürpertisi titremeye dönüştü. Bütün vücudu sarsılıyordu. Dişlerini sıkmasa, takırtısını duyacaktı.

Aslında alışıktı bu savrulmalara.

Aldığı her "iş" öncesi aynı şeyi yaşıyordu. Eyleme geçince bitecek bir kriz daha başlamıştı.

Oysa saat 10'da Müze'de olması gerekiyordu.

Ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Yerinden güçlükle kalkıp yürüdü. Yatağının başucuna oturdu. Komodinin çekmecesinden beyaz bir kutu çıkardı. Kapağını titrek elleriyle açıp kutuyu avcuna çevirdi. Dökülen hapların ikisini ağzına atıp diğerlerini kutuya

geri koydu. Bütün bunları büyük bir dikkatle ve ağır çekim yapıyor, döküp saçmamak için çaba harcıyordu.

Üç kez yutkundu.

Az sonra geçerdi.

Adrenalin dopingiyle şahlanan beynini bir an durdurmak istermiş gibi, gözlerini kapadı. Ama durduramadı. Sanki kafasında bir perde açılmış, geçmişte yaşadığı tüm heyecanların son anlarından oluşan bir filmi, zorla izliyordu.

Filmin karelerinde ne kurban vardı, ne kan. Sahneleri nerede, ne zaman yaşadığını biliyordu. Ama sadece sağ elini, tuttuğu silah ister tabanca olsun, ister tüfek; tetiği çeken işaretparmağını seyrediyordu.

Aldığı her işte, son anda silaha ve silahı tutan eline bir göz atmayı alışkanlık edinmişti. Tetiği çektiği an, sanki yazdığı bir öyküye son noktayı koyar gibi hissederdi kendini.

Attığı hiçbir kurşunun menzilini, kimin canını noktalayıp nasıl bir hayat yaşadığını sorgulamayalı çok olmuştu. Böyle bir soruyu uzun zamandır geride bırakmıştı; aklına bile getirmiyordu.

Mektup
8 Ocak, Paris

Kendi çığlığına uyandı Sarya[1].

Soluk soluğaydı, kalbi kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kınayla boyadığı akların artık iyice çoğaldığı kızıl kıvırcık saçları, terden sırılsıklam yastığa dağılmıştı.

Gözlerini açınca, tepesindeki karanlığın içinde parlayan kocaman ay dedeyi, yıldızları ve aydan uzaklaştıkları oranda ufalan gezegenleri gördü; yavaş yavaş dindi yürek çarpıntısı.

Bu fosforlu çıkartmaları, Lafayette Sokağı'na taşındığında almış; yatak odasının tavanına birer birer kendi eliyle yapıştırmıştı.

Gündüzleri, güneş ışığı alan odada görünmez oluyorlar, Sarya da eve girip çıkan yoldaşlarının alaycı bakışlarına maruz kalmıyordu.

Geceleri de nasılsa yalnızdı ve yarattığı gökyüzü yalnız ona görünüyordu.

Yoldaşları –ki çoğu kadındı– böyle ıvır zıvırı gereksiz süs ya da çocuksu bulurdu. Hele 55 yaşında bir savaşçı için.

Oysa tavanındaki fosforlu gökyüzü, Sarya'ya Memoli'yle dağlarda geçirdiği sayılı geceleri; çile ve özveriyle örülmüş upuzun yaşamındaki kısacık mutluluğu anımsatıyordu.

1 (Kürtçe) Sarya: Özgürlük. (y.n.)

Özellikle ay. Güneşten bile önemliydi.

Tüm erkekler ay oğlu, tüm dişiler ay kızıydı Alevilerin genetik belleğinde. Daha doğrusu torunları. Çünkü bilirlerdi ki Ay Dede, bir Alevi dedesidir.

Doğruldu, komodinin üstündeki elektronik saate baktı. Üçü yirmi geçiyordu. Sokaktan geçen tek tük araba seslerini ve uç mesafelerden bile gecenin karanlığını yırtan cankurtaran sirenlerini dinledi.

Paris'te cankurtaran sirenleri hiç dinmezdi. Aslında yakalanmadan önce gittiği Brüksel ve hatta yakalandığı Berlin'de de farklı değildi.

Hiç anlayamamıştı: Bunca cankurtaran, ölüye mi giderdi, diriye mi? Kurtarılacak can mı böylesine çoktu, yoksa taşınacak ölü mü?

Gördüğü rüyadan imgeler üşüştü kafasına.

Sarya'nın uykularında yıllardır karabasanlar kol geziyordu.

Ama son günlerde her gece, her gece korkulara uyanır olmuştu.

Sanki bir kehanet gibi, hep aynı kâbusu görüyordu.

Tedirgindi, gergindi, yeniden uyuyamadı. Bin türlü düşünce dönüyordu kafasında. Hepsi endişe. Bir karar vermeliydi, bir karar. Ama neye, nasıl?

Kalktı. Üstüne bir hırka alıp mutfağa gitti. Bir bardak su içti, yudum yudum. Sonra çalışma odasına geçti. Üzeri dosya dolu masaya oturdu. Bilgisayarı açmadı.

Hapishaneden kalan alışkanlıkla elyazısı günlük tutar, özel yazışmalarında bilgisayar kullanmazdı.

Yazıcının haznesinden boş bir kâğıt çekip kalemlikten bir kalem aldı.

Aklına geldiği gibi, içinden geçtiği gibi yazmaya başladı.

Heval[1] *Can,*

Sana Önderliğin koyduğu Fatma mı, yoksa Kesire mi demem gerekir, bilmiyorum. Can olduğunu, bizden olduğunu biliyorum ya, yeter.

Yıllardır görüşmedik. Ama halkımız için yüce görevler yaptık birlikte. Partiya Karkeren Kurdistane'yi[2] *kuran erkek çoğunluğu arasında, sadece iki kadındık, sen ve ben. Ama, nedense yakınlaşamadık.*

Artık söyleyebilirim: Fis köyündeki ilk kongrede, seni bağrıma basmak için ilerlediğimde, bana çok mesafeli, hatta soğuk davrandın. Neden öyle olduğunu anlamadım. Kırıldım mı? Tam olarak bilmiyorum. Kırk yıldır kafamda dönüp durduğuna göre, herhalde öyle.

Fakat aynı gece, senin için hazırlanmış sedir yatağını ısrarla bana verip yerde yattığını da unutmadım. Bu davranışını bana değer verdiğin biçiminde algıladım. Kıvandım.

Hatırlar mısın? Konuşmaya çalıştım seninle o gece.

Kongrede senin katılmadığın tartışmalar sırasında; kadın militanlarımızın akrabaları olan kadınları bilinçlendirmek, sonuçta da örgütlemek için aktif çalışmalar düzenlemek yönünde bir düşünce ortaya atmıştım. Kuruluş bildirgesinde yer almak üzere bir taslak üstüne yoğunlaşılmıştı. Taslağı yazılıya dökmüş, eve döndüğümüzde sana danışmak için yanımda getirmiştim.

Aslında sana yakınlaşmak için bir bahaneydi. Sessizce dinledin önerimi. Sonra, "Zamanı değil," dedin. Yine anlamadım. Örgütte herkese soğuk, mesafeli olduğun söyleniyordu. Tavrını buna yordum, beni uzak tutmaya çalıştığını düşündüm.

1 (Kürtçe) Heval: Dost, arkadaş, yoldaş. (y.n.)

2 (Kürtçe) Partiya Karkeren Kurdistane: Kürdistan İşçi Partisi, PKK. (y.n.)

Sonra, yıllar sonra seni anladım Heval Can.

Halkımızı, hem Türk devletinin boyunduruğu, Yavuz artıklarının zulmünden hem de ataerkil kölelikten kurtarmak, bilinçlendirmek ve bağımsızlaştırmak amacıyla kurduğumuz Parti'de kadının zamanı değildi. Büyük umutlarla başlattığımız ve kan pahasına sürdürdüğümüz devrimde; kadını gerçekten bilinçlendirmenin, özgürleştirmenin, eşitlemenin zamanı hiç gelmedi.

Devrimi Önderlik yapıyordu ve Önderlik erkekti. Biz kadınlara, ancak ona itaat ettiğimiz ölçüde değer, eşitlik ve özgürlük veriliyordu. Ataerkil otoritenin yerini, devrimci Önderlik almıştı, o kadar.

Üstelik erkek yoldaşlarımız da ne daha değerli, ne daha eşit, ne daha özgürdü.

Önderlik bizleri yanında tutuyor, söz hakkı veriyor, ama karar hakkı vermiyordu. O ne derse yapmak, başımızı eğmek, asla karşı çıkmamak; hatta bazen, kaprislerini devrim kuralları olarak kabul etmek zorundaydık.

Bunları sadece içimi dökmek için yazıyorum. Yoksa sen her şeyi, hepsini biliyorsun zaten.

Önderliğin kaprisine boyun eğmeyenlerin başına geleni, bizzat yaşadın. İtaat etmeyenlerin başına gelenleri de benim kovulduğum, Memolimin öldürüldüğü ve daha pek çok yoldaşımızın "hain" diye infaz edildiği ceza süreçlerinde gördün.

Önderlik tutsak edildiğinden beri, Parti'deki ayrımcı ve baskıcı zihniyet değişmedi. Komutanlara biat ve itaat ediliyor. Etmeyen, yine "hain" suçlamasıyla infaz ediliyor. Kadınlardan yine bir adım geride, aynı hizmet bekleniyor. Belki tensel kapris azalmıştır.

İçimde kabaran isyana, kimseyle paylaşmadığım eleştirilere karşın ben daima davamıza sadık kaldım. Uğradığım haksızlığa, zulüm ve yalnızlaştırılmaya rağmen şu ana kadar Parti'nin neferi olarak çalıştım. Yine yaparım. Çünkü kutsal davamızı, bir önderliğin ya da birçok komutanın ömrüyle sınırlamıyorum.

Onlar gelir geçer, ama Kürt halkının özgür ve bağımsız geleceği demek olan davaya hizmet boynumuzun borcudur.

Sana atılan iftira ve yapıştırılan damgayı da hiç hak etmediğini biliyorum. Sen ne muhbirsin ne de hain. Parti'den kopsan bile davana sadık kaldığına eminim.

Bu mektubu niçin yazdığımı sorguluyorsundur. Vasiyetim kabul et. Bir gün konuşman gerekebilir. Devrimin yeni kadrolarına tanıklık edeceğin o gün gelirse, belki benim için de bir çift söz söylersin.

Kürtler arasında yine Güneş'le Ay'ın kavgası var Heval.

Yoz kadrolar, sanki kuruluşundaki Teşkilat parmağı iftirasını doğrular gibi T.C. hükümetinin Alevi ayrımcılığını Parti içine taşıdı.

Militanlar arasında, dağdaki komutanlardan çoğunun Alevi olması sorun ediliyor. Düşman saflarında, Parti'nin Alevi vesayetinde olduğu yayılıyor. Devrimciler arasında, adeta T.C. hükümetinin politikasına paralel bir mezhep kavgası körükleniyor.

Tutsak Önderliğin, esir düştüğünden beri T.C. hükümetine biat ettiğini hepimiz biliyoruz. Kuşkusuz önceden de işbirliği vardı, sen doğrusunu bilirsin. Belki de sana atılan iftira, aslında onun için geçerlidir.

Şimdi hükümetin muhatabı oldu. Ada'dan barış görüşmelerini yönetiyor.

T.C.'nin bu süreçten Parti'ye para ve silah sağlayan kaynakları kurutmak için yararlanacağına emin olabilirsin. Tutsak Önderlikten kurban istenecek. O da verecek. Muhtemelen bizler arasından birkaç isim söyleyecek. Ve ben o isimlerden biriyim.

Önderliğin benden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Bugüne kadar gerilladaki Alevi kadroların tepkisinden korktuğu için dokunmadı.

Ama şimdi o kadrolar hedefte ve Önderliğin elinde, barış süreci gerekçesi var.

"Kürt halkının zaferi için T.C.'ye taviz vermeliydim, birkaç gereksizi gözden çıkardım," der, olur biter. Benden "gereksiz" diye söz ettiğini, bilmem hatırlatmam gerekir mi?

Çok zamanım kalmadı, seziyorum.

Eğer sezgilerim doğru çıkar ve öldürülürsem, kanlımın kim olduğunu bil istedim. Çünkü sen de benim gibi Ay'ın kızısın.

Hoşçakal Heval.

Anlaşma
8 Ocak, Barselona

Hiç, buluşma noktasına vardığında saat 12.45'ti.

Caracoles'in önünden geçti, tam yanındaki bardan bir kahve alıp kaldırımdaki masalardan birine oturdu.

Çok geçmedi.

Sotaya aldığı lokantanın önünde bir taksi durunca, postacıların geldiğini bildi.

İki kişi bekliyordu, iki kişi geldi.

Durup taksiden inmelerini bekledi.

İlk ineni tanımıyordu. Cüssesinden etkilendi. "Kim ola ki?" diye düşündü.

Derken K.'yı gördü.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Şaşırmamaya koşullu olmasma karşın, heyecanla ayağa fırladı.

"Ağbi!"

K., sesini duyup döndü. Şaşırmamıştı. Ona gülümsedi.

Hiç için çevresindeki dünya durmuş, susmuş, silinmişti.

Duygusuz yaşamında hayranlık duygularıyla bağlı olduğu, sevdiği, saydığı tek erkek karşısındaydı.

Birkaç adımda yanına varıp K.'nın eline adeta zorla yapıştı. Öpüp başına koydu.

K. da onu kutsar gibi omzuna vurdu.

"Selamünaleyküm kardeşim."

"Aleykümselam Ağbi. Hoş gelmişsin. Buyur, içeri geçelim."

Tanımadığı cüsseliyi, başıyla selamlamakla yetinmişti.

Caracoles'in kapısını açıp yol verdi.

K.'nın peşinden içeri girerken, "Onu gönderdiklerine göre büyük iş..." diye düşündü.

Cüsseliyse, basit bir "şahit"ti.

Hep iki kişi gelirdi, görev tebliğine. Bir yetkili, bir şahit.

Yetkili emri, daha doğrusu teklifi ve nakit parayı getirir; yanına kattıkları ast konuşmaz, dinlemekle yetinir, anlaşmaya şahitlik ederdi.

Onu hep yalnız görmeye alışık lokanta personeli, biraz şaşkındı.

Üçünün bir arada verdikleri görüntü epeyce maço olup yaydıkları enerji de hayra alamet sayılmasa gerekti.

Hele cüsselinin cüssesi, hiç!

Ama Caracoles'ten kimler gelip geçmemişti ki?

Ocak başındaki aşçılar her zamanki gibi, "*Hola*!" deyip işlerine baktılar.

Her zamanki garson, onları her zamanki masaya buyur etti, göz açıp kapayıncaya kadar iki servis daha ekledi sakız gibi örtünün üzerine. Ters duran şarap kadehlerini çevirip su isteyip istemediklerini sordu. Mönüleri dağıtıp çekildi.

Lokantada onlardan başka müşteri yoktu, henüz.

Katalanlar, tüm bağımsızlık iradelerine karşın İspanyollarla aynı yemek saatlerini paylaşıyorlardı. Saat ikiden önce öğle yemeği yemek, kimsenin aklına gelmezdi.

Önlerinde rahat rahat konuşacakları bir saat vardı.

K., mönüye göz gezdirir gibi yaparak, "Ne yiyelim?" diye sordu. "Mideyi bozmayacak ne yenir burada?"

"Çok güzel keçi kebabı yapıyorlar Ağbi. Tam bizdeki

gibi. Seversen, *paella*[1] var. O da iyi. Sarımsaklı piliç çevirmeyi de tuttum ben. Hangisini istersen..."

"Memlekette tavuk yiyemez olduk," dedi K. "İçeri girerken nar gibi dönen piliçleri gördüm, ağzım sulandı. Ondan yiyeyim ben. Ama sarımsaksız olsun..."

Cüsseli, başıyla onayladı. Hiç'in aklı zaten yemekte değildi.

Garsonu çağırıp bir örnek siparişi verdi.

Ne mi içerlerdi? Elbette su. Kafaları çekmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Hiç, izin isteyip lavaboya gitti. Ellerini yıkayıp geri döndü.

İskemlesini çekip otururken, söze girdi: "Uzun zaman oldu Ağbi..."

K., dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi.

"Ananın selamı var. Gözlerinden öpüyor. Dün gördüm. Maşallahı var. Kardeşlerin de iyiymiş..."

Hiç, anladı. Başını salladı.

Kocamustafapaşa'daki eve bir nöbetçi yerleşmişti.

Her anlaşmada olduğu gibi anası, iş "ihanetsiz" bitene kadar rehindi.

Anası öldüğünde, rehinlik sırası kardeşlerine gelecekti. Tabii o hâlâ sağ ve Teşkilat'ın işine yarıyor, iş alıyorsa.

"Seninle en son ablanın düğününde görüşmüştük," diye sürdürdü K.

Sesindeki sevecen tını, samimiydi.

"Güzel düğündü. Mutlular zaten, anan da söyledi. Şimdi sıra küçüğün başını bağlamakta. Ama onun niyeti yok gibi, gözü doktorluktan başka şey görmüyor. Dersleri de iyi..."

---

1 İspanya'nın tavuk, deniz ürünleri ya da tavşanla yapılan meşhur safranlı pilavı. (yay.n.)

"Okusun Ağbi!" dedi Hiç. "Evlenip de ne olacak?"

K., onun evlilik karşıtı düşüncelerini biliyordu. Zaten hiç âşık olmadığını, sevgi aramadığını, sadece arada bir orospuya gittiğini de biliyordu.

Ciğerini biliyordu yetiştirdiği elemanın.

Kız kardeşlerine, o da mesafeli bir bağlılığı olmasa, onu kadın düşmanı sanabilirdi. Ama öyle değildi. Sadece ilgisiz ve bağımsızdı. O kadar.

Kendi evliliğini düşündü. O dayanırdı da, karısı beş yıl, iki çocuk dayanabilmişti. Ne birlikteyken mutlu olabilmişlerdi, ne ayrıldıklarında. Çocukların iki arada bir derede kalmışlığı da cabası.

Kuşkusuz, Lejyoner haklıydı. Bu meslekte ne aşka yer vardı, ne aileye.

Korkmamak, acımamak, hissetmemek için yalnızlık gerekiyordu. Her alan ve anlamda yalnızlık.

"Belki de haklısındır," diye sürdürdü. "Neyse. Sadede gelelim. Ziyaretim hakkında tahminin var mı?"

Hiç, gözlerini gözlerine dikti.

"Kim, nerede, niçin?"

K. başıyla onayladı: "Aferin. Kısa ve net. İşte cevaplar: Munise Cesur. Paris'te. PKK'yla barış için..."

Lejyoner'in kaşları çatıldı.

"İş kolay da, amacı anlamadım? O köpeklerle başlatılan barış süreci, zaten kanıma dokunuyor. Bölgede biti kanlanıyor itlerin... Diyelim ki bizim aklımız ermiyor, kodamanların bir bildiği var. Arkadan vuracaklar. Ama böyle mi? Paris'te emekliye ayrılmış bir kadın gerillayı indirmek mi darbe vuracak örgüte? Biz kiralık değiliz Ağbi. Sen bizi böyle yetiştirmedin... Verilen görevin doğruluğuna inanmam lazım!"

İçinden, "Ulan sen bir çocuğu bile gözünü kırpmadan indirdin!" diye bağırdı K.

Ama ne kendisi duydu, ne başkası.

Şahitlik görevinin hakkını verip arada bir saatini şakırdatmaktan başka ses çıkarmayan Do, onlar konuşurken dikkatle çevreyi gözlüyordu. Garsonun yaklaştığını görüp elini kaldırdı.

Sustular.

Adam, dumanı tüten yemekleri masaya yerleştirdi. Her tabakta yarım piliç, yanında patates püresi ve salata vardı.

"Afiyet olsun!" deyip uzaklaştı.

K. mis gibi kokan pilicin budunu eliyle koparıp ısırdı. Keyifle çiğnemeye başlayınca, iriyarı şahit de iştahla girişti yemeğe.

Hiç, tabağına dokunmadan bekliyordu.

K. nefsini körelten ilk lokmayı yuttuktan sonra konuştu: "Başlangıçta, ben de tereddüt ettim. Sonra ikna oldum. Teşkilat, doğru bir strateji izliyor. Operasyonun birkaç ayağı var. Paris'ten sonra Moskova. Takım çalışması. Eski günlerdeki gibi, omuz omuzayız. Hele ikinci operasyona, hiç itirazın olmaz. Paris'tekinden bile zor görev. Amaç..."

Anlatmaya başladı. Tabii ki gerçeği değil. Ne Ada'ya gittiğinden söz etti ne de orada görüp dinlediklerinden.

Kararlaştırılan versiyonu aktarıyordu.

Operasyonlar, PKK'ya, "Biz her yerdeyiz, hangi deliğe girerseniz girin sizi bulur, gereğini yaparız, dış kaynaklarınızı da kuruturuz," mesajım vermek için yapılıyordu. Amaç, barış pazarlığında hükümetin elini güçlendirmekti, falan...

K.'nın bilmediği, kendisini dikkatle dinleyen Lejyoner'in yalan söylediği, ikna edilmeye ihtiyacı var gibi yaptığıydı. Oysa yoktu. İşlediği cinayetleri sözde etik

gerekçelere dayandırmayı uzun süre önce arkada bırakmıştı.

Belki üç yıl önce, Kuzey Irak'ta vazgeçmişti kendisini aldatmaktan.

Öldürmek, onun işiydi. Temiz iş yapmayı seviyordu. Para da ediyorsa, ne âlâ...

O, duymak istediğini duymuştu K.'nın ağzından. Her iki operasyonda, onu fazladan heyecanlandıran üç gerekçe vardı: Zor işlerdi, bir. Kendisinden üstün gördüğü tek kişi, Ağabey'le yıllar sonra yeniden birlikte çalışacaktı, iki. Yer yerinden oynayacak, başarırlarsa efsane yazacaklardı, üç.

Merak etti: Acaba K., attığı hamasi nutka, sıraladığı gerekçelere bizzat inanıyor muydu, yoksa o da mı numara yapıyordu?

K.'nın söylevi, "Bu bir görev emridir," diye bitti. "Yarın ikimiz de Paris'te olacağız. Sonrası zaten oradaki performansa bağlı. Reddetmek için Teşkilat'ın seni neden burada tuttuğunu unutmuş olman gerekir."

Emre ne hacet? Zaten devlete boynu kıldan inceydi, hizmetin hikmetine çoktan ikna olmuştu Lejyoner.

Para da gecikmedi. K. cebinden kalın bir zarf çıkarıp önüne doğru itti.

"Yarısı burada. Öteki yarısı, iş bitince teslim. Annene de bir ödeme yapıldı."

Hiç, zarfı alıp cebine koyarken, "Gerisini yine anama verin," dedi.

Teknik ayrıntıları konuştular.

Hiç'in akşamdan yola çıkması gerekiyordu. K., ertesi sabah en erken uçakla gelecekti.

Yemek bitmişti. Hiç, yeniden lavaboya gitti. Ellerini yıkayıp geri geldi.

K., "Takıntısı artmış..." diye düşündü.

Öte yandan, Teşkilat'taki en iyi temizlikçinin temizliğe takık olması, pek de garip sayılmazdı.

Hesabı ödeyip lokanta çıkışı ayrıldılar.

Son Sabah
9 Ocak, Paris

Sarya, sabaha karşı daldığı uykudan telefonun sesiyle uyandı. Saat 10'a geliyordu. Arayan, Canan'dı.

"Yeni mi kalktın?"

"Evet. Dün gece uyuyamadım."

"Yine mi kâbuslar?"

Sarya, sesini çıkarmadı.

Canan, "Haydi toparla kendini!" diye cıvıldadı. "Dün akşam Lerzan'la konuştum, 11.30'da onu Kuzey Garı'ndan alıp sana getireceğim. Almanya'ya hareketinden önce bir-iki saat görüşmüş oluruz."

Sarya'nın en iyi arkadaşı, küçük kardeşi olacak yaştaki Canan'dı. Almanya'da yaşamasına karşın sık sık Paris'e gelip giden Lerzan'ı da çocuğu gibi seviyordu.

Henüz 24 yaşındaki genç kadın, gerçek bir gerillaydı. Bir süre dağlarda çarpışmıştı. Örgütün dış yapılanmasında da yeni savaşçı kadroları oluşturmak ve eğitmekle yükümlüydü.

Avrupa ülkelerinde 200'e yakın, Fransa'da 20 kadar Kürt derneği vardı. Lerzan bu dernekler arasında mekik dokur, "yoğunlaşma" adı altında propaganda toplantıları düzenler, sahaya gönderilecek genç militan istihdamını sağlardı.

Sarya, onu kendi gençliğine, savaşçılığına benzettiği için de sahip olmadığı evlat yerine koymuştu. Ama sırdaşı,

savaş deneyimi olmayıp PKK'nın AB nezdinde sözcülüğünü yapan, bir anlamda gayriresmi elçi sayıldığı için "diplomat" diye anılan Canan'dı.

Kürt militanların gözünde bir efsane olan Sarya ise her iki kadının hem kahramanlık idolü hem de üstlerine titreyen bir ana, bir bacı olmuş; üç kadın arasında sağlam bir dostluk örülmüştü zamanla.

Canan'a, "Çok sevindim *Heval*!" diye karşılık verdi telefonda. "Üstelik... Sizinle konuşacaklarım var."

"Neymiş onlar? Bana şimdi söyle, merak ederim yoksa..."

"Telefonda olmaz. Siz gelin hele, konuşuruz."

"Peki. İyisin ama değil mi?"

"İyiyim iyiyim. Lerzan uçakla mı gidiyor Almanya'ya?"

"Yok. Kinyas bir araba kiralamış, birlikte gidiyorlar. Kinyas bir buçukta gelip kapının önünden alacak Lerzan'ı."

Aldığı cevap, Sarya'nın verdiği karara değgin son tereddütlerini de silip süpürdü. Hayal ettiği yolculuk, kapısının önüne geliyordu. Onlarla birlikte gidecekti Almanya'ya.

"İyi fikir," dedi Canan'a. "Az sonra görüşürüz o zaman. Haydi gelin canlar, sizi bekliyorum."

Telefonu kapatıp hızla yapması gerekenleri düşündü. Kızlar gelene kadar valizini hazırlayacaktı. Gerzek Sait, bugün dernek tahsilatını getirecekti. Almanya'da bir süre idare edebilmek için o paraya ihtiyacı vardı. Gerçi öğleye doğru gelirdi, ama telefon edip gecikme dese iyi olurdu.

Karnı zil çalıyordu. Mutfağa geçip çayın altını yaktı. Dolaptan bir bisküvi paketi çıkarıp açtı. Çayın olmasını beklerken birini ağzına attı, isteksizce çiğnedi.

Ansızın, sabaha karşı sızıp kalmadan önce Kesire'ye yazdığı mektubu hatırladı.

Adeta koşarak çalışma odasına geçti.

Masanın üstünde duran mektubu yazdıktan sonra defalarca okumuş, neredeyse ezberlemişti. Yeniden, hızlıca göz gezdirirken muhatap aldığı kişiden anlattığı olaylara, her şey saçma geldi.

Kesire, onun korkularım, duygu ve düşüncelerini bilse ne olur, bilmese ne olurdu? Bilmeyip de öğrenirse, ne yapabilirdi ki? Hiç!

Koca örgüte karşı, parmağını kımıldatamazdı Kesire.

Kı-mıl-dat-maz-dı!

Yıllardır etliye, sütlüye karışmıyordu.

Apo'yla karşılıklı bir suskunluk anlaşması yaptıkları söyleniyordu, kuşkusuz doğruydu.

Kesire, hayatını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı.

Ona da, "Kaç!" demekten başka ne önerebilirdi ki?

Mektuba yazdığı, "Sana vasiyetimdir... bir gün konuşman gerekebilir..." gibi laflardan özellikle nefret etti Sarya.

Ani bir kararla mektubu ortadan ikiye ayırdı. Tam dörde katlayıp yeniden yırtacaktı ki; merkezdeki illegal ticari makbuzları yok etmek için kullandıkları öğütücü aklına geldi. Yer tutan aparatı, büroyu ferahlatmak için mutfağa koymuşlardı.

Koşar adım mutfağa geçti. İkiye böldüğü sayfaları, tek tek öğütücüye koyup parçaladı.

Aparatın haznesini bir-iki gündür boşaltmadığını hatırladı.

Almanya'dan ne zaman döneceği belli değildi, arkasında iz bırakmasa iyi olurdu.

Hazneyi çekti, içinde biriken kâğıt şeritlerini aldı, mutfak çöplerinin biriktiği torbanın içine tıkıp ağzını bağladı.

Bir koşu merdivenleri inip torbayı apartmanın arka sahanlığında duran çöp konteynerine koydu.

Geri döndüğünde, çaydanlık kaynamıştı. Ağzına bir bisküvi daha atıp bardağına çay doldururken ceptelefonu yeniden çaldı. Arayan numara, "Gerzek Sait" diye belirdi ekranda.

"Hah!" dedi içinden. Sarya'nın aramasına gerek kalmadan şoför aramıştı.

"Nasılsın canım ablam?"

Başka zaman olsa, "Ablana sor!" diyebilirdi. Gıcık oluyordu yılışıklığına.

Aralarında sado-mazo bir ilişki vardı.

Sarya, aptal olduğuna hükmettiği adamı azarlayıp aşağılıyor, ama Sait horlandığı oranda ona yaranmaya çalışıyordu.

Sarya'nın haşinliğine, sağrısını tekmeleyen bacağı yalayan bir köpek gibi kuyruk sallayan Sait, ne derse yapardı. Gönüllüydü, para pul istemiyordu. Üstelik sadık ve güvenilir olduğunu kanıtlamıştı: Taşıdığı tahsilat ve teslimat paraları eksiksiz gelir, eksiksiz giderdi.

Bir buçuk yıldır bu böyleydi. Sonunda Sarya teslim olmuştu. Hakaret-hizmet zinciriyle kendisine bağlanan Sait'i şoförlükten hamallığa her işe koşturuyordu.

Zaten erkeklerle ilişkisi, Memoli hariç, hiç iyi olmamıştı ki...

Erkekler, Sarya'nın sert ve haşin olduğunu düşünürlerdi. Sarya da onların itaat ve biat istediğini.

Önderliğin kendisine beslediği kinde, antipatinin de rolü vardı. Hayatına giren tek erkeğin, Memoli'nin hoşuna gitmişti keskin kişiliği ve evlenmişlerdi.

Önderliğin Memoli'yi öldürtmesiyle kapanan kısacık bir mutluluk parantezi. Şimdi hedefte o vardı: Sarya.

Bugün Sait'ten beklediği hizmet, hayati önem taşıyordu.

Her zamanki kırıcılığının tersine, renksiz bir sesle, "İyiyim," diye yanıtladı, şoförü. "Sen nerdesin?"

"Yoldayım ablam!" dedi Sait, aşırı bir neşeyle. "Derneğe gidiyorum. Dosyayı alıp sana getireceğim, değil mi?"

Telefonda, tahsilata "dosya" demeyi öğrenmişti.

Sarya, içinden ya sabır çekip, "Kırk kere yaptığın şeyi neden tekrarlatıyorsun? Evet, bana getireceksin! Derneğe varmana çok var mı? Buraya kaçta gelirsin?" diye çıkıştı.

Dernek, Paris'in kuzey banliyölerinden Villiers-Le-Bel' deydi. Kent merkezine oldukça uzak sayılırdı.

"Villiers'ye geldim sayılır. Bir-bir buçuk saat sonra gelirim herhalde. Sen yalnız mısın?"

Sarya, saate baktı. 10.30. Sait bir buçuk saat sonra gelse, 12 civarı oluyordu ki, gayet uygundu.

"Tamam," dedi adama. "Gecikme."

Sait ısrar etti: "Yalnız mısın ablam?"

Sarya, onun böyle yersiz ve ısrarlı sorularına alışıktı. Kendini tutamayıp her zamanki sertlikte, "Sana ne?" diye karşılık verdi.

Sait de her zamanki gibi yılıştı: "Yok, ablam. Tabii bana ne de, hani misafirin varsa kurn pasta falan alayım mı ya da sonra bir yere götürmemi ister misin, diye sordum..."

Sarya, öf der gibi içini çekip, "Benim kızları bekliyorum," dedi. "Sonra da bir yere gitmiyorum. Sen dosyayı getir, sonra serbestsin. İstediğin gibi takıl."

Sözleri, ölüm fermanının imzasıydı.

Sait, kapanan telefonu kulaklıktan çözdü, yanındaki koltuğa attı. Sonra cebinden bir başkasını çıkartıp kulaklığına taktı. Hafızaya beş numara kayıtlıydı. İlk sıradakini seçti, arama düğmesine bastı.

Çağrıya, üçüncü çalışta cevap verildi.
"Haberler güzel mi?"
"Hem de nasıl, Amirim! Tadından yenmez. Üç kişiler."
"Tamamdır, koçum! Saat kaçta diyelim?"
"12'de söylediğin yerde bekleyeceğim."
"Eyvallah. Haydi yolun açık, gazan mübarek!"

147 Numara
9 Ocak, Lafayette Sokağı

Lejyoner, K.'nın verdiği Paris planını ezberlemişti.

Metrodan Doğu Garı İstasyonu'nda indi.

Bir sürü çıkış vardı. Birinci çıkışı gösteren koridora girdi.

Koridorun sonu, iki yöne açılıyordu. Solda yer yüzüne çıkan yürüyen merdiven işareti vardı, sağdaki Grandes Lignes panosu Doğu'ya kalkan tren peronlarını gösteriyordu.

Hâlâ seçim şansı vardı.

Sağa sapsa, bir trene atlayıp nereye olsa gidebilirdi.

Sola saptı. Doğu Garı'nın geniş meydanında buldu kendisini.

Buram buram sidik kokan bir evsiz yanına yaklaşıp, "Bir sigara verir misin?" dedi.

Dudaklarının arasındaki yanmamış sigarayı verebilirdi. Nasılsa az sonra, filtresi yumuşayınca alıp atacaktı. Ama hırçın bir sesle reddetti: "No!"

Strasbourg Bulvarı'nı karşısına alıp 8 Mayıs 1945 Sokağı'nı geçti. Faubourg Saint Denis Sokağı'na vardı. Yürümeye başladı.

Burası Paris değildi. Binalar Paris, ama yoldan gelip geçenler zenci, Arap, pejmürde, pis...

"Ellerimi yıkamam gerek," diye düşünürken, bir kavşakta buldu kendisini.

Lafayette Sokağı önünde uzanıyordu.

Numaralar, caddenin soluna doğru küçülüyordu.

155, Kuzey Sedirleri. Kesin Lübnan lokantası.

153, üç yıldızlı bir otel, Vieille France.

149, Hong Shen, Çin büfesi.

Gelmişti.

East Bengal bakkalıyla, telefon aletleri satan dükkanın arasındaki eski ve yüksek kapının üstünde 147 yazıyordu.

Apartmanda herhangi bir büro, dernek, ticari faaliyet olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Binanın önünde, kiralık elektrikli şehir arabaları durağı vardı. Bu hoşuna gitmedi.

Karşı kaldırıma geçti. Carrefour City'nin önünde durup cebinde bir şey arıyormuş gibi yaparken binayı inceledi.

Perde farklarına bakılırsa, her katta iki daire vardı.

Birinci kat hariç.

Hedef lokasyonun, panjurları sıkı sıkıya kapalı birinci kat olduğuna emindi.

Demek Fransız hükümeti, tüm katı PKK'nın uyuşturucu satıp silah alan "Ticaret Ataşeliği"ne tahsis etmişti. Örgütün gayriresmi elçiliği olmakla birlikte, militanların uğrağı değildi. Hedefteki PKK kurucusu kadının ikamet adresiydi. Onun da fazla gelen gideni yoktu.

Ortadaki dantel perdeli pencerenin ya mutfak ya da ölü nokta olduğu için panjurları açıktı. Perdenin cafcaflı danteli bile dairede "memleketli" kadın varlığına işaret ediyordu.

"İşin bitti kahpe!" diye düşündü, Hiç.

Sonra, "İşiniz bitti kahpeler..." diye düzeltti.

K., asıl "av"ın uzun süredir kendisini güvende hissetmediğini, Apo'nun hedefinde olduğunu bildiğini ve

PKK'nın alt kadrosundan iki genç kadını yanından hiç ayırmadığını söylemişti.

"Şoför, telefonda kaç kişi olduklarını öğrenmeye çalışacak. İçeri girerken sana söyler. Ama sen buna göre hazırlan!" demiş ve üç parmağını göstermişti.

Carrefour City'nin önünden geçip gitti. Karşı kaldırımdaki 147 numaradan iki bina sonra, Saint Quentin Sokağı başlıyordu ve köşesinde, mahalleyi kuşatan göçmen *fast food*'ların arasında uyumsuz görünen bir Fransız *brasserie* vardı: Café Lafayette.

Hiç, birden K.'nın, hedefin "son fotoğrafı" diye gösterdiği resmi anımsadı. Camın gerisinden çekildiği belliydi. Kızıl saçlı kadını, üstünde bira bardakları olan yuvarlak masanın çevresinde birkaç kadınla sohbet ederken gösteriyordu. Demek burada görüntülenmişti son kez...

Acaba şimdi, burada bir kahve içiyor olabilir miydi?

Daha vakit vardı, içeri girip bir göz atmasmda hiçbir sakınca yoktu. Üstelik ellerini yıkaması gerekiyordu.

Ağzındaki yakılmamış sigarayı çıkardı, özenle kırıp yere attı. Kahvenin cam kapısını iterek açtı. İçerisi oldukça kalabalıktı. Salona hızlıca göz gezdirdi. İki kişilik bir tepsiden büyük olmayan masaların hepsi doluydu. Çoğunluğu civarda çalışan memurlar, işçiler olduğu belli müşteriler arasında uzun, kızıl kıvırcık saçlı bir kadm görmedi.

Barın arkasındaki garson, "Buyrun," diye gülümsedi. "Yemek için mi?"

Saat 11 buçuk bile değildi. Demek bu saatte yemek yiyenler de vardı.

Zaten o, "iş" öncesi hiçbir şey yemezdi. Yerse, dikkatinin dağılmasından, gevşemekten korkardı.

İngilizce yanıtladı: "Hayır, bir kahve lütfen. Lavabo nerede?"

Garson bodrum katını işaret etti.

Daracık merdivenleri indi. Kimse yoktu. Özenle ellerini yıkadı. Erkekler tuvaletine girip işedi. Sonra tekrar yıkadı ellerini. Cebinden çıkardığı küçük kutudan iki beyaz hap döktü avcuna. Ağzına atıp yutkundu.

Yukarı çıktığında kahvesi hazırdı.

İçerken, fotoğrafta gördüğü masanın hangisi olabileceğine baktı. Gereksiz bir ayrıntıydı, ama baktı işte ve içlerinden birinin fotoğraftaki masa olduğunda karar kıldı.

Bara asılı fiyat panosunda "Ayakta kahve 1,5 €" yazıyordu.

Tezgâhın üstüne 2 avro bırakıp çıktı.

Sağ kaldırımı izleyerek hızlı hızlı yürümeye başladı. Bileğindeki mekanik saate göz attı. Beş dakikaya kadar randevu yerinde olurdu.

Onun birkaç dakika önce kahve içtiği Café Lafayette'in önünden geçen iki kadını, elbette görmedi.

Canan, Paris'e trenle bir buçuk saat mesafedeki Les Mureaux'dan gelen Lerzan'ı Kuzey Garı'nda karşılamıştı. Çok yolculuk yapan Lerzan'ın fazla eşyası yoktu. Her şeyi, her zaman bir sırt çantasına sığardı. Sarya'yla buluşmaya yürüyerek gidiyorlardı. Kavuşmaktan mutlu oldukları çok belliydi. Konuşa konuşa Saint Quentin Sokağı'ndan sola döndüler, az önce Lejyoner'in izlediği yolu tersinden kat edip Lafayette Sokağı üzerindeki 147 numaraya yöneldiler.

Kuzey Garı o gün, yarım saat arayla iki kurbanın sahneye çıkarken, katilin sahneden indiği bir cinayet kulisiydi.

Lejyoner, buluşma noktasına varmıştı bu arada.

Küçük bir parkın ortasına inşa edilmiş Saint-Vincent-de-Paul Kilisesi'nin ana kapısına geniş merdivenlerden çıkılıyordu.

Büyük işlerden önceki belirsizlik hali, onun için az sonra son bulacaktı. Her operasyonda iptal ya da öteleme ihtimali olurdu. Bakalım buraya kadar boşuna mı gelmişti, yoksa doluya mı?

Soğuk havaya rağmen merdivenlere oturmuş sandviçlerini yiyen birkaç turistin arasından geçip kiliseye girdi.

İçerisi loş ve sessizdi.

Çevreye hızlıca göz gezdiren Hiç, tüm ayrıntıları ve üç kişinin varlığını saptadı.

Kilisenin ortasındaki sunak alanı, cemaate ayrılan bölümden daha yüksekti.

Kahverengi cüppe giymiş genç bir rahip, bordo renkli ibrişim kordonla çevrilerek çıkılması yasaklanan alanda; ahşap İsa suretinin gerildiği dev haçı aydınlatan gümüş şamdanları temizliyordu.

Yüksek alanın ortasındaki dikdörtgen ayin masası, beyaz bir örtüyle kaplıydı.

Sunak alanına doğru sağlı sollu sıralanan hasır iskemlelerin sağdan üçüncü dizininde, mahalle sakini olduğu belli yaşlı bir kadın vardı. Önündeki dua rahlesine diz çökmüş, başını öne eğmişti.

Ortam "temiz" sayılırdı.

Sol dizinin son sıra başında, K.'yı gördü. Rahleye çökmemiş, ama ellerini kavuşturmuştu. O da tefekkür eder gibiydi.

Hiç, yavaşça yaklaşıp aralarındaki iskemleyi boş bırakarak yanına oturdu.

Birbirlerine bakmadılar. Bir dakika kadar öylece, konuşmadan ve hareketsiz durdular.

Kilisedeki sessizliği hafif bir fermuar sesi bozdu.

Sanki daha rahat oturmak için parkasının önünü açmıştı Hiç.

Güvende olduklarına kanaat getiren K., iyi kesim kumaş paltosunun sol cebinden çıkardığı beze sarılı ve uzunluğundan susturucu takıldığı anlaşılan tabancayı, yavaşça sağına geçirip Lejyoner'e uzattı.

O da sükûnetle alıp parkasımn derin iç cebine, kabzası dibe gelecek şekilde koydu. Elini cebinden çekerken, silahı saran bezi de çıkarmıştı.

Tartıp dokunması yetmişti cinsini çözmek için.

Bir ezberin mekanik tekrarı gibi, "Walther PPK," diye geçirdi içinden. "Muhtemelen PPK/S."

Yarı otomatik, 630 gr. ağırlığında, 7,65'lik mermileri ancak yakın ateşte öldürücü; küçük kalibresine karşın kullanımı kolay, hızlı ve güvenli bir revolverdi. Piyasası az ama suikast için ideal bir silah değildi.

"Tam da bu yüzden doğru seçim," diye düşündü.

Silahın S tipi, yani şarjörü yedi yerine on mermi alan versiyonu ve siyah renkli olduğuna emindi. Siyah ışığı emer, metal parlardı.

Suikastta kullanılacak silahın da parlamaması gerekirdi. Bir de emniyetinin kırılmış olması.

Walther PPK'nın normalde iki emniyeti vardı.

Teslim aldığı silahta her ikisi de kırılmış olmalıydı.

Yine de kontrol edecekti. Ama şimdi değil. Zamanı gelince.

Hiç, cebinden çıkardığı kumaş parçasını, yavaşça eğilip önündeki iskemlenin altına bıraktı.

K. konuştu. Sesi fısıltı gibiydi, ama tane tane söyledikleri gayet net anlaşılıyordu:

"15 dakika sonra kapının önünde ol. Alt düğmeye bas, açılır. *Berzan*[1] içerde bekliyor. Üç kişiler. *Go*!"

1 (Kürtçe) Berzan: Rehber. (y.n.)

Sonra yerinden kalktı ve ardından, yaylı kilise kapısının gıcırtısı duyuldu, o kadar.

Hiç, içinden 60'a kadar saydı.

Kalkıp kapıya doğru ilerledi.

Tam çıkmadan önce, hızlı hareketlerle soyunduğu parkasını tersyüz etti, yeniden giydi ve cebinden çıkardığı siperlikli kasketi geçirdi başına.

Silah artık ön cebindeydi. Ama çift taraflı ceketin kalın yüzeyinde belirgin bir şişkinlik oluşturmuyordu.

Kiliseye girerken haki parkalı, sıfır traşlı, iriyarı adam; çıkarken lacivert parkalı, kahverengi kasketliydi ve daha zayıf, daha uzun görünüyordu.

Hava soğuktu. Kasketiyle asorti "iş" eldivenlerini yol ortasında, dikkat çekmeden giyebilmek eğlenceliydi.

Lafayette Caddesi 147 numaranın önüne gelince, duvardaki dijital kod panosunun numaralarıyla hiç ilgilenmeden alttaki düğmeye basıp cızırtıyla açılan ağır kapıyı itti.

Yüksek tavanlı geniş bir holde buldu kendisini ve *berzan* şoförle burun buruna geldi.

Düğüne gider gibi janjanlı laciler çekmiş yakışıklı bir avamdı. Belki de böyle kafaya almıştı Sarya'yı, kim bilir? Saçları özenle taranıp sinekkaydı traş olmuştu. Yanakları heyecandan al aldı. Omzunda, çapraz asılı bir evrak çantası vardı.

Hiç'in adamın acemiliğine karar vermesi için gözlerine bakması yetti.

Bu işini zorlaştırabilirdi.

Kadınlar kapıyı bu adama açacaktı. Hiç, onun arkasında pozisyon almak zorundaydı. Ama ateş ederken şoför önünde kalırsa, beklenmedik bir hareket yapıp hedefleri ıskalatabilirdi.

Demek son anda, adamı arkaya itmesi gerekecekti.

Zamanın saliseyle, hareketlerin milimetrik ölçüldüğü bir an için, olabilecek her şeyi önceden hesaplamalıydı.

Onu kolaylıkla itip önüne geçebilir miydi?

Göz kararıyla cüssesini tarttı. Yapabilirdi.

O bunları düşünürken genç şoför uzanıp elini sıkmaya, ağzını açıp bir şeyler söylemeye kalkmasın mı? Belli ki Lejyoner efsanesinden haberdar ve heyecanlıydı.

İşte buna sinirlendi.

Eldivenli elini kaldırıp sertçe "Sus!" işareti yaptı. Sonra merdiveni gösterip "Çık!" işareti.

Acemi *berzan* mahcup ve ezik, öne düştü.

Holün sağında, üstünde *Concierge*[1] yazan camlı bir kapı vardı. Ama kapının tokmağına, "Kapalı" levhası asılmıştı.

K.'nın *French Connection*[2] takımı sahayı temizlemişti, anlaşılan!

Hiç'in şoförün acemiliğini görünce başlayan tedirginliği, yerini her zamanki dozuna ayarlı gerginliğe bıraktı.

Adını bilmediği, zaten bilmek de istemediği adam, merdivenleri önden tırmanıp birinci kattaki iki kapıdan daha geniş olanın önünde durdu.

Kirişte, ana kapıdakinden daha sofistike, dijital kameralı bir zil panosu vardı.

Şoför kapının önünde duraklayıp Hiç'e ne yapması gerektiğini sorar gibi baktı.

Hiç, dijital kameraya görünmemek için merdivenlerin sondan ikinci basamağında duvara yapışmıştı. Eldivenli eliyle, sorgular gibi karşı kapıyı işaret etti.

Genç adam, bu kez konuşmaya kalkmadı. O da eliyle "sorunsuz" işareti yaptı.

---

1 (Fr.) Concierge: Kapıcı. (y.n.)

2 (İng.) French Connection: (Burada) Mafya. (yay.n.)

Atıl bir servis kapısı olmalıydı.

Tam o sırada, içerden bir kadın gülüşü duyuldu.

Hiç'in vücudu yay gibi gerildi. Göz açıp kapayıncaya kadar iç cebindeki silahı çıkardı, susturucuyu boşa ve doluya çevirip sağlamladı, emniyetlerin kırık olup olmadığını denetledi. Şoföre başıyla olur işareti verirken şarjörü sürdü ve otomatik tabancanın kabzasını iki eliyle kavradı.

Adam, dört numaralı bir kod girdikten sonra zile bastı.

Hiç'in kalbi, işte tam o an hızlandı.

Dijital kameranın görüş alanını hesaplayamıyordu. İçerden bakacak dikkatli bir göz, merdivenlerde birinin olduğunu görür müydü?

Acemi macemi, *berzan* da aynı ihtimali düşünmüş olacak ki, başını tamamen kapatacak biçimde kameraya yaklaştırmıştı.

İçerden mikrofonun açıldığı duyulur duyulmaz, "Benim, Sait..." diye seslendi.

Kapı hemen açılmadı.

Hoparlörden mırıltılar halinde konuşma sesleri geliyordu.

Bir kadın, içerdekilere, "Sait geldi!" diye seslendi. "Bekliyor muydun?"

Soru, kuşkusuz Sarya'ya yönelikti.

Yine mırıltılar duyuldu.

Kapının arkasındaki kadın, söyleneni dinledikten sonra mikrofona dönüp, "Dosyayı getirdin mi?" diye sordu.

Şoför, "Evet, yanımda!" dedi.

Ondan sonrası göz açıp kapaymcaya kadar olup bitti.

Kunt kapı mekanik bir gıcırtıyla aralanırken yerinden fırlayan Hiç, kamerayı artık eliyle kapatan şoföre bir omuz atıp öne geçti ve hızla içeri daldı.

Tetiğe bastı. Şampanya tıpası. Bir.

Kapının arkasında duran genç kız, alnının ortasına yediği tek kurşunla yere yığılırken o, birkaç adımda antreyi geçmiş, salona ulaşmıştı.

Arkası kapıya dönük yerleştirilmiş uzun bir kanapede, birbiriyle konuşan iki kadının başları ve omuzları görünüyordu.

Hiç, silahı önce kızıl kıvırcık saçlı başa doğrulttu.

İçinden, "Bu Sarya!" diye geçirirken tetiği art arda çekti.

İçinden attığı mermileri sayıyordu: İki, üç.

Duraklamadan dönüp, kanepede oturan öteki kadına ateş ederken, "Acaba kim?" diye düşündü.

Dört, beş.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Hem esas hedefini hem de yanlış yer, yalnış zamanda onun yanında bulunmak gadrine uğrayan iki görgü tanığını aynı anda ortadan kaldıran Lejyoner, işin hakkını vermişti.

Sarya'nın kafatasını arkadan delen mermilerin itiş gücüyle kanepeden fırlayan cansız bedeni, bir çocuğun attığı bez bebek gibi anlamsız ve garip duruyordu halının üstünde.

Yüzü yere yapışmış, avuçları dışa dönmüş, bir kolu sehpaya takılmış, sol bacağı karnının altına kıvrılmıştı. Kızıl kıvırcık saçlarının ucundan ince bir kan sızıntısı uzuyordu.

Şakağına ve kafasına yediği kurşunlarla kanepenin geniş kolluğuna devrilen Canan'ın yüzünde, bir şaşkınlık ifadesi donup kalmıştı. Sarya'nın cesedine çevrili açık gözleri, "Ne oluyor?" diye sorar gibiydi.

Hiç, kapıdaki dahil, üçünü de can çekişmeye zaman bırakmadan öldürdüğünü biliyordu. Derin bir soluk aldı.

Rahatlamıştı, neredeyse mutluydu.

Kendisine itiraf edemese bile ustalığına saygı duyup örnek aldığı tek adamın, K.'nın onu iş başında görmediğine hayıflandı.

Dudağını beğeniyle sarkıtıp, "Temiz iş!" diye başını sallarken görmek isterdi onu.

Neyse.

Şimdi sıra, temiz işi temiz bitirmek zamanıydı.

Arkasını dönüp Sait'e bakınca, gördüğü manzaraya hiç şaşırmadı.

Adamın beti benzi atmış, salonun eşiğinde öylece duruyordu. Gözleri korkudan çok şaşkınlıkla büyümüş, vücudu kaskatı kesilmişti.

Amatör olsa, şoka girmiş *berzan*'ın omzuna vurur, gaddar bir keyifle, "Yaaa bu iş böyledir, acemisini kan tutar koçum!" derdi.

Ama o bir profesyoneldi.

Hiç konuşmadan, başıyla dipteki odayı işaret etti şoföre.

Kendisi de kısa koridorun sağ başındaki tuvalet ve banyoya bir göz attıktan sonra, sol baştaki çalışma odasına girdi.

Oda küçüktü. Tek kişilik bir yatak ve genişçe bir çalışma masası hemen tüm mekânı kaplıyordu.

Masanın üstünde sabit bir bilgisayar, yazıcı ve evrak dosyaları vardı. Dosyaları şöyle bir karıştırdı, çekmeceleri açıp baktı.

Sağ alt çekmecede, kız gibi Beretta Storm'u gördü.

Ah kadınlar!

Tek şarjörde 17 mermi sallayıp 9 milimetrelik delikler açan harika bir tabancayı, elinin altında tutacağına bir çekmeceye atmak. Üstelik gayet iyi silah kullanır ve öldürülmek korkusuyla yaşarken bunu yapmak...

Gerçi elinin altında olsa da çekecek zaman bulamazdı ya, neyse.

Silaha dokunmadı. Olduğu yerde bırakıp çıktı. Sait ortalarda yoktu. Hızla onu gönderdiği dipteki odaya yöneldi.

Bütün bunları elindeki Walther PPK'yı bırakmadan, olağanüstü bir hızla yapıyordu.

Yerde, hazırlanmış ama kapatılmamış bir valizin başına dikilmişti şoför. Elinde kırmızı bir sutyen tutuyordu. Yüzü allak bullaktı.

Başını çevirip Lejyoner'e melül melül bakarken, neredeyse ağlayacaktı.

Hiç'in ne olduğunu anlamaya ne niyeti, zaten ne de zamanı vardı. Ama kırmızı sutyeni görünce, aklına bir hinlik geldi.

Adamın elinden sutyeni çekip başıyla, "Yürü!" işareti yaptı.

Sait'in itaat etmesini beklemeden, süratle çalışma odasına dönüp kırmızı sutyeni çekmecelerden birine tıkıp kapattı.

Salondan geçerken bir an durup Sarya'nın kafasına iki kurşun, Canan'a bir kurşun daha sıktı. Ağzına denk geldi.

Altı, yedi, sekiz.

Tabancada iki mermi kalmıştı. Onları da giriş kapısının önünde oturakalan cansız bedene rasgele gömdü.

Böylece silahın on mermisini de boşaltmış ve cinayetlerin infaz olduğunu açıkça imzalamış bulunuyordu.

Genç kızın cesedi, göğsüne ve karnına isabet eden mermilerin darbesiyle sarsılıp devrilirken, arkasından gelen Sait'in sıçradığını fark etti. İçin için eğlendi.

Sahanlığın açıldığı mutfağa gözü ilişti. İçeri girerken görmemişti burayı. İşte bu hataydı. Kadınlardan biri

mutfakta olsa, ortalık karışabilirdi. Neyse ki şansı yaver gitmişti.

İş tamam, görev bitmişti. Bundan sonrası şoförün ve onu kullananların sorunuydu.

Elindeki tabancanın susturucusunu alışık bir hızla söktü.

Boş bakışlarla onu izleyen şoföre yaklaştı.

Faltaşı gibi açılmış gözlerinin içine adeta gülümseyerek baktı.

Sonra adamın omzundan sarkan postacı çantasını açtı, tabancayı içine kaydırdı.

Susturucuyu kendi cebine attı.

Bütün bunları yaparken, tek kelime çıkmamıştı ağzından.

Sait, daha sonra, "Hiç konuşmadı benimle. Lejyoneri gördüm, ama sesini duymadım..." diye hatırlayacaktı. Onun ardından bakakalmıştı.

Hiç, daireden hızla çıktı.

Kapıdaki dijital kamera, olsa olsa kasketli bir kelleyi, arkadan kaydetmişti en fazla.

Kapı eşiğindeki ilk kurbanın kanına bastığını ve daireden çıkarken eşiğe kanlı ayak izleri bıraktığını fark etmedi.

Merdivenleri koşarak indi.

Otomatiğe basıp dış kapıyı açtı.

Sokağa çıkıp acelesiz adımlarla uzaklaşırken eldivenlerini çıkardı.

Az önce kahve içtiği Café Lafayette'in önünden geçerken bir an durdu.

Cebindeki sigara paketinden bir sigara çekip dudaklarına yerleştirdi.

Aylardır beklediği an gelmişti.

Puro içmezdi ama, puro çakmaklarını severdi.

Saigon marka zarif çakmağını çakıp sigarasını yaktı.

Derin bir soluk çekip havaya zevkle üfledi dumanını.

En kısa zamanda ellerini yıkaması gerekiyordu.

Café Lafayette'in köşesinden sağa, Saint Quentin Sokağı'na saptı.

Tempolu adımlarla yürüyordu.

Cam ve çelik putrellerden oluşan cephesinde kilometre öteden okunacak büyüklükte Gare du Nord yazan istasyon binası, yüz metre ötedeydi.

Giriş kapısına yaklaştığında, iyice kısalan sigaradan son bir soluk çekip yere attı.

Brüksel'e giden hızlı trenlerin de kalktığı Kuzey Garı, oldukça büyük ve her zamanki gibi ana baba günüydü.

Hiç, doğrudan metro istasyonuna inen yürüyen merdivenlere yöneldi.

Gişelere gelince, ışıklı metro planında Porte de Bagnolet düğmesine bastı. Geldiği yönde, République İstasyonu'ndan aktarmalı, sekiz duraklık bir mesafeydi.

Saatine göz attı: 12.38.

Taş çatlasa 45 dakika sonra otogara varmış olurdu. Orada bir şeyler atıştıracak zamanı bile vardı.

Metro hatlarını ve çıkışları gösteren panoların arasında WC işaretini aradı. Buldu. Erkekler tuvaletine girdi. Daracık kabinde önce parkasını çıkarıp ters çevirdi. Kasketini cebine soktu.

İşemeden önce ve sonra ellerini uzun uzun yıkadı.

Bir an, "İlaç alsam mı?" diye düşündü. Sonra vazgeçti.

Kendisini çok iyi hissediyordu.

Neden iyi hissettiğini de biliyordu.

Kimsenin bilmediği, bilmemesi gereken spastik krizler hep "iş" öncesi gelirdi. Sonrası değil...

Tuvaletten, sabah Paris'e geldiği kılıkla çıktı.

Gallieni yönünü gösteren koridora girdi.

Bagnolet'deki otogardan her gün 14.45'te kalkan Barselona otobüsüne rahatça yetişecekti.

Susturucudan mümkün olduğunca uzakta, örneğin sınırdan önceki son molada kurtulmaya karar verdi.

Son Rötuş

K. uzakta değildi.

Lafayette Sokağı'nın Saint Quentin'le bölündüğü kavşağa bitişik İstanbul Kebapçı'sında sükûnetle mercimek çorbası içiyordu. Ardından iki de lahmacun yemek niyetindeydi.

Dükkânın camından baksa, Lejyoner'in Café Lafayette'in köşesinden dönüp Kuzey Garı'na doğru yürüdüğünü görebilirdi.

O kadar yakındı olay yerine.

Sait'in nasıl bir paniğe kapılacağını hesap ederek, daha uzağa gitmeyi göze alamamıştı. Silahı bir an önce geri alıp yok etmesi gerekiyordu. Ama halinden ne birini beklediği anlaşılıyordu ne de sabırsızlığı.

Dükkânın en dibindeki masaya oturmuştu. Gözü kapıdaydı.

Çorbayı bitirdi. Sait ortada yoktu. Lahmacunları henüz söylememişti. Ismarlasam mı, beklesem mi, diye düşünürken genç adam kapıdan girdi.

Yüzü bembeyaz, elleri cebindeydi. Yanından hiç ayırmadığı evrak çantası, omzuna çapraz asılmıştı.

K. onu yerinden kalkmadan yatıştırıcı bir gülücükle selamladı.

"Hoş gelmişsin, otur şöyle. Sana sıcak bir çorba söyleyelim. İyi gelir."

Genç adam cevap veremedi. Dişlerini sıkmaktan çenesi titriyordu. K.'nın gözlerine çivilenmiş gibi bakarak, mekanik bir oyuncak gibi itaat etti.

Tanık olduğu katliamın şokundan çıkamamıştı. Heyecanı her halinden belli ama kendi payına düşen rolü iyi oynadığından henüz böbürlenecek durumda değildi. O da olacaktı, ama zamanla.

Eğitimci K., çaylak emirber uzmanıydı. Sait'i önce yatıştırmak, sonra gurur ve güven kazanmasını sağlamak gerektiğini biliyordu. Verdiği tepkiden, her şeyin yolunda gittiğini anlamıştı. Dolayısıyla hiçbir şey sormadı.

Bıyıkları yeni terlemiş bir Türkmen olduğu çok belli garsona seslendi: "Evlat! Bir çorba daha getir buraya."

Sait'e döndü.

"Burası bizdendir," dedi. "Sahibini tanırım. Yozgatlıdır. Bozok'tur. Hor görülür bunlar, ama aralarından devlete hain çıkmaz. Sağlam adamdır. Bize de haber uçurur gerektiğinde. Anlarsın ya..."

Genç garson çorbayı getirmişti. "Haydi iç," dedi, K.

Sait, yine otomatiğe takılmış gibi denileni yaptı. Birkaç kaşık aldıktan sonra, pideden de bir parça kopardı. Rengi yerine gelmiş, sakinleşmişe benziyordu.

"Burayı tanıyorum Amirim," dedi sonunda. "Bizimkiler nefret eder, kuşkuyla bakar, adım atmazlar. Ama benim birkaç kez gelmişliğim var. Senin adamın Fransız polisine de haber uçurduğunu söylüyorlar..."

K. omuz silkti. "Eh, mecburdur. Ama bize dair değil, PKK'lılara dair haber uçurur. Yoksa yaşatmazlar. Bacan tıkalı ceza, buzdolabın sıcak ceza, mutfağın pis ceza; polise muhbirlik yapmasa dükkâna kilit vurmak zorunda kalır."

Sait kendini gerçekten toparlamış olacak ki, umulmadık bir zekâ belirtisi gösterdi:

"İşi sormayacak mısın, Amirim?"

K.'nın yüzünde güven verici bir tebessüm belirdi.

"Her şeyin yolunda gittiğine eminim. Üzerine düşeni en iyi biçimde yaptığından hiç kuşkum yok! Ateşten gömleği giydin, bana mısın demedin, sınavı geçtin. Aferin. Seninle gurur duyduğumu söyleyebilirim. Emanet yanında mı?"

Aldığı övgü, acemi eri yine heyecanlandırmıştı. Yanakları al al, "Evet, yanımda!" dedi.

"Şimdi sükûnetle yerinden kalk, tuvalet tam arkada. Gir ve malı ortaya bırak. Çıktığında benim kapıya gelmemi bekle. Ben içeri girince gelip yerine otur!"

Sait denileni yaptı. İçerde biraz oyalandı.

"Kendine gelmek için elini yüzünü yıkıyor," diye düşündü, K. Yan gözle lavabonun kapısını kolluyordu. Dükkân neredeyse doluydu. Biri ayağa kalksa, oraya yönelme olasılığına karşılık fırlayıp araya girmeye hazırdı. Kapı henüz aralanırken önünde bitti. Sait çıkarken, o girdi.

Walther PPK, özenle kapatılmış klozet kapağının üstünde duruyordu. Eline aldı. Tabanca henüz ılıktı. Namlusunu kokladı, şarjörünü çıkardı. Tahmin ettiği gibi boştu. Helal olsun der gibi dudağını büktü. Yanılmamıştı. Lejyoner, bugüne kadar yetiştirdiği en iyi suikastçıydı. On merminin onunu da boşa harcamadığına kalıbını basardı.

Silahı belinin arkasına soktu, ceketini özenle ilikledi. Çıktı.

Sait, ellerini sanki cetvele uzatmış gibi masaya koymuş, onu bekliyordu. Gözlerinde, "Şimdi ne yapacağım?" sorusu vardı.

K. karşısına oturdu, ileri uzanıp omzuna vurdu ve, "Aferin koçum!" diye fısıldadı. "Görevini layıkıyla yerine

getirdin. Bundan sonra da sağlam duracaksın ve efsane olacaksın. Hastalığınla oynayacak, çok da eğleneceksin. Artık bizim ailedensin. Ailen de bize emanet."

Sait, "Kararlıyım Amirim," dedi. "Şu köpek hayatım, hiç olmazsa iyi bir işe yarasın. Ölmeden önce."

Sesinde masum bir inanç titriyordu.

"Ölmeyeceksin!" dedi K. "Heyecan en iyi ilacıdır beynin. Göreceksin, yakında ur mur kalmayacak. Dua et de, seni içerden hastadır diye çıkaracak kadar dayansın o meret!"

Arkasına kaykıldı. Bir an susup, sözlerinin etkisini süzdü Sait'te. Sağlam duruyordu çaylak.

"Artık fazla oyalanma," diye sürdürdü. "Temasta kalacağız. Benden haber bekle. Dernekten yaptığın tahsilat üzerinde mi?"

Sait başını salladı.

K., "İyi," dedi. "Sende kalsın. Sorguda, sabah teslim etmiştim, dersin."

Sonra iskemlenin arkasına astığı paltosunun cebinden, özenle paketlenmiş küçük bir kutu çıkarıp masanın üstünden alenen Sait'e uzattı. Ambalaj kâğıdının üstünde Ali Muhiddin Hacı Bekir'in bilindik motifi vardı.

"Ben de sana memleketten lokum getirdim," dedi. "Hepsini afiyetle ye önümüzdeki bir-iki gün... Fazlasıyla hak ettin. Gerisi de gelecek. Haydi selametle!"

Sait, onun lokumdan değil, paradan söz ettiğini anlamıştı. Yüzü aydınlandı. Bir sürü parası olmuştu, ansızın. Kutuyu aldı, omzundan hiç çıkarmadığı çantasına kaydırdı. Ayağa kalktı.

"Eyvallah Amirim, hakkını helal et!"

K. babacan bir şefkatle başını salladı.

"Helal olsun koçum. Helal sana."

Sait'i kapıdan çıkana kadar gözleriyle izledi. Sonra garsona iki lahmacun söyledi.

Suikast silahından kurtulmak için havanın kararmasını beklemek zorundaydı.

Seine Nehri'nin dibinde kim bilir böyle kaç silah yatıyordu.

Saint Ouen
10 Ocak

Diego Martin Allegre, sessize aldığı telefonun titrediğini hemen duymadı.

İki gündür aksırıp tıksırıyordu. Ateşi olmamasına karşın kırıklığı vardı. Kafası kazan gibi, tıkanık burnuyla rahat soluk alamadığı için uykusu da bölük pörçüktü.

Ahşap komodinin üstünde sancısı tutmuş küçük robot inlemeleriyle sarsılan aleti nihayet farkedince, yüzünü sol koluna dağılan siyah saçlara gömüp, "Açmayacağım!" diye düşündü. Yarı uyur, yarı uyanık bilinci, hemen savunma gerekçesini ekledi: "İzin günümdü. Sessize almıştım. Duymadım."

Zaten telefon da susmuştu.

Diego karısının, kucağına yuvalanan sıcacık bedenine sarılıp yeniden uykuya daldı.

Alet yine titrediğinde, saatler geçti sandı. Oysa yarım saat rahat bırakmışlardı.

Kolunu yavaşça karısının başının altından çekti, aynı özenle sağına döndü, telefonu eline aldı ve açmadan önce saate bir göz attı. Beşe on vardı.

Yani sabahın körü!

Arayan numara, zaten en en çok arandığı numara, kısaca PJ diye anılan DCPJ'nin[1] istihbarat birimiydi.

1 Adli Polis Genel Müdürlüğü. (y.n.)

Nezlenin zaten boğuklaştırdığı bir sesle, "Ne var?" diye tısladı hırsla.

"Günaydın Diego!"

Sesi duyunca ürperdi. Arayan amiriydi. Hem de bu saatte.

"Özür dilerim müdürüm! Böyle bir saatte sizin arayacağınız..."

"Aklına gelmezdi, değil mi? Üstelik izin gününde. Sesin de bir tuhaf. Yoksa hasta mısın?"

Diego, "Sadece nezleyim," dedi.

"Boktan bir durum var. Kriz masası kurduk. Hemen gelmen gerekiyor. Ama, dur... Bir dakika izin ver."

Amirin ses tonu vahimdi.

Diego, kendisinden 10 yaş kadar büyük, şakacı olduğu kadar soğukkanlı ve saygı uyandırmayı bilen Julien Armand'ın telaşlanmasına alışık değildi. Şaşırdı. Susup bekledi.

Yanındakilerle bir şeyler konuştuğu anlaşılan adam, tekrar ona döndü:

"Merkeze değil, Lafayette Sokağı 147'ye git. Olay yerini gör önce. Ben de orada olacağım."

"OK, şef! Ama yarım saati bulur. Saint Ouen'dan geliyorum."

"Hemen çık!"

"Peki. Ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Yani Lafayette Sokağı'nda..."

"PKK'nın üst yöneticisi üç kadın öldürülmüş. Profesyonel infaz. Ortalık karıştı. Élysée Sarayı bile uyanık."

Diego, formunda olsa kesinlikle cüret edemeyeceği soruyu ağzından kaçırıverdi: "Niye ben?"

Julien Armand, içinden "sabır" çektiği çok belli bir an durdu. Sonra yücelterek azarlayan otoriter bir şefkatle, ağır ağır konuştu:

"Sen cevabını çok iyi bildiğin soruları sormayacak kadar akıllı birisin! Çabuk gel."

Telefon kapandı.

Diego, karısını uyandırmamaya gayret ederek doğruldu.

Parmak uçlarıyla yastığa dağılan siyah saçların bir lülesini okşadı.

Sonra yavaşça kalktı yataktan.

Sessizce giyindi. Odadan çıkmadan önce, düzenli soluklarla uyuyan Ayşe'yi aşkla seyretti bir an.

"Niye ben? Tabii ki senin yüzünden..." diye geçirdi içinden.

İki yıl önce Ankara'da tanışmışlardı.

İspanya İçsavaşı sonrası Fransa'ya sığınan cumhuriyetçi bir ailenin torunu Diego Martin Allegre, Fransız büyükelçiliğine güvenlik şefi olarak atanalı bir yıl oluyordu. Türkiye'yi sevmişti. Anadilleri İspanyolca ve Fransızca'nın üstüne eklenen İngilizce, yeni diller öğrenmesini kolaylaştırıyordu. Çat çut Türkçe konuşmaya da başlamıştı.

Tanışmaları, yılı unutulur, günü unutulmaz bir tarihti. Her 14 Temmuz, hem onları buluşturan gün, hem de Fransa'nın ulusal bayramıydı.

Ayşe, Türk dışişleri bakanının yanında gelmişti büyükelçiliğin verdiği resepsiyona. Bakanın yakın korumasıydı. Bizzat istihbaratçı olmasa bile MİT'le yakın temasta olduğunu düşünmek için kâhin olmak gerekmiyordu. Diego da farklı bir iş yapmıyordu. Sonuçta, farklı ülkelere hizmet eden iki polis ve doğal olarak muhbirdiler.

İlk bakışta aşk vardır ya? Onların aşkı bakıştan önce tensel bir temasla başlamıştı.

Büyükelçilik bahçesinde verilen resepsiyonda, bine yakın konuk ağırlanıyordu.

Açgözlü davetliler, Fransız şampanya ve şaraplarının su gibi aktığı, kaz ciğerinden hayvara pek çok nadide yiyeceğin ikram edildiği farklı büfeler önünde uzun kuyruklar oluşturmakta gecikmemişti.

Ulusal bayram olduğu için ülkedeki turist Fransızların da davetsiz gelmek hakkına sahip olduğu resepsiyona katılım, akşamüstü başlamıştı.

Öğle yemeğine fırsat bulamayan Diego, davetlileri taciz ediyormuş gibi görünmeden sıkı bir kontrolden geçirmekle görevli Fransız Emniyet birimini yönetiyordu.

Büyükelçiliğin önünde peyderpey kuyruk oluşturan bine yakın insanı tek güvenlik tarama cihazından geçirmek zaten iki saatten fazla sürmüş, emrindeki polislerle birlikte o da helak olmuştu.

Geç gelen davetliler için kapıdaki polis sayısını asgariye indirip nihayet davete katıldığında, saat gece 10'a yaklaşıyordu. Büfelere ilk hücum dalgaları dinmiş, muzaffer konuklar tepeleme doldurdukları tabaklarını, orkestranın çaldığı yemek müziği eşliğinde boşaltmakla meşgüldü.

Ama büyük devlet cömertliği gereği büfeler hiç boş kalmıyor, biten yemeğin yerine hemen yenisi geliyordu. Bir büfede de Türk mutfağı köşesi olarak Ankara'nın ünlü bir kebapçısı döner çeviriyor ve iç pilav servisi yapıyordu. Önünde hâlâ kuyruk vardı.

Diego, ortada dolaşan tepsilerden önce bir kadeh şarap kaptı. Sonra bir tabak alıp iştahla kebapçı sırasına girdi. Tepeleme döner ve pilav doldurttu.

Bir elinde şarap bardağı, bir elinde tabak, büfenin önünden ayrılmaya çalışırken bir karambol oldu ve bir kadın adeta itilmiş gibi bodoslama üstüne geldi, ona çarpıp yere düştü.

Diego sarsılmış, ama ayakta kalabilmişti. Oysa elindeki tabak bir yana, dönerlerse her yana savrulmuş, kadehteki şarap da çarpanın ve çarpılanın üstüne dökülmüştü.

Çarpışmanın şoku geçince, İspanyol kanı taşıyıp Fransız olmanın gereği, Diego'nun ilk refleksi yere düşen kadını elinden tutup kaldırmak oldu.

Hamleyi yapıp Ayşe'nin elini tutunca da olanlar oldu. İki yabancı el, mıknatıslanmış gibi yapıştı birbirine.

Bir sıcaklık sardı önce kollarını, sonra ikisinin de vücutlarını.

Hani insan, bazı gerçekleri hissederek bilir ya? Kalplerinin, ötekinin kalbine uygun çarptığını öyle bildiler.

Ayşe ayağa kalktı. Bakışları karşılaştı. Gözden göze, birbirlerinin içine aktılar.

Diego, neden sonra, "İyi misiniz?" diye sormayı akıl etti.

Ayşe, "İyiyim," diye başını salladı.

Saçlarına yapışan bir döner parçasını çekerken, "Ben size çarptım. Sanırım birisi itti arkamdan. Özür dilerim..." dedi.

Diego, onu az önce kapıda, bakanla birlikte resepsiyona girerken karşılamıştı. Adını da not etmişti. Ama telaştan, güzelliğini fark etmemişti. Dolayısıyla, ilk kez görmüşçesine şaşırdı. Genç kadının Çerkes soyundan henüz habersizdi. Saçlarının gece siyahına inat masmavi gözlerinde, Sibirya köpeklerinin tılsımını buldu.

Ayşe'nin tam da gözlerinin rengindeki sade, ama şık gece elbisesinin göğüs kısmı, kırmızı şarabın etkisiyle morarmıştı. Diego'nun koyu renk kostümü şarap içtiğini belli etmiyordu ama, beyaz gömleği cinayet yeri kanıtı gibiydi.

Genç adam, "Elbisenizin ikizi yanınızda mı?" diye sordu, hafifçe gülümseyerek.

İngilizce konuşuyorlardı. Ayşe, belki de şokun etkisiyle

şaka yaptığını anlamadı. Maviliklerini kocaman açarak, aptalca bir soruya cevap veriyormuş gibi, "Tabii ki hayır!" dedi sertçe. "İkişer ikişer alacak değilim, herhalde!"

Diego, hiç bozuntuya vermedi: "Çok yazık. Oysa benim her şeyim çifttir. Tabii sevgilim hariç!"

Ama Ayşe'nin hiç de şaka kaldıracak durumda olmadığını görünce, ciddiyetini takındı.

"İpek mi bu?"

Kadının yanıtı, cehaletine hakaret gibiydi: "Elbette!"

Diego, önereceği formülün inandırıcı görünmeyeceğini biliyordu. Açık oynamaya karar verdi:

"Bakın, elbisenizi kurtarmanın bir yolu var," dedi. "Size garip görünebilir; ama kırmızı şarap lekesinin üstüne önce beyaz şarap, sonra su dökersek, bu leke çıkar."

Ayşe, sanki çarpan ve ikisinin de üstünü başını batıran kendisi değilmiş gibi harladı: "Haydi canım!"

Diego, kadının suçluyken güçlü çıkmak moduna girdiğini anlayacak kadar deneyim sahibiydi. Aldırmadı. Dayanılması zor bir masumiyetle ısrar etti: "Bir deneyin, ne kaybedersiniz ki? Zaten mahvoldu giysiniz..."

Sonrası, ikisine de bittikten sonra kahkahalar attıran bir komedi filmi gibiydi.

Ayşe, bakandan birkaç dakika izin istemiş, ikisi birden elçilik mutfağının yolunu tutmuşlardı.

Genç kadın bir aşçı önlüğünün içinde beklerken, Diego beyaz fayans kaplı tertemiz yemek tezgâhında, tuhaf bir deneye başladı. İpek elbiseyi kocaman bir tencerenin üzerine yaydı. İki şişe beyaz şarabı yavaş yavaş lekenin üstüne döktü. Kırmızı şarabın rengi akıp gidince, üstüne aynı yavaşlıkta soğuk su döktü. Elbiseden süzülmesini bekledi.

O bir kimyager ciddiyetiyle çalışırken, aşçı kılığındaki Ayşe kuşkucu gözlerle izliyordu.

Diego, operasyonun sonunda muzaffer bir edayla elbiseyi tencerenin üzerinden kaldırdı. Ayşe'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Kumaş ıslaktı. Ama lekeden eser kalmamıştı!

İyi ki hava sıcaktı. Çünkü güzel koruma, gecenin son saatlerini bakanın yanında ıslak bir elbiseyle dolaşarak bitirdi.

Ama bir aşk başlamıştı.

Lojmana koşup lekeli gömleğini değiştirdikten sonra onu uzaktan izleyen Diego'nun gözleri üstündeydi.

Resepsiyondan ayrılan Türk dışişleri bakanına tabii ki eşlik etti ve bir yolunu bulup Ayşe'nin eline hap kadar bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üstüne sadece cep numarasını yazmıştı.

Diplomatik misyon kurallarına aykırı davrandığını biliyordu.

Nasıl karşılanacağını dair bir fikri yoktu. Kadın Türk, üstelik koruma polisiydi.

Sen ha, bana ha, namusuma falan diye kıyameti koparabilir, güvenliğinden sorumlu olduğu elçiliği zor durumda bırakabilirdi.

Ama umurunda değildi. Cumhurbaşkanı bile çapkın Fransızlara aşk deyin, büyükelçi küçükelçi fark etmez, herkes halden anlardı. Türk tarafının ne diyeceğini de doğrusu umursamıyordu!

Ayşe'den üç gün ses çıkmadı. Sonra aradı. Pastanelerde titrek buluşmalar, otel odalarında ateşli sevişmeler yaz boyunca sürdü.

Âşıktılar, ama kendilerine bile itiraf etmiyorlardı.

Kısacık ayrılıkların bile giderek dayanılmaz olmasına ses çıkarmadan katlanıyor, her kavuşmada daha

yakıcı hale gelen bir tutkunun ateşiyle kavruluyorlardı.

Bir sonbahar günü, Atatürk Orman Çiftliği'nde yürüyüşe çıktılar.

Tuttukları yol, onları çiftliğin ormanından koparılıp alınan hafriyat sahasına ulaştırdı.

Ağaçlarından soyulmuş muazzam arazide yükselen inşaatın, Saray olduğunu biliyorlardı.

Diego, "Çavuşesku da şehir büyüklüğünde bir saray yaptırmıştı kendisine," dedi gülerek. "Ama içinde oturacak zaman bulamadı..."

Ayşe bir an sessiz kaldı. Sonra elini elinden çekip gözlerini genç adamın gözlerine dikti.

"O bulacak," dedi sertçe. "Hem sana bir şey söylemem gerekiyor!"

Diego şaşırmıştı.

"Ne söylemen gerekiyor?"

Kelimeler, Ayşe'nin ağzından çok tutulmuş soluk gibi bir çırpıda çıktılar.

"Benim babam, Teşkilat'ın önemli bir mensubu. Bir istihbaratçı. Gerisini tahmin edersin."

Diego donuk bir sessizliğe büründü.

Tahmin ederdi tabii ki.

Kendisi de aynı döküm, başka marka bir istihbarat zincirinin dış halkasıydı.

Ayşe'nin koruma polisi olarak bile istihbarata bilgi vermekten kaçınamayacağını başından beri biliyor, bu yüzden de ağzını sıkı tutuyordu.

Ama babasının yetkili bir Teşkilat üyesi olması, işin rengini değiştiriyordu. İstihbaratçılarla işbirliği yapmak başka, istihbaratçı olmak bambaşka şeylerdi.

"Operasyon" diye olağanlaştırılan jargonu, kimin ortadan kaldırılacağına karar verenleri ve uygulayanlarıyla,

mafya yapılanmasından farksız bir meslekti gizli istihbarat, yani casusluk...

Tıpkı mafya gibi, ailecek Teşkilatçı olunurdu. Dışardan girilir, ama içinden çıkılmazdı.

Ayşe'nin de babam öyle, ben böyleyim diye bir seçim şansı yoktu.

Babası Teşkilat'taki üstleri ne derse yapacak, o da babasının dediğini yapacaktı.

Ve Türkiye'deki Teşkilat'ın, Ayşe'nin Diego'yla ilişkisi üzerinde "mesai" yapmayacağım düşünmek, saflık ötesi bir aptallık olurdu.

Diego, genç kadına göz koymasından âşık olmasına, zaten yeterince aptallık yaptığının bilincindeydi. Ama daha fazla devam edemezdi.

Ayşe gözlerini gözlerinden çekmişti. Bakışlarını toprağa gömülü bir tahta parçasını tekmeleyen sağ ayağına dikerek, "Ama yakında emekli oluyor," diye mırıldandı.

Diego duymazdan geldi. Emekliliğin hiçbir şey ifade etmediğini bilirdi. Tıpkı Mafya gibi Teşkilat'tan da asla kopulmaz, ömür boyu Teşkilatçı olarak anılır ve kalınırdı. Üst rütbeli bir istihbaratçı için emeklilik, sadece emir vermemek demekti. Almamak değil.

Dönüş yolunda hiç konuşmadılar. Aylardır ilk kez, birbirlerine dokunmadan, bakmadan ayrıldılar. Kurşun gibi ağırlaşan yüreklerine yaslı yağmurlar yağıyordu.

Olay Yeri

Diego, metrodan inip alacakaranlıkta koşar adımlarla Lafayette Sokağı'na yöneldi.

Evde grip ilacı olarak ne bulursa yutmuş, yanına da almıştı. Hızla yürürken cebindeki kutular birbirine çarpıyordu.

Ocak ayının cılız ışığı, kör sabahı henüz aydınlatmıyordu.

İyi ki Kuzey Garı İstasyonu, sokağa taş çatlasa 500 metre uzaktaydı, daha fazla değil.

Café Lafayette'in köşe oluşturduğu kavşağa geldiğinde, adresi aramasına gerek kalmadığını gördü.

Sola saptı.

Sokak trafiğe kapatılmış; olay mahalli ve yanındaki binaları içine alan geniş bir alan, portatif bariyerlerle çevrilip yaklaşılması yasaklanmıştı.

147 numaranın önüne iki ambulans park edilmiş, resmi ya da sivil polis arabaları dizilmiş ve çok sayıda polis mevzilenmişti.

Diego, güvenlik çemberini aşıp kapıya ilerlerken saatine baktı: 06.23.

Apartmanın sahanlığı, birinci kata çıkan merdivenler dahil, üniformalı polis ve adli tıbbın beyaz üniformalı elemanlarıyla dolup taşıyordu.

Duvarları, tavanları tarayan adli tıp uzmanlarının arasından seke seke merdivenleri tırmanan Diego, neredeyse her basamakta DCPJ kartını göstermek zorunda kaldı.

Olay mahalli dairenin önünde nihayet tanıdık bir yüze, Julien Armand'ın "sağ kolu" diye anılan kadın yardımcısına rastladı. Müdür'ün "sol kolu" Diego'yla eşit rütbedeydi ve aynı makamı paylaşıyorlardı.

Tunus kökenli Müfettiş Rania, kıpır kıpır Mağrip güzelliğine karşın zekâsı ve ciddiyetiyle takdir toplayan başarılı bir polisti.

"Günaydın Rania, şef içerde mi?"

Rania, olay mahallinde kopan polisiye kıyamete inat, gayet neşeliydi.

"Günaydın Diego!" diye şakıdı. "Senin izin günün değil mi? Ne işin var burada?"

"Şef istedi, geldim."

Burnu akıyordu, cebine tıktığı kâğıt mendil paketini çıkarıp bir tane çekti, sessiz olmaya çalışarak sümkürdü.

Rania, bir adım geriledi. "Aman uzak dur! Patron daha gelmedi. Cesetleri de bekletiyoruz tabii. Görmek ister misin?"

"Meraklısı değilim ama galiba gerekiyor..."

"Gel o zaman, sana rehberlik edeyim. Hapşıracaksan, bana doğru hapşırma! Bak, birincisi hemen buracıkta. Zaten ötekiler de uzakta değil."

Rania, parmağını uzatıp kapının eşiğine yığılmış genç kız cesedini işaret etti.

Diego, elbette ki diğer istihbaratçılar gibi ölüme, kana ve cansız bedenlere dayanıklı, gerektiğinde vurup öldürmeye hazır yetiştirilmişti.

Ama o güne değin ne birini öldürmek zorunda kalmış ne de çokça ceset görüp kanıksamıştı.

Çok iyi bir nişancıydı, ama atış poligonunda...

Dövüşmesini biliyordu, ama henüz meslektaşlarıyla boy ölçüştüğü antrenman alanı dışında kimseyle ölümüne kapışmamıştı...

Mesleğinin en başında, birkaç cinayet mahalli, birkaç katil ve maktulle haşır neşir olmuş, birkaç serseriyi de etkisiz hale getirmişti tabii.

Ama sınavdan sınava hızla yükseldiği Emniyet'te, en kritik görevi Ankara'daki büyükelçiliği koruyan polis birimine komuta etmek olmuş; orada da kriminal bir durum yaşamış sayılmazdı doğrusu!

Ankara'dan sonra atandığı Paris Adli Polis Müdürlüğü'ndeyse, daha çok masa başında, kafa çalıştırıyordu.

Bulunduğu birim, Fransa'nın iç güvenliğini tehdit edebilecek yabancı örgütlenmeleri ve üyelerini izlemek, istihbarat toplamaktan sorumluydu.

Türkiye'den geldiği için de Türkiye uzmanı sayılmaktan çok, sanılıyordu.

Diego'yu Türkiye uzmanı sanmalarında gerçeklik payı vardı. Önüne gelen bilgiyi diğerlerinden daha doğru okuyordu. Türkiye'de çalışmış ve konuyu yerinde izlemiş olmanın elbette bir artısı vardı.

Fransız istihbarat örgütleri için de Türkiye, iç güvenlik tehdidi sıralamasında elbette öncelikle PKK demekti.

DCPJ'nin İstihbarat Şube Müdürü Julien Armand, daha yeni gelen Diego'dan, birimde çalışan başka istihbaratçıların yıllardan beri izlediği Fransa'daki PKK konusunda bir performans, henüz beklemiyordu.

Dolayısıyla Lafayette'teki cinayet mahalline, Türkiye uzmanı olarak çağrılmıştı.

Diego, kapının hemen arkasına yığılan cesedin çok genç bir kadına ait olduğunu görünce sarsıldı, ama belli etmedi.

Müfettiş Rania, "Merkeze gönderdiğimiz cenaze fotoğraflarından kimlikleri teşhis edildi," dedi. "Mekânda boğuşma izi yok. Hiçbir şeye dokunulmamış, her şey yerli yerinde."

Manzaradan hiç etkilenmişe benzemiyordu.

Diego, onun soğukkanlılığı karşısında kendi cılızlığından biraz utandı. Burnu yine akıyordu. Bir mendil çıkarıp sildi.

Rania, çenesiyle ilk cesedi işaret etti: "Bu Lerzan Saymaz. 24 yaşında. Kod adı, Savaşçı. Kadın gerilla eğitiyormuş. Merkez üssü, Köln. Almanya. Burada tesadüfen bulunduğunu düşünüyoruz."

Cenazenin çevresi özenle çizilmiş, yanına katlı bir ceset torbası bırakılmıştı. Belli ki mahal araştırması bitmiş, cesetleri götürmek için Julien Armand'ın gelip görmesini bekliyorlardı.

Müfettiş kadın, daracık holü aşıp salona geçti. Diego da peşinden.

Yüzü kana bulanmış olmasa kanepenin üzerinde uyur gibi yatan cenazeyi gösterdi. "Bu Canan Baran. 28 yaşında. Üssü, Paris. PKK'nın resmi temsilcisi. Kod adı, Diplomat... Avrupa Birliği'yle ilişkileri yürütüyormuş," diye sürdürdü.

Sonra yürüyüp yerde yatan kızıl saçlı cenazenin yanında durdu. Düşünceli bir tavırla, "Ama asıl hedefin, bu kadın olması mümkün," dedi.

Gür kızıl saçları, daldığı bir kan gölünün üstünde yüzer gibi dağılan cansız bedenin yüzü görünmüyordu.

"Neden?" diye sordu, Diego.

"Çünkü bunun kafasına dört, ötekilere üçer kurşun sıkılmış."

"On kurşunlu bir silah yani."

Rania, başıyla onayladı: "Evet. 7,65'lik bir yarı otomatik. Ayrıntılı tanım için balistik raporunu bekliyoruz."

Sonra düştükleri yerde el değmeden çerçeve içine alınan boş kovanları gösterdi: "Ama mermi kovanlarına bakılırsa, hiç karavana atmamış!"

"Peki kimmiş asıl hedef?"

"Munise Cesur. 55 yaşında. PKK'nın kurucularından. Aktivist, gerilla, feminist militan, falan, falan... Adreste oturan o. 2007'de, Sarkozy'nin özel emriyle Fransa'da siyasal sığınmacı statüsüyle 10 yıl süreyle ikamet izni verilmiş. Uyuşturucu parasıyla silah temin işinden sorumlu. Örgütün Avrupa'daki ticaret ataşesi sayılır!"

"Hiç de munis biri değilmiş," diye mırıldandı Diego.

Rania şaşırmıştı: "Ne demek o? "

"Adının Türkçe anlamı munis de..."

"Ha, öyle mi? Hayır, hiç munis değilmiş. Hatta Öcalan'la papaz olduğu için partinin komuta kademesinden uzaklaştırıldığı, o yüzden Avrupa'da görevlendirildiğine dair bilgiler var. Tabii bütün bunlar, bizim birimdeki PKK'cıların acil değerlendirmeleri. Kapsamlı araştırma gerekiyor."

"Abdullah Öcalan'la kapıştığı doğruysa, bu seri infaz, örgüt içi bir hesaplaşma olabilir."

Rania, "Mümkün," dedi. "Yatak odasmda dolu bir valiz bulduk. Gitmeye hazırlanıyormuş. Belki tehlikede olduğunu biliyor, kaçmaya çalışıyordu. Çünkü çantasından da üç bin avro çıktı."

Sonra Diego'nun arkasına bakıp, "İşte patron!" diye müjdeledi. "Sonunda gelebildi... Vay canına, bak kim var yanında!"

Julien Armand'ın önünde dört kişi vardı. Diego, içlerinden birini tanıyordu: İçişleri Bakanı Manuel Valls.

Kendisi gibi İspanyol asıllı bir Fransız olan genç İçişleri Bakanı kısa boylu, atletik yapılı, sert mizaçlı bir adamdı. Elbette en önde, enerjik adımlarla girdi olay mahalline. Hemen arkasından gelen uzun ince adamın da üst düzey bir bürokrat, öteki ikisinin ise "eylem adamı" oldukları çok belliydi.

Diego, "DGSI[1] ya da UCLAT[2] elemanları," diye tahmin yürüttü içinden. Nitekim, haklı çıkacaktı.

Derken Julien Armand, kapının boyutlarını tamamen kaplayan cüssesiyle içeri girdi. Şişman değil, iriydi. Gençliğinde Rugby sahalarının tozunu attırmış, takımın en güçlüsü anlamına gelen "orta direk" pozisyonunda milli bile olmuştu. Diego'yla aynı boydaydı, ama ende astını ikiye katlıyor ve eski sporcu olduğu için 110 kilosuna karşın sergilediği çeviklik, şaşırtmıyordu.

Ufacık tefecik İçişleri Bakanı'nın yanında olduğundan da devasa duran İstihbarat Müdürü, iki saha elemanını DGSI ve UCLAT yetkilileri olarak takdim etti. Manuel Valls'e eşdeğer saygı gösterilen uzun boylu bürokratın ise Élysée Sarayı'nın başdanışmanı olduğu anlaşıldı.

Onlar gelince, ayakta duran yedi kişi ve yerde yatan iki cesetle, zaten büyük sayılmayacak salonda adım atacak yer kalmamıştı.

Julien Armand, dışarda beklemeyi öneren Diego'ya, "Tamam," dedi. "Ama bir yere ayrılma, konuşacaklarımız var!"

Diego, ferahlık duygusuyla kendisini dışarı atarken, deminden beri tuttuğu hapşırığı salıverdi. En yakın zamanda mutlaka bir eczaneye uğrayıp şu burun tıkanıklığını açan spreylerden alması gerekiyordu.

Müfettiş Rania, yeni gözlemcilere adeta turizm rehberliği yapıyormuş gibi cesetleri tanıtmaya koyulmuştu.

Genç adam merdivenleri inerken, basamakları koşar adım çıkan Paris valisiyle karşılaştı. Anlaşılan o da yukardaki protokol gezisine katılacaktı da, biraz gecikmişti.

---

1 DGSI: Fransa'nın karşı casusluk ve terörle mücadeleden sorumlu ulusal güvenlik kurumu. (y.n.)

2 UCLAT: Terörle mücadelenin ulusal koordinasyon merkezi. (y.n.)

Diego, bunca büyükbaşın olay yerine üşüşmesine biraz şaşırmıştı. Belli ki düşündüğünden daha vahimdi işlenen üçlü cinayet.

Girişteki sahanlığa varınca apartmanın kapısına değil, merdivenlerin arkasma yöneldi. Binanın bir arka avlusu olmalıydı.

Paris'teki bütün eski yapılar gibi gerçekten de çöp bidonlarının durduğu küçük bir avlu vardı nitekim. Zaten polis de böyle bir yer olabileceğini atlamamıştı. Maskeli tulumlar giymiş iki memur bidonlardaki naylon torbaları tek tek deşiyor, sabırla çöpleri tarıyorlardı. İster istemez kötü bir koku yayılmıştı ortalığa.

Bir sigara yaktı Diego, ama nezlesine rağmen kokuya fazla dayanamadı. Üstelik tütünün tadını da alamıyordu. Tam sigarayı atıp içeri girerken, çöpleri arayan adamlardan birinin ötekine, "Galiba bir şey buldum!" dediğini duyup geri döndü.

Adam, çöplerden şerit şerit kıyılmış bir kâğıt tomarı çıkarmıştı. Yanma gitti. Öteki tulumlu da geldi. Tomardan bir-iki şeridi birleştirip okumaya çalıştılar.

Çöpleri tarayan iki memurun, ince ince kıyılan sayfaların böldüğü hecelerden bir anlam çıkarması mümkün değildi.

Çünkü heceler, bildikleri dilde değildi. Ama Diego'ya, parçalanan metnin Türkçe olduğunu anlaması için yan yana gelmiş iki harfli bir hece yetti: Ö ve L.

Tomarı bulan memura, "Bunları laboratuvara gönderin," dedi. "Önemli olabilir."

Adamlar onu tanımıyordu. "Sen kimsin?" der gibi sessizce baktılar.

Diego, cebinden kimliğini çıkarıp gösterdi. "Metin Türkçe. Olay mahalline ait olduğu belli. Ben ilgilenirim."

Türkçe bilen bir DCPJ elemanı, ancak üst rütbeli olabilirdi. Memurlar etkilenmişti. "Tamam şef," dediler. "Sonucu sizin birime yönlendiririz."

Sahanlığa döndüğünde, İçişleri Bakanı Manuel Valls ve beraberindeki heyet, merdivenleri iniyordu. Diego, bir kenara çekilip bekledi. Kodamanlar hazır oldaki polislerin arasından sıyrılıp peşlerine takılan özel korumalarıyla birlikte ordu halinde geçip ana kapıdan çıktılar.

Ve tabii ki bir medya ordusuyla olay yerinde toplanmaya başlayan Kürt göstericiler tarafından karşılandılar.

İçişleri Bakanı'nın olduğu yerde başkasına söz düşmezdi.

Aslında güzel bir yüzü olan Manuel Valls, zaten en önemsiz olaya bile bir felaket önemi yükleyen kâbus ciddiyetiyle, çevresini kuşatan kameraların önüne çıktı. Diego, söylediklerini duyabiliyordu. Kısa konuştu:

"Dehşet verici bir infazla karşı karşıyayız. Üç kadın vurularak öldürüldü. Cinayetlerin soğukkanlılıkla işlendiği; maktüllerin planlı, programlı bir suikasta kurban gittiği belli...

Böyle bir katliamın Fransa topraklarında yapılmış olması, hükümetimizin sineye çekebileceği bir cürüm değil. Bu vahşi eylemi gerçekleştirenler her kimse ortaya çıkarmaya ve hesap sormaya kararlıyız.

Soruşturmayı, Terörle Mücadele[1] polisimiz yürütecek. Sanıkları en kısa zamanda adalete teslim edeceklerine inancım tam. Kürt halkına baş sağlığı dileklerimi sunuyorum. Kendileriyle dayanışma içinde olduğumuzu bilmelerini isterim."

Sonra, "Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar," deyip

1 Fransa'nın Adli Polis Genel Müdürlüğü DCPJ'ye bağlı SDAT. (y.n.)

yürüdü. Cumhurbaşkanı'nın danışmanı, kendisine mikrofon uzatan muhabirleri kesin bir baş hareketiyle reddetti.

Kodamanlar dağıldı. Her biri sokağa sıralanmış, motoru çalışır vaziyette bekleyen büyük siyah arabasına binip gitti.

Hava aydınlanmış, puslu, soğuk bir sabah başlamıştı.

Julien Armand, protokol heyetini uğurlayıp geri döndüğünde Diego'yla burun buruna geldi.

"Hah," dedi. "Şimdi sakin kafayla bir daha dolanalım bakalım seninle şu olay mahallini!"

Diego çaktırmamaya çalışarak burnunu silip Amiri'ni izledi.

Cenazeler nihayet tahliye ediliyordu. Merdivenin başında sessizce durup meşum ceset torbalarının taşınmasını izlediler. Her torbayı iki ucundan iki kişi tutuyor ve hiç zorlanmadan kaldırdıkları görülüyordu.

"Kuş kadar kadınlar..." diye mırıldandı Julien Armand. "Benim cesedim olsa, dört kişi zor taşırdı!"

Diego, "Aman efendim, o ne biçim laf..." yağcılığına girişmediği gibi, kendini tutamayıp güldü bile. Müdür'ün yalakalık sevmediğini bilirdi. Çoğunda kendi kendisiyle alay ettiği yerli yersiz esprilerine de alışıktı.

Yukarı çıkarken, "Élysée'nin olay yerine danışman göndermesine ne diyorsunuz?" diye sordu Julien Armand'a.

"Olayı küçümsemek için söylemiyorum. Üstelik kadınların hedef alındığı bu üçlü infaz çok gürültü kopartacak. Vahim bir durum var. Ama öldürülenler, açıkça PKK gerillası. İçişleri Bakanı tamam da, Cumhurbaşkanı'nın infazlara doğrudan ilgisi, biraz kritik değil mi?"

Amiri omuz silkti. "Ben de anlamadım. Daha mesafeli durması gerekirdi. Bilgi almakla yetinebilirdi, tuttu başdanışmamnı gönderdi. Şimdi daha çok şaşıracaksın:

Hollande, meğer kurbanlardan birini tanırmış... Şu asıl hedef olduğu düşünülen kadınla birkaç kez görüşmüşlüğü varmış. Danışman, Élysée'nin muhatabıydı, dedi."

Diego bir ıslık koyuverdi.

"Vay canına... Demek Fransa, terör örgütü listesine aldığı PKK'ya uyuşturucu gelirleriyle silah temin eden gerillayı Élysée Sarayı'nda ağırlarmış!"

Julien Armand, "Bu işlerin böyle yürüdüğünü bilmez gibi yapma bana. Burası neresi?"

Dolaştıkları daireyi gösteriyordu.

Diego, "Tabii ki bizim PKK'ya, üstelik bilabedel tahsis ettiğimiz irtibat bürosu, gizli elçilik!" dedi. "Aptal değilim. Bu işlerin önden nasıl gösterilip arkadan nasıl yürütüldüğünü bilirim. Benim anlamadığım, sahnedeki oturak devrilip boklar saçıldığında, kulistekinin ortaya çıkıp o benim, o benim diye sahiplenmesi."

DCPJ İstihbarat'ın çam yarması patronu, "Fransa'daki PKK'yı ve sempatizan olsun olmasın kalabalık bir seçmen nüfusu oluşturan Kürtleri unutuyorsun ama..." dedi. "Onları sakinleştirmek için infaz kurbanlarına en yetkili ağızdan sahip çıkmak, kanlarının yerde kalmayacağına en üst düzeyde güvence vermek gerekiyor kuşkusuz..."

"Ama Fransa'da yaşayan Türkler de oldukça kalabalık bir nüfus. Üstelik Türkiye, Fransa açısından yadsınamayacak önemde bir iş ortağı.

Olay mahalli, bugüne değin gizli bir adresti. İşlenen üçlü cinayet hem PKK'nın Paris'te bir adresi olduğunu ortaya çıkardı hem de Fransa'nın PKK'ya gizli adres, hatta adresler tahsis ettiğini... Tamam, suçüstü yakalandık. Ama şipşak resmi itiraf da gerekmezdi, diye düşünüyorum. Oysa Hollande'm yaptığı tam da bu."

Julien Armand, karşılık vermedi. İki oda, bir salon,

toplam 60 metrekareyi geçmeyen daireyi dolaşırken aklı bambaşka yerde sanılabilirdi. Aslında hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu. Deneyimli gözleri radar gibiydi. Her yeri dikkatle tarıyor, önemli gördüğü her ögeyi kayıt altına alıyordu.

Odalardan büyükçe olanında hem tek kişilik bir yatak vardı hem de kitaplık, masa vb. gibi büro mobilyası. Daire daha önce didik didik arandığı için, ortalık epeyce karışıktı. Kitaplığı indiren polisler, tek tek elden geçirip önemsemedikleri kitap ve dosyaları çalışma masasının üstüne yığmışlardı. Fotoğraf, belge, fatura, bilgisayar ve yazıcı gibi incelenecek eşyaları da alıp götürmüşlerdi.

Masanın üstünkörü kapatılan bir çekmecesinden kırmızı bir kumaş parçası sarkıyordu. Julien Armand, ucundan tutup çekti.

Kırmızı bir sutyen çıktı ortaya.

Sutyeni sallayarak Diego'ya gösteren Müdür, "Sarya'nın bir âşığı varmış!" dedi.

"Belki de kırmızı iç çamaşırı severdi, o kadar."

"Hayır. Yatak odası burası değil, öteki oda. Tek kişilik yatak, kuşkusuz konuklar içindi. Sutyenini burada bırakması, olağan sayılmaz. Belli ki yatılı konuklarından biriyle, bir gece, burada sevişti ve sutyen unutuldu."

Akılcı bir çıkarsamaydı, Diego kabullendi. "Peki kimin peşindeyiz?" diye sordu Amiri'ne.

"Yakışıklı bir şoförü varmış. Getir götür işlerini de yapıyormuş. Onun peşindeyiz. Yakalayıp konuşturabilirsek, bazı şeyleri daha iyi anlarız gibime geliyor...

Burada bir de tabanca bulmuş bizimkiler. Gıcır gıcır bir Beretta Storm. Şarjörü dolu, öylece duruyormuş masanın çekmecesinde.

Savaşçı bile olsa, kadın mantığı işte. Elinin altında tutsa, belki bir şansı olurdu!"

Diego'nun masaya yığılan eşyaları kaldırıp altına, üstüne, hatta arkasına dikkatle baktığını farkeden Julien Armand, "Sen ne arıyorsun?" dedi.

"Aşağıdaki ekip, çöplerin arasında Türkçe bir metin buldu, lime lime... Buralarda bir kâğıt öğütücü olmalı. Acaba alıp götürdü mü bizimkiler?"

Amiri, yorgunluğunu ele veren bir bıkkınlıkla yüzünü sıvazladı.

"Rania'ya sor, o bilir. Peki, kıyılmış metin laboratuvara gönderildi mi?"

"Evet, bir şey çıkarsa bize bildirecekler."

Yatağa oturup Diego'yu seyreden Julien Armand, aniden ayağa kalktı.

"İyi. Haydi, burada işimiz bitti, gidelim."

"Öbür odaya bakmayacak mıyız? Yatak odasına..."

Diego'nun omzuna bir şaplak atıp, "Ben baktım, yok bir şey. Orada yalnız yatarmış!" diye güldü Müdür.

Sonra derin bir soluk alıp, "Bakanın söylediği gibi, soruşturmayı Terörle Mücadele Şubesi yürütecek. Bizim işimiz zaten soruşturmaya yardımcı olacak istihbarat toplamaktan ibaret."

"Benimle konuşmak istemiştiniz patron. Konuştuk mu?"

"Hayır, daha konuşmadık. Arabada devam ederiz. Ya da serviste."

Diego alacağı cevabı bile bile, sırf onun damarına basmak için, "Ama bugün ben izinliyim!" diye itiraz eder gibi yaptı.

İzin gerekçesi olarak da burnunun ucuna tam zamanında gelen hapşırığı tutmadı, en yüksek perdeden salıverdi.

Julien Armand, hınzır çömezinin yüzüne öfkeyle baktı.

"Başlarım senin sendikacılığından! Ortalık yangın yerine dönecek, sen kalkmış izinden söz ediyorsun... Düş

önüme. Önce bir eczaneye uğrayıp sana ilaç alalım, sonra görürsün izin günü nasıl geçer!"

Parmak izleri alan ekibin işi bitmemişti. Onların başını bekleyen Rania'ya kâğıt öğütücüsünü sordu Diego. Evet, aleti çalışma odasında değil, mutfakta bulmuşlar, belki bir şey çıkar diye parçalamak üzere götürmüşlerdi.

Gün ışığına çıktıklarında saat 11'e geliyordu. Sokaktaki kalabalık hayli artmıştı.

147 numaralı apartmanın önüne toplanan yüzlerce Kürt, ellerinde Apo ve PKK bayraklarıyla öfkelerini bağırmaktaydı.

Fransa'dan cinayetleri aydınlatmasını isterken, infazlardan sorumlu tuttukları adresi de bir ağızdan haykırıyorlardı: "Katil Türkiye!"

Bir Aile Dostu

Ceptelefonu çaldığında Ayşe henüz uyanmıştı, ama yatağın rahat sıcaklığından kopup kalkmaya üşeniyordu.

Yanından hiç ayırmadığı cihazı eline alıp kim arıyor, diye baktı.

Ekranda "bilinmeyen" yazıyordu.

Kısa bir tereddütten sonra açtı.

"Alo?"

"Hürmetler bacım. Ben Cabbar. Yolum Paris'e düştü. Baban bir paket yolladı sana. Bugün teslim etmek isterim. Müsait misin?"

Ayşe'nin yüreği ağzına geldi.

Cabbar!

Ankara'daki eve gelir giderdi. Tam olarak ne yaptığını, rütbesini bilmezdi. Zaten merak da etmezdi. Ne sevimli, ne sevimsiz bulur, ilgilenmezdi adamla. Ama babasının sıkı arkadaşıydı, Teşkilat'ta önemli bir görevi olsa gerekti. Babası "amirim" diye karşılardı, ev halkı da aynı hitabı benimsemişti.

Ne işi vardı bu herifin burada?

Niye onu arıyordu?

Ne istiyordu ondan?

Babası emekli olmuştu. Anlaşmışlardı. İlgisini kesmişti. Ne isteyebilirlerdi ondan hâlâ?

Kafasındaki sorular yıldırım hızıyla birbirine çarpıyor, karşılık bulamayınca parçalanıp dağılıyordu.

Elbette susamazdı.

"Hoş gelmişsiniz Amirim!" dedi.

Sonra, "Babam paket mi göndermiş? Hay Allah, daha 15 gün önce Ankara'daydım... Getirdiklerim bitmedi. Yine ne gönderdi? Size de zahmet olmuştur..." gibi bir şeyler geveledi.

Sesinden, isteksizliği çok belliydi.

Cabbar Amir, kısa kesti:

"Müsait misin?"

Diego'yu düşündü Ayşe. Yine mi bir şey gizleyecekti sevdiği adamdan? Ne yapacaktı şimdi?

Ne diyebilirdi ki...

"Tabii," dedi. "Öğleden sonra uyar mı?"

Alaycı bir sesle, "Bahse girerim sen daha kahvaltı etmemişsindir," diye karşılık verdi Cabbar. Sonra ciddileşti. "Evinin tam karşısındaki kahvedeyim. Haydi gel, sana bir kahvaltı ısmarlayayım!"

Ayşe buz kesti.

Evinin tam karşısı ha?

Teşkilat adresini biliyordu, babasından bile almış olabilirdi; tamam, kolay ve hatta olağandı.

Ama bu adam sabahın köründe niye evine kadar gelmişti?

Nereye gitse, ne yapsa gözlerinin üstünde olduğunun mesajını mı veriyordu pis herif?

Kurtulamayacak mıydı asla bunlardan?

"Hayır, gelmiyorum!" diyecek hali yoktu. Zaten böyle bir seçim şansı da yoktu.

Herifin, ağır abilerin "Kadının yalnız olduğu eve gidilmez" düsturuna sadık kalıp kapıya dayanmadığına

şükrederek, "Peki Amirim, gelirim!" dedi gönülsüz çıkmasını önleyemediği bir sesle.

Hızla giyinirken ağzından yakası açılmadık küfürler dökülüyor, aklından kahredici düşünceler geçiyordu.

Orospu çocuğu. Kahvedeymiş. Bok iç.

Kahvaltı ısmarlayacakmış.

Sana mı kaldı güdük?

Sanki suratını görmek isteyen var!

Babamın da yediği halt yani...

Ne diye bu herifle bir şey gönderirsin be?

Ne diye muhatap edersin beni bu öküzle?

Senin işin yüzünden damgalı eşek gibiyiz zaten ailecek...

Şimdi ben nasıl anlatacağım bunu Diego'ya?

Akşam gelip bugün ne yaptın sevgilim dediğinde ne diyeceğim ona, gözlerinin içine bakarak?

Diego'yla bir daha hiç ayrılmamak üzere kavuştukları günü anımsadı.

İki yıl mı geçmişti üzerinden? Yoksa yıllar mı?

Öylesine dolu dolu, öylesine yoğundu ki yaşadıkları mutluluk, Ayşe zamanın izini kaybetmiş, zaten zaman da aşkın içinde eriyip gitmişti.

Saatler iki sevgilinin konuştuğu dakikaları, günler seviştikleri saatleri ifade ediyordu.

Gerisi beklemekti, boştu, yoktu.

Ama mutluluktan önce acı vardı.

Beştepe'de yükselmekte olan başkanlık sarayı inşaatına karşı yaptığı itiraftan sonra aralarına giren sessizliğe ne kadar dayanmışlardı?

Ayrılık kaç gün, kaç hafta sürmüştü, onu bile anımsamıyordu.

İlk kim aradı, kim dayanamadı sorusu bile girememişti aralarına.

Ayşe, kavuşamazsa öleceğini anlayıp telefona sarıldığında, Diego'nun telefonu meşguldü. Çünkü aynı anda, o da kavuşamazsa öleceğini anlayıp Ayşe'yi arıyordu.

Tabii ki konuşamadılar.

Ama konuşmalarına gerek de kalmadı.

Ayşe, "Aradığınız numara şu anda başkasıyla görüşüyor," diyen telefonu elinden fırlatıp en kısa yoldan nasıl öleceğini düşünürken kapı çaldı.

Odasına kapanan genç kadın, annesinin "Buyrun, ne istemiştiniz?" dediğini duydu, aldırmadı.

Ama onun sesini işitince, içi çekildi, kalbi durdu sanki, gerçekten öldüğünü sandı...

Hispanik delikanlı, Fransız âşık Diego, her şeyi göze alarak Türk Teşkilatçı baba evinin kapısına dayanmış; bir elinde meşgul veren ceptelefonu, kırık dökük Türkçesiyle, "Ayşe kızınız. Konuşmak isterim evlilik," diyordu.

Ayşe odasından fırladı. Allah'tan babası henüz gelmemişti. Kardeşleri de yoktu.

Birbirlerine sarılmadılar.

Sanki önceden konuşmuş, tam olarak ne yapacaklarını kararlaştırmış gibi birlikte hareket ediyorlardı.

Annesini salona götürdüler. Oturttular bir koltuğa, geçtiler karşısına.

Ayşe anlattı, Diego başını salladı. Ama iki kez araya girip, "Biz evlenmek," diyerek ciddi niyetini vurgulamayı ihmal etmedi.

Sonra el ele tutuşup, birbirlerine baktılar.

Annesi, açık kalan ağzını bir süre kapatamadı.

Tüm şaşkınlığına rağmen, anlamıştı.

Ancak ölümün ayırabileceği iki sevdalı duruyordu karşısında.

Sonra Diego'nun annesi babası, iki kardeşi ve kuzenleriyle Ankara'ya geldiler.

Ayşe, kız babasından tercüman aracılığı ve usulünce istendi.

Yasal düzenleme nasılsa, öyle yapıldı. Nikâhı Türkiye kıydı, Fransa onayladı.

Düğün istemediler.

Yeni evlilere Dışişleri Bakanlığı'nda altın takıldı, büyükelçilikte resepsiyon verildi.

Damat elçilikteki lojmanda yaşamaya devam etti, ama Ayşe'yi baba evinde bırakmadı. Meneviş Sokak'ta küçük bir daire kiraladılar. Diego, geceleri kalmadığı eve resmi nikâhlı sıfatıyla rahatça gelip gidiyordu.

Görevli olmadıkları saatleri birlikte geçiriyor, akşam yemeklerini evlerinde yiyorlar, sonra Diego uyumak için büyükelçiliğe dönüyordu. Dolayısıyla sanki nişanlı gibiydiler; özlem hep sürüyor, kavuşmalar balayı tadında oluyordu.

Böyle bir yıl çok mutlu yaşadılar.

Diego'nun görev süresi bitip merkeze dönüş tarihi geldiğinde, Ayşe'nin ailesinden ayrılması elbette hüzünlü oldu. Ama yabancı bir ülkede sevdiği adamla yeni bir yaşama başlamak düşüncesi, genç kadını heyecanlandırıyordu.

Hiç tereddütsüz istifa etti bakanlıktaki görevinden.

Genç kadın Paris'te Fransızca öğrenene ve bir iş bulana kadar tek maaşla geçineceklerdi. Sıkıntı çekecekleri açıktı, ama aldırmıyorlardı.

Kent merkezinde onların oturabileceği evlerin kirası epeyce pahalı olduğundan, en yakın banliyölerden Saint Ouen'da küçük ve sevimli bir daireye yerleştiler.

Ayşe şimdilik dil okuluna gidiyor, yerleştiği ülkeyi ve başkentini keşfediyordu. Ucu ucuna da olsa geçiniyorlardı.

Birbirlerine öylesine yetiyorlardı ki, illa ki çalışacağım diye bir derdi yoktu genç kadının.

Hatta bir çocuk bile düşlemeye başlamışlardı. Üzerine düşmeden, olursa olur kabilinden bir süredir korunmuyorlardı.

Bulutsuz mutluluklarının üstüne minik bir güneş doğarsa, Ayşe profesyonel yaşamında açılan parantezi o büyüyene kadar uzatmaya, anneliğin tadını çıkarmaya hazırdı.

Tabii babasının eski işverenleri rahat bırakırsa...

Karargâh
Saussaies Sokağı, Paris

Özgün gücünden emin tüm insanlar gibi, Julien Armand'ın da makam ve gösteriş alametleriyle arası yoktu.

İstihbarat Müdürü olarak tabii ki resmi bir makam aracı, şoförü falan vardı. Ama çoğu kez kendi arabasını kullanır; neden diye soranlara da, "Resmiyet külfettir," derdi.

Çünkü araba kullanmayı seviyordu. Üstelik arabalarını, minnacık kadınlardan hoşlanan iri erkekler gibi, cüssesine ters orantılı seçiyordu.

Sarılı siyahlı Mini Cooper'ıyla, Emniyet'te bir efsane olmuştu.

Diego, onun "eşek arısı" adım taktığı arabasına ilk kez biniyordu.

Kapı gibi adam lakabını hakkıyla taşıyan Amiri'nin, şoför koltuğuna rahatça sığmasına hayret etti.

Lafayette Sokağı'ndaki göstericilerin arasından sıyrılıp DCPJ'ye doğru yola çıktılar. 15, bilemedin 20 dakikalık bir mesafeydi. İlk beş dakika hiç konuşmadılar. Julien, düşüncelere dalmış gibiydi. Diego da sessizliği bozmadı.

İlk gördükleri eczanenin önünde durdular. Diego fırlayıp bir koşu gitti, eczacının tavsiye ettiği spreyden aldı, arabaya döndü. Yolda giderken ikişer fış sıktı burnuna. Anında açıldı tıkanıklık. Uzun zaman kullanmak zararlıydı bu tür ilaçları. Ama böyle durumlarda, dünya varmış dedirtiyordu. Rahat bir soluk aldı.

Armand'ın, "PKK mı öldürdü, yoksa Türkiye mi?" diye mırıldandığını duyunca, soru mu sorduğuna, yoksa sesli mi düşündüğüne karar veremedi. Yine de karşılık verdi.

"PKK'nın iç hesaplaşması gibi görünüyor..."

"Türkiye yapmış olamaz mı?"

"Mantıklı değil. Çünkü şu sıralar PKK'yla AKP hükümetinin arasından su sızmıyor.

Oslo'da görüştükleri ortaya çıktı. Barış süreci devam ediyor, denildi. Hatta örgüte yönelik jargon değişti. PKK'ya saygılı bir üslup gelişti.

Militanlara terörist denilmiyor, Abdullah Öcalan ise 'terörist başı, bebek katili' unvanından 'Sayın'lığa yükseldi. Akil adam, sağduyulu falan diye iltifatlara gark ediliyor.

Adeta vatanın parçalanmasını önleyecek kurtarıcı ilan edildi. Böyle bir zamanda bu infazlar, hükümetin hiç işine gelmez..."

"Bak burnun açılınca, kafan da çalışmaya başladı. PKK'nın niye işine gelsin?"

"İşte orası muamma. Bilmiyorum. Asıl hedef olduğu varsayılan maktulle Öcalan'ın arası açıkmış, ama sonuçta kadm yıllardır burada yaşıyor... Neden durup dururken öldürsün PKK? Neden şimdi?"

"Belki de ya hükümet ya da PKK'nın içinde barış sürecini sabote etmek isteyen gruplar vardır..."

Diego, patronun kendisine değer veren bu soruları sormasından mutluydu. "Olabilir," dedi. "Araştırmak gerekiyor."

Julien Armand, "Araştırman gerekiyor!" diye düzeltti.

Böylece Diego'nun "Türkiye uzmanlığı"ndan ilk kez büyük çapta performans beklediğini belirtmiş oluyordu.

Polislerin, aralarında "karargâh" dedikleri merkeze varmışlardı. Mini Cooper, 150 yıl önce önce atlı arabaların

geçtiği büyük kapıdan girip eskiden onların kullandığı geniş avluya ilerledi.

Arnavutkaldırımı kaplı avlunun geçmişteki halinden farkı, avlunun ortasındaki geniş yalağın kaldırılıp artık yer altına açılan bir parking girişi olmasıydı.

Emniyet Genel Müdürlüğü DCPJ'nin bir örümcek ağı gibi onlarca birim ve yüzlerce alt birimle dokunan geniş karargâhı; halk arasında kısaca kapladığı sokağın adıyla anılırdı: Saussaies.

Bağlı olduğu İçişleri Bakanlığı'na da zaten sokağın başladığı meydanın ismi takılmıştı: Beauvau Meydanı.

Cumhurbaşkanlığı Sarayı Élysée'nin de aynı meydana açılan ve en pahalı mağazaların yer aldığı Faubourg-Saint-Honoré Sokağı'nda olması, elbette bir rastlantı değildi.

Fransa'da devletin zenginlik ve görkemle iç içe geçtiği, hatta "lüks" kavramının Fransız olduğu vurgulanıyordu.

Ama aynı zamanda zenginlik ve görkem sahiplerine de hem güvende oldukları hem de "Bu devlet isterse ezer" mesajı veriliyordu.

Ülkenin bir numaralı otoritesi cumhurbaşkanı makamı, dirlik düzenliği gözeten İçişleri Bakanlığı ve güvenlik demek olan Ulusal Polis'in etle tırnak gibi birbirine yapışık düzende yüzlerce binayı kapladığı 8. Bucak, başkentin en şık ve güvenli semti olarak tanınmıştı.

Julien Armand ve Diego, asansörden inip üçüncü kattaki istihbarat bölümüne vardıklarında, öğle tatiline yarım saat kalmıştı.

Diego bürosuna gitmek üzere ayrılıyordu ki, Amiri, "Benimle gel," dedi. "Şu konuşmayı bitirelim."

Armand'ın odası, istihbarat müdür makamından çok, Rugby taraftarlarının maç seyretmek için buluştuğu kahvelere benziyordu.

Duvarlara oynadığı takımların hatıra fotoğrafları, masanın arkasına milli takım forması asılıydı. Kitaplık raflarını da şiltler, kupalar, maskot oyuncaklar ve oval toplar süslüyordu.

Dosyaların istiflendiği masanın üstündeki tek hatıra eşyası da zaten epeyce tekmelenmişe benzeyen patlak bir Rugby topuydu.

Diego, onun battal boy milli takım formasına bakıp, "Patron, gençken mi daha iriydiniz, şimdi mi?" diye sordu muzipçe.

Julien Armand, "Kilom pek fark etmedi, ama o zamanlar daha güçlüydüm..." dedi. Sesinde, gençliğini geride bırakmış olmanın hüznü seziliyordu. "Bırak şimdi bunları. Söyle bana, PKK'nın yurtdışında böylesine profesyonel bir suikast gerçekleştirecek takımı var mı? Bildiğin kadarıyla yani..."

Diego susup düşündü. PKK'nın gerilla savaşındaki becerisi biliniyordu. Gayet profesyonelce hazırlanmış nokta saldırıları, uzaktan kumandalı tuzaklar, belli hedeflere programlı suikastlar yapabildiği de biliniyordu. Hatta Avrupa'da örgüte ihanet ettiğine karar verilen bazı kişileri de iç ya da dış mekânlarda öldürebildiğini de kanıtlamıştı.

Ama bütün bunlar, Paris'teki üçlü infazın modeli değildi.

"Lafayette Sokağı'ndaki iş, ancak bir devlet örgütünün, o da her devlet değil, sayılı birkaç devlet örgütünden birinin kotarabileceği türden bir operasyon," dedi. "Muhtemelen, sipariş bir operasyon... Profesyonel bir katil kiralanmış olabilir."

Julen Armand, başını salladı. "Doğru. Ama profesyonel bile olsa, tek kişinin yapacağı iş değil. En az iki kişi olmalılar, en az..."

"PKK'nın böyle ince iş görebilecek bir timi var mıdır, doğrusu bilemiyorum," dedi Diego.

"Ya Türkiye'deki Teşkilat'ın, var mıdır?"

Diego, dudak büktü: "Sanmıyorum. Ben oradayken, bazı şeyleri yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarına, hatta beceriksizlikleriyle medyanın diline düştüklerine tanık oldum."

"İşte burada yanılıyorsun!" dedi Julien Armand. "Sen daha doğmamıştın, ama ders olarak okumuşsundur: Teşkilat, 1980'li yıllarda Avrupa'daki tüm ASALA liderlerini tek tek indirdi ve hepsi kim vurduya gitti, çünkü tetikçilerin hiçbiri ele geçmedi!"

Genç müfettiş itiraz etti: "Okudum tabii! Ama o köprülerin üstünden çok zaman geçti, altından çok sular aktı! Halen bölünmüş bir örgüt gibi görünüyor Teşkilat.

Gizli servislerde fikir ve otorite birliği olmadığı, rakip grupların birbirini sabote ettikleri alenen söyleniyor. Tanık olduğum beceriksizlikler de böyle bir rekabeti doğruluyor. Üstelik..."

"Üstelik ne?"

"Türkiye casus kaynıyor! Bunu ben değil, bizzat bizim sahadaki elemanlarımız söylüyor. Gelen raporları okuyorum. Siz de okuyorsunuzdur. Eğer Teşkilat, hem de yurtiçinde değil yabancı bir ülkede böyle ince iş görebilecek yetkinlikte olsaydı, casuslar cirit atabilir miydi ülkede? Hepsini deşifre edemese bile birkaçını temizler, ötekilere gözdağı verirdi. Oysa Türkiye'deki ajanlar, bizimkiler dahil huzurlu bir emekliliğe hak kazanacak gibi görünüyor!"

Bunları konuşurken ne Amiri oturmuş ne de Diego'ya otur demişti. Genç adam ayakta dikilirken, Julien Armand hayli geniş büronun bir ucundan ötekine volta atıyordu. Astının söylediklerini dinleyip dinlemediği pek belli değildi.

Diego'nun sözlerine bir süre sessiz kaldı. Düşünceliydi. Uzanıp, masanın üstündeki patlak topu aldı. Topu bir elinden ötekine geçirerek pencereye yaklaştı.

Sanki kendi kendine konuşur gibi, "Altı kişilik bir avcı ekibiydi. 1983'teki Orly baskınını izleyen yıllarda, ASALA'nın önde gelenlerini tek tek temizlediler. Lübnan, İsviçre, Fransa, Belçika, Yunanistan... Avcılardan hiçbiri yakalanmadı," diye söylendi. "Avrupa'da hiçbir istihbarat örgütü, Türkiye'yle ASALA'ya yapılan suikastlar arasında bağ kuramadı, kanıt bulamadı!"

Sonra Diego'ya dönüp, "Geçmişte yaptılarsa, bugün de yapabilirler. Senin anlayacağın, dünkü ince iş Teşkilat'ın marifeti olabilir!" dedi. "Dikkat edersen, yapmıştır demiyorum. Yapabilecek kapasitede olduğunu vurguluyorum. Dolayısıyla senden, olaya bu çerçeveden bakmanı ve hem PKK hem de Teşkilat konusunda Türkiye kaynaklı istihbarata yoğunlaşmanı istiyorum! Örgütün Avrupa ayağını, burada senden eskiler daha iyi bilir... Sen Türkiye'yi çözmeye bak."

Arife tarif gerekmiyordu. Diego kendisinden beklenen, niçin beklendiği dahil anlamıştı.

DCPJ'nin istihbarat birimine tüm yaşamı en küçük ayrıntılara kadar didiklendikten sonra girilirdi. Zaten Türkiye'den dönünce şıppadanak istihbarata alınmasının başlıca nedeni bile istihbaratçı kayınpederi olabilirdi...

Amiri ondan Teşkilat'm içinden bilgi almasını, işin açıkçası, Ayşe'nin babasını kullanmasını istiyordu resmen.

Randevu

Paris'in yakın banliyölerinden Saint Ouen, her renk ve dilden insanın yaşadığı, belediye seçimlerinde Komünist Parti'nin kaybetmediği ender ilçelerden biriydi.

Bir zamanlar nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin yerini, artık işsizler ve göçmenler almıştı.

Fakat komünist belediyenin kiraların yükselmesini önlemek için çoğalttığı sosyal konutlar ve sağladığı yardımlar, "emekçi" sınıfına yakın yaşamayı borç bilen tatlı su solcularını da ilçeye çekmekte gecikmemişti.

Paris'in yoksul komşusu Saint Ouen, son yıllarda beyaz entellerin esmer marabalarla "barış" içinde yaşadığı gözde bir semt olarak öne çıkıyordu.

K., konuğunu beklerken ısmarladığı sıcak çikolatadan bir yudum alıp tadını iyice çıkarmak için bir süre ağzının içinde dolandırdı.

Keyfi yerindeydi, hatta çok eğleniyordu.

"Evinin karşısındaki kahveye gel," dediğinde, Ayşe şoka girmişti.

Genç kadın, onu beklediği kahveye sadece iki kat yukardan, aynı adı taşıyan otelden indiğini bilse, kim bilir nasıl ürkerdi?

Dün akşam geldiği Saint Ouen'da adresi eliyle koymuş gibi bulmuş, karşısındaki Café Hôtel de l'Avenir'in ışıklı tabelasını görünce de şansını denemişti. Hem ucuz, hem

sevimli bir oteldi. Ocak ayında turistler Paris dışına taşmıyordu, yer vardı. Oda küçük, ama temizdi. Güzel bir uyku çekmişti.

Bakalım Ayşe verdiği mesajı anlayacak, paylaşacak ve kocası da ulaşması gereken yere ulaştıracak mıydı?

Aslında bir kumar oynuyordu. Genç kadın, MİT'le ilişkilendirilmekten çekinip onunla görüştüğünü eşinden gizleyebilir ya da Fransız eşi Ayşe'yi korumak için üstlerini haberdar etmeyebilirdi.

O zaman planı suya düşerdi.

Ama sezgisi, ikilinin polis olup polis kalacakları ve mesleğin gereğini yapacakları yönündeydi.

Saatine baktı. Ayşe'ye telefon edeli 10 dakika olmuştu. "Kadınlar çabuk hazırlanamaz..." diye düşündü.

Cep irisi telefonunda interneti açıp Fransız basınında çıkan haberleri gözden geçirdi.

Cumhurbaşkanı Hollande'ın olaya dair ilk demecini dikkatle okudu: "Korkunç bir olay. Öldürülen üç kişiden biri, hem ben hem de pek çok siyasetçi tarafından tanınıyordu. Bizimle düzenli olarak görüşmeye gelirdi. Soruşturma yeni başladı. Suçun gerekçe ve faillerini öğrenebilmek için beklemek gerekiyor."

Le Monde gazetesinin internet sitesi, Türkiye'deki iktidar partisi sözcüsünün, "PKK'nın iç hesaplaşması gibi görünüyor," sözlerine yer vermişti. Sözcü, Paris'teki üçlü infazın kısa süre önce Türk gizli servislerinin örgüte silah bıraktırmak için Abdullah Öcalan'la başlattığı görüşmelerle ilgisi olabileceğini ileri sürüyordu.

Aynı haberde, Fransız Dış İlişkiler Enstitüsü IFRI'den Dorothée Schmid'in, kurbanlardan Munise Cesur için, "Abdullah Öcalan'ın çok yakını, sözcüsüydü..." yorumu yer alıyordu.

K., sözde uzmanın yorumunu okuyunca, acı bir kahkaha atmamak için zor tuttu kendisini. İçinden, "He ya, yakını olur... O kadar yakını olur ki, işbu kart hamilinin götüne pamuk buyurmuştur..." diye söylenerek damağını şaklattı.

Ekranda kaydırdığı tüm haber kaynakları, Lafayette Sokağı'ndaki infazlara odaklıydı. Son dakika diye verilen haberlere bakılırsa, tam o sırada yüzlerce Kürt olay mahallinde toplanmış; Apo portreleri ve PKK bayrakları eşliğinde, "Hepimiz PKK'yız, katil Türkiye, işbirlikçi Hollande!" diye slogan atıyorlardı.

"Merhaba!"

K., başını kaldırınca Ayşe'yi gördü. Acele etmeden telefonu kapatıp ayağa kalktı. Kızın bu kadar güzel olduğunu unutmuştu. Siyah saçlarını sımsıkı arkaya toplayınca yüzünün mükemmel oval şekli ortaya çıkmıştı. Duru beyaz teni, dolgun dudaklarının doğal pembesini ve gözlerinin mavisini ışıtıyordu.

"Hoş gelmişsin! Buyur, otur."

Ayşe de ona ilk kez dikkatle bakıyordu.

Hep babasının yanında görüp geçtiği adamın kendisini görünce ayağa kalkmasına şaşırmıştı.

Onun oturmasını kalkmasını bilecek kadar görgülü olacağını, hatta bu kadar zarif giyineceğini hiç düşünmemişti.

Gri bir tişörtün üstüne "pahalıyım" diye bağıran kahverengi spor bir ceket giymişti. Genç kadın, griyle kahverenginin bu kadar yakışacağını bilmezdi.

Yüzünü hatırlıyordu tabii. Ama şakakları ağarmış kumral saçları, sert ve düzgün hatlarıyla yakışıklı sayılacak bir erkek olduğunu yeni fark ediyordu. Kendisinden bir baş uzun olduğunu da.

Dişilik içgüdüsü, hükmünü verdi: Babasının "amirim" deyip durduğu Cabbar, elli yaşlarında, hoş bir adamdı. Tokalaştığı el de sağlam bir erkek eli...

Ayşe'nin içeri girerken zorla bastırdığı öfke, tuhaf bir şekilde söndü. Yerini meraka bıraktı.

Karşılıklı oturdular.

K. sordu: "Ne içersin, kahve mi, çay mı?"

"Kahve içerim. Çayları berbat," diye yüzünü buruşturdu Ayşe. "Poşet sallandırılmış sıcak su getiriyorlar..."

K. güldü. Dudaklarının arasından görünen beyaz dişleri sakin yüzüne ansızın yırtıcı bir görünüm vermiş, adamın karizmasına kapılan Ayşe'ye adeta gerçek kimliğini hatırlatmıştı.

Genç kadın, teyakkuza geçti.

"Peki, ne yersin? Şöyle Türk usulü tereyağ, reçel falan? İstersen omlet de söyleriz..."

"Yok, yok. Sabahları çok yemem," dedi Ayşe. "Kahve ve kruvasan yeter."

"Sahi mi? Ben de öyleyimdir... Pekâlâ."

Tam o sırada tepelerinde biten garsona, kusursuz bir Fransızcayla sipariş verdi: "*Quatre croissants et deux cafes, s'il vous plait!*"[1]

Ayşe şaşırmıştı: "Fransızca konuştuğunuzu bilmiyordum Amirim!"

"Gençliğimin birkaç yılı Lyon'da geçti," dedi K.

Sonra konuyu değiştirmek ister gibi, önündeki fincanı gösterdi.

"Seni beklerken sıcak çikolata içtim. Bizim meslekte çikolatanın kötü şöhreti vardır. Aksi gibi ben de çok severim."

Ayşe'nin aklına babasının çikolata nefreti geldi.

1 (Fr.) Dört kruasan, iki kahve lütfen. (y.n.)

Mavi gözlerini şaşkınlıkla açıp, "Sahi babam da yemez, hatta eve sokmaz!" dedi. "Kardeşlerimle gizli gizli gofret, tablet ne bulursak tıkınırdık. Babam sevmiyor, bize de yedirmiyor diye düşünürdük... Demek nedeni vardı. Ama çok saçma! Çikolatanın kötü şöhreti ne olabilir ki?"

K., gülümseyerek başını salladı.

"Baban sizi korkutmamak için söylememiştir. Kakaodan ölümcül bir zehir elde edilir: Teobromin.

Örneğin İngiliz magazin basınında, sahibinin çok çikolata verdiği ya da evde bulduğu tüm çikolataları yiyen köpek öldü, haberlerine sık rastlarsın. Antidotu olmayan ve hiçbir iz bırakmayan bu zehir, tabii konsantre olarak verildiğinde, insanlarda da ölümcül enfarktüse yol açar.

İstihbaratçılar işte bu yüzden sıcak ya da soğuk çikolatadan kaçınırlar.

Çünkü tarihte epeyce insanın kursağından geçen son dünya meyvesi, içine teobromin yüklenen kakaolu bir yiyecek, içecek olmuştur...

Ben de çok nadir, ancak böyle, kendimi güvende hissettiğim yerlerde çikolata kaçamağı yapıyorum."

Ağzı açık kalan Ayşe'nin sustuğunu görünce, "Biraz ders gibi oldu, değil mi? Haydi biraz senden söz edelim," deyip, iki eliyle masaya bir şaplak vurdu.

Genç kadın, işte o zaman fark etti adamın sol elindeki geniş yüzüğü.

Şövalye tipi denilen yüzükteki meşum armayı gayet iyi tanıyordu.

Ordunun terörle mücadele birimleri arasında en dehşetengiz, en acımasız şöhrete sahip, özel bir tugayın alameti farikasıydı yüzük.

Babası o tugayın beceri ve başarılarını anlata anlata bitiremezdi. O tugayda çarpışmış olanlar, Teşkilat'a

tabandan değil, tepeden girerlerdi. Strateji bilir, taktik yapar, göz kırpmadan öldürür, göz kırpmadan ölürlerdi falan...

Demek Cabbar, babası gibi polis kökenli bir istihbaratçı değil, subaydı.

Ayşe belli belirsiz ürperdi. Malum tugaya zaten hayran babası, onun çevresinde, "Amirim, Amirim" diye dört döndüğüne göre, Cabbar'ın kim bilir kaç leşi vardı ardında...

Garson siparişleri getirdi. İkisi de susup onun masadan çikolata fincanını alıp yerine getirdiklerini koymasını bekledi.

Genç kadın sepetten bir kruvasan alıp mis gibi kokan kahvesine batırdıktan sonra ısırdı. Cabbar'ın, "Senden söz edelim," çağrısını yanıtsız bırakmış, yediklerine odaklı görünüyordu.

K., onun geldiği zaman inen gardını yeniden aldığını sezdi. Ama bir anlam veremedi. Üsteledi:

"Anlat bakalım, neler yapıyorsun burada? Memnun musun?"

Ayşe gönülsüzlüğünü gizlemeye çalışarak yanıtladı. Diego'dan söz etmedi. Ayrıntılara girmedi. Memnundu. Dil okuluna gidiyordu, sonra ne yapacağına karar verecekti, vesaire...

Sonra o sordu: "Hayrola, sizi hangi rüzgâr attı buralara? Ne zaman geldiniz?"

K.'nın beklediği an gelmişti.

Ceketinin sol kolunda görünmez bir tozu fiskeleyerek, "Kısa bir Avrupa turuna çıktım," dedi. "Dün sabah geldim. Bugün Frankfurt'a gidiyorum. Oradan Moskova'ya..."

Onun, "Bugün gidiyorum," sözünü duyan Ayşe, rahatladı. Daha sıcak bir sesle, "Büyük bir tura çıkmışsınız.

Turistik nedenlerle mi, yoksa iş için mi Amirim?" diye sordu, öylesine.

K. gülümsedi.

"Bir taşla iki kuş, diyebilirsin. Hem hava alıyorum, hem de bizim ekiplere hal hatır soruyorum. Bilirsin, yurtdışında görev yapmak kolay değildir. Onlara arada bir görünmek, yalnız değilsin demek gerekir. Moral durumu yani..."

Bir an durdu. Sonra şefkatli bir sesle, "Sen de yalnız değilsin," dedi. "Neye ihtiyacın olursa olsun, bir telefonun yeter."

Ayşe'nin içinde bir öfke büyüdü. Kendini tutamayıp, "Ama ben ekipten değilim!" deyiverdi. "Baban bir paket gönderdi dediniz. Onu almak için buradayım. Yoksa... Ötekilere de mi paket var?"

Genç kadın henüz anlamamıştı ama, K. istediğini elde etmiş, vermesi gereken mesajı vermişti. Karşısındakinin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Hatta genç kadının dışarı vurduğu öfkesiyle için için eğlendi.

Sanki kırılmış gibi, "O ne biçim laf, Ayşe!" diye azarladı tatlı sert. "Babanla ben arkadaşlığın çok ötesinde, etle tırnak olmuşuz, o benim çok sevdiğim, çok saydığım ağabeyim! Elbette ekipten değilsin, olmanı da istemeyiz. Bir ihtiyacın olursa demiştim, tamam, söylemedim say..."

Masadaki boş iskemlenin üstüne bıraktığı paltosunun altından, yaldızlı kâğıda sarılmış bir paket çıkarıp uzattı.

"İşte bunu gönderdi baban."

Ayşe, terbiyesizlik yaptığının farkında ve pişmandı.

Mahcup bir tavırla paketi açtı.

İçinde, üç hafta önce Ankara'da dolaşırken bir vitrinde görüp beğendiği ve annesinin, "Ben sana aynısını örerim, yavrum!" dediği mercan kırmızısı yün başlıkla boyun atkısı vardı.

Adama haksızlık ettiği belliydi. Özür dilemek de bir işe yaramayacaktı, ok yaydan çıkmıştı bir kere.

"Zahmet etmişsiniz, buralara kadar..." türünden bir şeyler geveledi.

Beriki, "Estağfurullah!" dedi.

Sonuçta, konuşulacak konu kalmamıştı. Sohbet edecek bir yakınlıkları da zaten yoktu.

K. hesabı ödedi. Vedalaşıp ayrıldılar.

Ayşe, karşı kaldırıma geçip koşa koşa eve döndü.

İkinci kattaki küçük dairenin kapısını açıp kendisini içeri attığında bir oh çekti.

Ama rahatlayamadı.

Sabah uğradığı kötü süprizin sadece birinci perdesi kapanmıştı. Görmek istemediği bir adamla yapmak istemediği iç karartıcı görüşme bitmiş, Cabbar gitmişti.

Gel gelelim, Teşkilat'ın üst düzey bir yetkilisinin kapıya kadar gelip kendisini aradığını Diego'ya nasıl açıklayacaktı?

Herifin geldiğini gizlese, aralarında gizli saklı olmayacağına dair yemini bozmuş, bir anlamda ihanet etmiş olacaktı sevdiği adama.

Söylese, Diego'nun aklına onun Teşkilat'la ilişkisi olabileceği gelmez miydi?

Söylemese, olmayan bir ilişkiyi gizliyor sayılmaz mıydı?

Bunları düşünürken, aklında akşam olup Diego'nun eve döneceği an vardı. Birden, onun izin günü olduğunu anımsadı ve yokluğunun sıradışılığını fark etti.

Kocasının, çalıştığı günler onu uyandırmadan gitmesine alışıktı. Ama bir izin günü sabahı, not bile bırakmadan, apar topar nereye gitmiş olabilirdi?

Telefona sarıldı. Bir an, tereddüt etti. Eğer olağanüstü bir durum var ve Diego işyerindeyse, çalışma saatleri içinde aranmaktan hoşlanmazdı. Saatine baktı. Öğle olmuştu. Aradı.

"Günaydın sevgilim!" diye açtı telefonu Diego. "Ben de aramanı bekliyordum. Yeni mi uyandın?"

"Çoktan uyandım, ama izin günün olduğunu yeni hatırladım. Neredesin aşkım? Niye benden habersiz uçup gittin?"

"Sorma. Kallavi bir iş çıktı. Emniyet'teyim. Seni uyandırmak istemedim, sonra arayacak zaman olmadı. Akşam ne zaman çıkabilirim buradan, o bile belli değil."

Ayşe, "Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Şimdi anlatamam, bağışla beni, çok işim var. Öğle yemeği bile yemedim. En iyisi televizyonu aç, anlarsın durumu... Senin memleketi de ilgilendiriyor. Gelince konuşuruz. Seni seviyorum, fıstığım!"

Türkiye'de güzel kadınları betimleyen "fıstık" sözünü, duyduğu günden beri pek tutmuştu Diego. Sevdiği kadını da öyle çağırırdı.

Ayşe, "Ben de seni özledim," diye sızlandı. "Çok kahve içme, bir şeyler atıştır mutlaka. Nezlen nasıl? Ha, öyle mi... İyi o zaman. Ben sana bitki çayı da yaparım sevgilim. Çabuk gelmeye çalış..."

Telefonu kapattıktan sonra, televizyonun kumandasını aramaya başladı.

Fransızcayı yeni öğrenmeye başladığı için televizyonla pek arası yoktu. Kulak alışkanlığı olsun diye zaman zaman film izler, haberlerle hiç ilgilenmezdi. Türkiye'den

yeni gelen biri için Fransa'da olup bitenler, doğrusu yavan sayılırdı. Zaten önemli haberleri de Diego'dan alıyordu.

Ama bu sefer durum farklıydı. Kumandayı buldu. Televizyonu açtı, İngilizce yayın yapan France 24 tuşuna bastı.

Ekranda, devasa bir mitingin görüntüleri vardı. Ayşe, kalabalığın taşıdığı bayraklardan öfkeli göstericilerin PKK'lı ya da sempatizan Kürtler olduğunu anlamakta gecikmedi. Zaten görüntünün altında da "Paris'te üç kadın militanın infazı" başlığıyla haber özeti akıyordu.

Atılan sloganlar ve açılan pankartlardan, infazlardan Türkiye'nin sorumlu tutulduğu belliydi.

Gösteri görüntüleri üzerine konuşan gazetecinin, "Ermeni diasporasının önemli temsilcileri de öfkesini haykıran Kürtlere destek için burada..." sözleri, genç kadının dikkatini çekti.

"Hah," dedi içinden. "Desteklemeseniz, şaşardım. Düşmanımın düşmanı dostumdur. Vurun Türkiye'ye. Tablo tamamdır."

Ayşe kendini yurtsever diye tanımlıyor, milliyetçi olduğunu düşünmüyordu.

Diego ise ona, "Bal gibi milliyetçisin!" der; gerekçe olarak da Ermeni ve Kürt davalarmda kesin çizgilerle milli tezleri benimsemesini gösterirdi. Ama itirazını eğlenerek yaptığına bakılırsa, genç kadının milliyetçi olup olmadığı pek de umurunda değildi.

Oysa Ayşe, milli tezleri savunmanın milliyetçilik olmadığını ileri sürüyordu.

Gençlik yıllarında Ülkü Ocakları'nın faal bir elemanı olan Teşkilatçı babasının anlatmaktan kaçındığı "Bozkurt" geçmişine ilişkin kötü sezgileri vardı. Onun, duymaktan çok hissettiği korkunç işlere bulaşmış olduğuna inanıyordu.

Her çocuk gibi hayranlıkla bağlandığı baba figürünün ona ve kardeşlerine anlattığı ülkücü masalların, aslında abuk sabuk ırkçılık teorileri olduğunu kavraması zaman almıştı.

Kolay değildi babaya duyulan güveni yitirmek. Acı çekmiş, sarsılmıştı. İçinde kopan fırtınaları kimse bilmedi. Babasını yine seviyordu, ama artık hayran değildi.

Ayşe bu sayede milliyetçiliğe karşı aşılandığını, Türk-İslam sentezine de bağışıklık kazandığını düşünüyordu.

Ne var ki aile ocağında ekilen her fikri çöpe atamamıştı. Eğildiği yönden pek tersine de bükülmüş sayılmazdı!

Hiç mi hiç dindar değildi. Ama Hıristiyan Batı'nın Müslüman Türkiye'yi parçalamak istediğine emindi.

Türk milliyetçisi değildi. Ama Kürt ve Ermeni milliyetçiliğinden nefret edecek kadar yurtseverdi...

Eh, okuduğu dönemde Cemaat'in hâkim olup çoğu namazında niyazında vatanseverler yetişen Polis Akademisi'nden de en az böyle bir ziyanla çıkılırdı.

Kürtlerle birlikte, "Katil Türkiye" diye bağırmak için koşup gelen Ermeni militanları, işte bu gözle izliyordu.

Sanki 1880'lerden 1920'lere yaşanan kanlı tarihte, Ermenilerin asıl düşmanı Kürtler değildi. Ermeni, Ezidi ve Süryani köylerini yakıp yıkan, öldürüp yağmalayan çoğunluk, Kürt değildi.

Soykırım dedikleri 1915 tehciri sırasmda kafilelere saldıran çeteler de zaten Kürt değildi.

Ordusu bitap Osmanlı, kuşkusuz Kürtleri azmettirmiş, katliamlara da göz yummuştu. Hele lise öğrencilerini bile Çanakkale'de savaşmaya gönderdiği tehcir zamanı...

Ancak öyle ya da böyle, Ermenilerin Anadolu topraklarından silinmesinde başrolü üstlenenler Kürt aşiretleri, çeteleriydi. Ermenilerden boşalan malın mülkün üstüne

oturduktan sonra, yarım yüzyıl boyunca yaptıkları tetikçiliği, yüksek sesle itiraf ve pişmanlıkla ifade ettikleri duyulmamıştı. Bir-iki Kürt aydının "Zulmettik," mırıltısı da hep, "Türkler yaptırdı, alet olduk!" teranesiyle bitiyordu.

Anadolu'da ezilen Ermenilerin torunları, şimdi atalarının kanlısı Kürt kavmini bağrına basıyor, ortak düşman Türklere karşı dayanışma pozu veriyorlardı.

Oysa, "mağdur" tarafların Türkiye'den talep ettikleri Büyük Ermenistan ve Kuzey Kürdistan haritası bile tıpatıp aym, zaten kimin kimin soyunu nerede kırdığının da kanıtıydı.

Gerçi Kürtler işi son zamanlarda büyütüp hayal ettikleri sınırları epeyce genişletmişlerdi ama, Büyük Ermenistan haritasının tamamını kaplıyordu "bizim" dedikleri topraklar.

Bütün bunları, siyasal tercihlerini reddettiği babasından öğrenmişti Ayşe. Ve doğru kabul etmişti.

Yalnız bu harita özdeşliği bile, ekranda izlediği Kürt-Ermeni dayanışmasını "fıkra gibi" algılamasına yetiyordu.

Televizyonun karşısında geçirdiği yarım saatin sonunda, Diego'yu izin gününden eden katliamın, hiç olmazsa medyaya yansıyan ayrıntılarını öğrenmişti. Dünyadaki hemen tüm haber kanalları Paris'teki olaya odaklanmıştı. PKK deyince de her lafın ucu elbette Türkiye'ye uzanıyordu.

Herkes için süpriz olan üçlü infaza değgin ilk şaşkınlığı geçince, Ayşe'nin polisliği geri geldi. Meslek refleksleriyle düşünmeye başladı.

Fransa ve Türkiye'deki resmi yetkililer henüz dillendirmeseler bile Lafayette Sokağı'ndaki kanlı baskının son derece profesyonel bir ekip tarafından yapıldığı ve bütün kafalarda böyle bir ekip ancak "devlet kurumu" olabilir kuşkusunun belirdiği açıktı.

Tüm dikkatlerin Teşkilat'a yöneleceği böyle bir zamanda, Teşkilat'm üst düzey bir yetkilisinin Paris'te bulunması bir raslantı mıydı?

Ne demişti, Cabbar? "Dün sabah geldim, bugün Frankfurt'a gidiyorum..."

K.'nın söylediklerinden bu kadarı aklında kalmış, "... Oradan Moskova," dediğini unutmuştu.

Haberlerde yer alıyordu: Adli tıp, PKK militanı üç kadının dün saat 12 ila 12.30 arasında öldürüldüğünü açıklamıştı.

Demek ki cinayetler sırasında, Paris'teydi "Amirim" Cabbar!

Eve telefon ettiğinde Ayşe yeni uyanmış, olan bitenden habersizdi.

Ama bir Teşkilat görevlisinin, üstelik olay yerinde bulunan üst düzey bir yetkiliyse, Merkez tarafından bilgilendirilmemesi; başka bir deyişle böylesine vahim bir gelişmeden haberi olmaması, im-kân-sız-dı!

Oysa Cabbar, kahvaltı sırasında hiç sözünü etmemişti.

Medyayı bunca meşgul eden, sokakta karşılaşan insanların bile hiç olmazsa, "Lafayette'ki infazları duydun mu?" çapında ilgileneceği önemde bir olayı, Teşkilat mensubu Cabbar'ın, eski polis Ayşe'yle paylaşmaması tuhaf değil miydi?

Adamın kapısına kadar gelmesinden zaten rahatsızlık duyan genç kadın, iyice huzursuz olmuştu.

Eğer Cabbar'ın bu cinayetlerle bir ilgisi varsa, niçin kendisini aramıştı? Yoksa, niçin olaydan söz etmemişti?

Yanıt bulamadığı sorular, nedenini niçinini açıklayamadığı kuşkulara dönüşüyordu, kafasında.

Babasıyla konuşsa, belki bir şeyler öğrenebilirdi. Televizyonun sesini kıstı, Ankara'daki evi aradı.

Telefonu annesi açtı. Hal hatır faslından sonra sordu:

"Ördüklerim eline geçti mi? Amirim buldu mu seni?"

"Buldu anneciğim, buldu. Onun yanından geliyorum zaten. Kaşkolu da bereyi de çok beğendim, ellerin dert görmesin. Tıpkısının aynısı, hatta daha güzel olmuş!"

"Beğendiğine sevindim yavrum. Sıcacık giyersin artık."

"Giymez olur muyum, hem de bayıla bayıla... Anneciğim babam evde mi? Onunla da konuşmak isterim."

"Yok, canım, yok. Arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Emekliliğe alışamadı hâlâ, evde duramıyor. Kardeşlerin de okulda. Akşam ararsan, hepsiyle konuşursun. Ayol neler olmuş Paris'te? Üç kadını öldürmüşler. Acıdım valla. Terörist merörist, kadınları öldürmek moda oldu. Kürtler yine sokaklara dökülmüş. Televizyonlar bangır bangır... Sizin oraya yakın mı, yoksa uzak mı?"

"Merak etme, bizim ev uzak anneciğim. Benim de yeni haberim oldu zaten. Söylesene, Cabbar Amir'e elden mi verdiniz paketi?"

"Hayır. Biri geldi, aldı."

"Amir size gelmedi yani?"

"Yok. İstanbul'dan uçuyormuş Paris'e. Kendisine zaten bir şeyler gidiyormuş buradan. İşte onları götürecek adam gelip aldı. Valla çok sevindim, gönderebildiğime."

"Zahmet olmuş gerçekten Amir'e. Senin bana bunları ördüğünden haberi var mıydı?"

"Tabii ki yoktu. Uzun zamandır görmüyorduk kendisini. Ama vefasına diyecek yok. Hep arar babanı. Bak, Paris'e giderken de seni düşünmüş. Götürmemi istediğiniz bir şey var mı, diye aradı..."

Ayşe vedalaşıp konuşmayı bitirdi. Kuşkuları dağılmamış, biçimlenmeye başlamıştı.

Cabbar'ın planlı programlı Paris yolculuğunda genç kadına bir rol biçildiği artık belliydi, ama nasıl bir rol?

Cinayetlerin hemen ertesi günü karşısına çıkmakla bir mesaj veriyordu, ama neye dair?

Bölük Pörçük

Birinci günün sonunda, polisin Lafayette Sokağı'ndaki olay yerinden topladığı az sayıda kanıttan henüz hiçbir sonuca ulaşılamamıştı.

Katliam yerinden alınan parmak izi örneklerinin incelemesi bitmemişti. Zaten bitseydi bile son derece profesyonel katil ya da katillerin arkalarında böyle bir iz bırakmış olmaları beklenemezdi.

Mutfaktaki tezgâhın üstünde kurumaya bırakılan iki çay fincanı ve bardaktan bir sonuç çıkmamıştı.

Salondaki sırt çantasıyla yatak odasındaki valizin içindeki eşyalardan, maktüllerden ikisinin uzun yola çıkmaya hazır olduğu anlaşılmış, ancak cesetleri bulan arkadaşları tarafından yalnız en genç olanın, Lerzan'ın Almanya'ya gideceği doğrulanmıştı.

Kuşkusuz bir şey demekti bu.

Valizde Sarya'nın eşyaları bulunduğuna göre, suikastın asıl hedefi kadın militanın kimseye haber vermediği bir yolculuğa hazırlandığı, hatta kaçmaya çalıştığı düşünülebilirdi.

Diego, kâğıt öğütücüde parçalanmış elyazısı metinle Sarya'nın olası kaçış hazırlığı arasında bir ilgi seziyordu. Ama laboratuvardan henüz ses çıkmamıştı. Mutfak çöpüne karışan lime lime metnin ne kadarı kurtarılabilir, hiçbir fikri yoktu.

Adli Polis'in olay yerinden topladığı kanıtlar arasında, bir de günlük ortaya çıkmıştı.

İnfaz timinin asıl hedefi olduğuna artık kesin gözüyle bakılan Sarya kod adlı maktule Munise Cesur'un, Avrupa'da sığınmacı olarak geçirdiği yıllarda bir günlük tuttuğu anlaşılıyordu.

Almanya, Fransa, Belçika, hatta İsveç arasında mekik dokuyan feminist militan, günlüğüne daha çok yollarda geçirdiği zamanı ayırmıştı.

Örneğin 2012 Ocak ayında yolculuk yaptığı Paris-Brüksel treninde aldığı notlar, "Havasız yaşanır mı?" diye başlıyordu.

Bölündüğü ülkelerden bağımsız bir Kürdistan hayalini ve kavgasını anlattığı günlüğe, "Bu defteri her açtığımda, duygu dünyam, benliğim ve varlığım, yükseklerinde yıldızlara yaklaştığım yüce dağlara dönüyor, onlarla bütünleşiyor. İsyan yayılıyor. Ve ben, başımıza bela olan insansız hava araçlarının gölgesinde beklediğim zamanları özlüyorum," diye yazıyordu.

Ellisini geçkin, üstelik sert kişiliği, gerilla geçmişiyle tanınan PKK militanı ve feminist Sarya'nın; fildişi rengi deri kaplı, epeyce "ergen işi" bir deftere içini dökecek kadar romantik oluşu, gerçekten şaşırtıcıydı.

Ama zavallı kadının idealist ve duygusal dünyasını ele veren günlük, niçin öldürüldüğüne dair hiçbir ipucu içermiyordu.

Apartman ve daire girişindeki kameralar, suikast saatlerinde iki kadının her iki kapıdan içeri girişini, pek çok erkeğin apartmana giriş çıkışını, aralarından birinin de daireye girişini kaydetmişti.

Kadınlar öldürüldüğüne göre, çıkışlarının olmaması normaldi.

Ama daireye giren erkeğin çıkışı da yoktu!

Kamera, nasıl olduysa bir ara devre dışı kalmıştı. Neyse ki adamın eşkali az çok belliydi ve kimliği yakında saptanırdı.

Boş kovanlar konuşmuş; infazların 7.65'lik bir tabancayla yapıldığını doğrulamış, ancak tabancanın markasını ve tetiği kimin çektiğini söylememişti!

Yine de tüm mermilerin aynı silahtan çıkması, tetiği tek kişinin çektiğini gösteriyordu. Böylece "katil ya da katiller" ifadesi; bir silahşor ve belki bir, belki iki kişilik yardımcı ekip biçimine evriliyordu.

Olayı inceleyen birimler, tetikçinin tek olduğu konusunda uzlaşmıştı. Ama infaz timinde kaç kişi olduğu konusunda Terörle Mücadele, "İki yeter!" diyor, Karşı Casusluk, "En az üç!" varsayımında ısrar ediyor, cinayet masası ise bir tetikçi, üç işbirlikçi olasılığından dem vuruyordu.

Velhasılı, Emniyet güçlerinin seferber edildiği her büyük soruşturmanın başındaki karmaşa burada da yaşanıyor, ilgili her kafadan bir ses çıkıyordu.

Diego, alışıktı bu kargaşaya. Sis perdesi kısa zamanda dağılır, dağılan akıllar toplanır, uyum sağlanır ve her şey yerli yerine otururdu.

Ona verilen görev, katliamı kimlerin yaptığına dair değildi. Hiçbir şey atlamadan tüm bilgileri toplamak ve katliam emrini kimlerin verdiğine ilişkin bir sonuç çıkarmaktı. Bu da gerekli gereksiz, her ayrıntının peşine düşmek oluyordu ki, epeyce mesai harcayacağı belliydi.

Zaten başlamıştı. Öğleden beri o servis senin, bu servis benim, inceleme ve gelişmeleri izliyor, bilgi topluyordu.

Emniyet'te normal mesai çoktan bitmiş, saat 19.00'a yaklaşıyordu. Ama uluslararası boyut kazanan katliamın çevresinde koparılan kıyamete bakarak, seferberlik ilan edilmişti. Herkes çalışıyordu. Onların alacağı sonuçları

sabırla beklemekten başka yapacak işi olmayan Diego da çıkıp gidemiyordu.

Cesetleri bulan üç kişiyi, ayrı ayrı ifadeleri alınırken dinlemişti. Belki bir ayrıntıyı kaçırmıştır diye, imzalı zabıtlardan da okumaya karar verdi.

Aralarından biri, "Diplomat" diye anılan maktule Canan Baran'ın kız arkadaşıydı. Onu canlı gören ve telefonla konuşan son kişiydi. Anlatıyordu:

Önceki iki geceyi, zaten birlikte geçirmiştik. 8 Ocak Salı gecesi de telefonda konuştuk. 9 Ocak Çarşamba günü, saat 18 ila 19 arasında bir SMS gönderdim. Cevap vermedi. Herhalde meşgul deyip sonradan arar diye düşündüm.

20.30'da ben aradım. Telefon çalıyor, ama açılmıyordu. SMS gönderdim, dokuz-on kez tekrar aradım.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Canan beni asla cevapsız bırakmazdı.

Bir-iki saat daha bekleyip 23.30'da Ahmed'i aradım. Durumu anlattım. Birlikte gitmeye karar verdik. Saat 24'ü çeyrek geçe Merkez'e vardık.

Dışardan baktığımızda, bir odanın ışığı yanıyordu. Bu saatte normal değildi.

Bende dairenin anahtarı vardı. Ama apartman kapısının kodunu bilmiyorduk.

Bütün dairelerin ziline bastık, başta kimse açmadı.

Sonunda biri açtı, "Bizim içerde arkadaşımız var, endişeliyiz," diye anlatmaya çalışırken, suratımıza kapadı.

Tekrar arayınca, "Hemen defolup gitmezseniz, polis çağırırım!" dedi.

O sırada, Canan'ın erkek arkadaşı Murat telefon etti. O da haber alamıyordu ve endişeliydi. Nerede olduğumuzu söyleyince, "Ben de geliyorum," dedi.

Arabaya dönüp, Murat'ı beklemeye başladık.

Geldi.

"Ya itfaiyecileri çağıracağım ya da kendim açacağım!" derken omuzladığı kapı, açılıverdi.

Birinci kata çıktık, benim anahtarımla açıp daireye girdik.

İçeri girdiğimizde, önce bir çift bacak gördüm.

Biraz ilerleyince, kanepenin üstünde sırtüstü yatan Canan'ı...

Gözleri kapalıydı, ağzından kan gelmişti, yüzü donuktu. Gördüğüm bacakların Sarya'nın olduğunu anladım. Kanapenin önündeki sehpanın yanına düşmüştü. Şakağında yumurta büyüklüğünde bir şiş vardı.

Eşyaların hepsi yerli yerindeydi.

Çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

Hepimiz dehşet içindeydik, kendimizi dışarı attık.

Lerzan'ı ancak geri dönüp kapıdan çıkarken gördüm. Eşikte oturakalmış, başı öne eğikti. Saçları yüzünü kapatmıştı. Ensesinden kan sızıyordu...

"Müfettiş Allegre?"

Diego başını kaldırdı.

Tanık ifadesini okurken gözünde canlanan kan kızıllığına inat, karşısında bembeyaz üniformalı bir genç kadın duruyordu.

Elinde tepsi büyüklüğünde metal bir levha vardı ve ne gariptir ki, bir de uzun cımbız tutuyordu. Ablak ama güler yüzlü bir sarışındı. İçinden, "Normandiyalı..." diye geçirdi Diego. Ayşe'ye çok âşıktı, ama bu durum başka kadınlara bir göz atmasını da engellemiyordu.

Ablak sarışın, "Ben Marion Duval," dedi. Gerçekten tipik bir Normand soyadı taşıyordu. "Labo'da[1] çalışıyorum.

1 Gündelik Fransızcada "laboratuvar". (y.n.)

Çöpten çıkan metni görmek istemişsiniz. Bizim şef, kurtarabildiğimiz parçalara bir anlam vermekte sizin daha başarılı olabileceğinizi söyledi..."

Genç adam, sevinçle ayağa fırladı. "Çok iyi düşünmüş, hemen bakalım!"

Marion'a, boş toplantı masasını gösterdi. Tepsiyi masaya koyup dikkatle üstündekileri süzdüler. Bölük pörçük şeritler halinde kesilmiş kâğıt parçalarının sayısı fazla değildi. Levhaya yapışmış gibi duruyorlardı.

"Bu özel bir metal," diye açıkladı Marion. "Kâğıdı mıknatıs gibi tutar. Aslına bakarsanız, şansımız var. Normal bir yazışma kâğıdı, öğütücüye diklemesine verilir ve harfler öyle bir ayrılır ki, birleştiremezsiniz. Çöpte bulduğumuz kâğıtlar, ikiye yırtıldıktan sonra; enlemesine verilmiş öğütücüye. Çoğu kullanılmaz halde, çünkü yumurta, çay gibi sulu ev atıklarıyla temas edip erimiş. Ama kurtarabildiğimiz parçalardan bazıları, satırların yönünde kesildiği için heceler, hatta kelimeler bile seçiliyor...

Biz toparlardık, ama metin Türkçe olduğu için işin içinden çıkamadık."

Diego, "Anladım!" anlamında başını salladı.

Sonra sessizce tepsideki şerit parçalarını incelemeye başladı.

Arada, "Şunu bunun yanına koy, bunu da şuraya..." diyordu.

Marion da işaret ettiği parçayı cımbızıyla alıp söylediği yere taşıyordu.

Bir saatin sonunda, tepsideki hemen her harf, hece ve kelimeyi anlamlandıracak biçimde dizebilmişlerdi. Ama hiçbir tümce kurulamamıştı. Ortaya çıkan metin bölük pörçüktü ve yarım sayfa tutmuyordu.

Diego, yine de hoşnuttu sonuçtan.

Bir tutam sezgi, biraz tahminle, bilmesi gerekeni çözdüğünü düşünüyordu.

Levhanın üzerindeki yeni düzenin fotoğraflarını çektiler.

Marion elinde tepsi ve cımbızı laboratuvara dönerken, Diego da o gün için yeterince çalıştığına hükmetti.

Basından Al Haberi

Paris Emniyet Müdürlüğü'nden el ayak çekilir ve gündüz hummasının yerini çoğu kez sürprizlere gebe gecenin nöbetçileri alırken; televizyonlar normal akışa geçmişti, ama yazılı basın hâlâ "Lafayette katliamı" üzerinde çalışıyordu.

Fransa'daki dijital ve baskı gazetelerin Ortadoğu'yla ilgilenen muhabir ve yorumcularına gün doğmuştu.

Ama hiçbiri Ortadoğu'ya tam anlamıyla hâkim değildi. Zaten Türkiye ve PKK hakkında herhangi bir Anglosakson kadar bile bilgi sahibi olmadan "uzman" geçiniyorlardı.

Her biri, çalıştığı gazetenin sabahki yazıişleri toplantısını kimsenin anlamadığı, çünkü o güne kadar ilgilenmediği bölge entrikalarına boğduktan sonra kolları sıvamış; öğleden sonra üçlü infazın anlam, önem ve azmettiricisine dair teori üretebilecek bilgi kaynaklarının peşine düşmüşlerdi.

Üstelik, uzaklara gitmeleri gerekmemişti.

Lafayette Sokağı, Paris'in 10. Bölgesi'ne konuşlanan küçük Türkiye'nin bir devamı olarak 77 numarada Türkiye'yi temsil eden Anadolu Kültür Merkezi'ni, 106 numarada Kürt Enstitüsü'nü, 147 numarada ise katliama tanık olan PKK bürosunu barındırıyordu.

Diego, yorgun bedenini komünist banliyö Saint Ouen'a taşıyan metroda uyuklarken; yayına girmeye hazırlanan

dijital bir gazetede, infazlar hakkındaki en kapsamlı "uzman" görüşü yazılıyordu:

Lafayette Sokağı'nın 147 numaralı binasında yer alan Fransa Kürt Dernekleri Federasyonu ve Kürdistan Haberleşme Merkezi bürosunda, üç kadın ölü bulundu. Ama Kürtler için "147 numara" aslında PKK'nın Fransa'daki gayriresmi elçiliği.

Aynı sokağın 106 numaralı binasında ise Kendal Nezan'ın yönettiği Kürt Enstitüsü var. Ancak bu iki oluşumu karıştırmamak gerek: Enstitü, Kürt sorununa dair kültürel, siyasal ve tarihsel bilgi merkezi. PKK'nın Stalinci ideolojisiyle ilgisi yok. Kendal Nezan, Danielle Mitterrand'ın arkadaşı ve France Libertés Vakfı'na yakındı.

İnfaz edilen militanlar, kuşkusuz bir ya da birden fazla elçiyle gizli bir görüşme yapmak için Kürt temsilciliğinde buluşmuşlardı.

Hiç kuşkusuz bu görüşme geçen aralık ayında Ankara'yla PKK arasında 1984'ten beri süren gerilla savaşına son vermek için başlayan barış görüşmeleriyle ilgiliydi.

Türkiye, bu görüşmeleri birçok nedenden ötürü hızlı sonuçlandırmak istiyor: AB'ye demokratik açılım yaptığını göstermek, Irak'taki Kürdistan'a bağlı Suriyeli Kürtlerin özerklik elde ederek Türkiyeli Kürtlere örnek oluşturmasını önlemek ve düşürmek istediği Beşar Esad'ın elinden Kürt kartını çekip almak.

Kendal Nezan, sorguluyor: "Militanların beklediği gayriresmi elçileri kimin gönderdiğini bilmiyoruz. Başbakandan mı yetki almışlardı, yoksa ordu ya da gizli servislerden mi? Unutmayalım ki Tahran'la İranlı Kürtler arasında yapılan benzer görüşmelerde, elçiler aslında katildiler..."

Gerçekten de İran Demokratik Kürdistan Partisi İKDP'nin lideri Abdurrahman Kasımlı, 1989'da Viyana'da İran İslam devletinin elçileriyle buluşmayı kabul etmişti. Tahran'ın

yetkilendirdiği elçiler, toplantıya katılan Kasımlı ve Kürt liderlerin hepsini öldürdüler.

Oysa Türkiye Başbakanı, gerçekten barış pazarlığı istiyor. Paris'e katil elçiler göndermekte hiçbir çıkarı yok.

Buna karşın, Türk devleti içinde Kürtlerle barışmaya hiç istekli olmayan güçlerin varlığı biliniyor. Bu güçler, gönderilen elçilerin arasına sızmış ya da onların yerine militanları öldürecek bir tim göndererek barış görüşmelerini sabote etmek istemiş olabilir mi?

Cinayetlerin izini sürmeye dair üç olasılık var:

Suriye gizli servisleri,

PKK içi hesaplaşma,

Türkiye'de devlete sızan aşırı milliyetçiler.

Suriyeli casuslar bu tür operasyonlara idmanlıdır. 1981'de Lübnan'daki Fransa büyükelçisini onlar öldürmüştü! Cumhurbaşkanı Hollande, Suriyeli muhalifleri daha yeni ağırladı ve Şam'a karşı uluslararası yaptırım istemeye hazırlanıyor. Böyle bir varsayımda, Paris'teki üçlü infaz Suriye'nin Fransa'ya uyarı atışı olabilir.

Öteki varsayım, iç hesaplaşma. PKK, Stalin'e özenen Marksist-Leninist bir örgüt. Temeli, Apo kültüne dayanıyor. Zaten cinayetleri izleyen gösterilerde, PKK ve Kürdistan bayrağından çok Apolu bayrak vardı. Önderi eleştirenler ya öldürüldü ya da örgütten kovuldular. Apo'nun kardeşi bile epeyce hırpalandıktan sonra hayatını akrabalık bağı sayesinde kurtarabildi. Ama bu kanlı cezalar daha çok Kuzey Irak'taki PKK kamplarında geçerli.

Kendal Nezan, "Munise Cesur, öldürülmeden birkaç ay önce Kuzey Irak'taydı ve orada öldürülebilirdi. Dolayısıyla ben iç hesaplaşmaya inanmıyorum," diyor.

Aşkın Vatanı

Bir oda, bir salon, minicik bir dairede oturuyorlardı.

Sevimli bir evdi, ikisine yetiyordu.

Mutfak küçüktü, banyo küçüktü, salondaki yemek masası bile küçük olmak zorundaydı.

Ama onlar, zaten paylaştıkları yatağı bile, uykuda birbirlerinden uzak düşmeyecek genişlikte almışlardı...

Kapıyı anahtarıyla açıp doğrudan salona giren Diego'yu, o küçücük masanın üstüne kurulmuş mum ışığında bir sofra, Ella Fitzgerald'm buğulu sesinden yükselen "My Funny Valentine" şarkısı ve mutfaktan gelen nefis kokular karşıladı.

Genç adamın içini sınırsız bir mutluluk kapladı.

Usulca mutfağa girip geldiğini görmeyen Ayşe'yi ansızın kollarına aldı. Yüzünü saçlarına gömdü, sımsıkı sarıldı.

İki sevgilinin bedeni, yıllardır ayrı kalmış gibi tutkuyla, özlemle birbirine yuvalandı. Bir süre hiç konuşmadan öylece durdular.

Sonra uzun uzun, ötekinin ağzında erimek istercesine öpüştüler.

Nihayet doyup ayrıldıklarında, "Sana etli pilav yaptım!" dedi Ayşe. "Aç mısın?"

"Ben sana açım! Ama yanında etli pilav da yiyebilirim!" diye sırıttı Diego. "Salatalık turşusu da var mı?"

Ayşe çok güzel yemek yapıyor, Türk mutfağını Ankara'da keşfeden Diego da bayıla bayıla yiyordu.

"Var, var!" dedi Ayşe. "Nezlen geçince iştahın açıldı galiba! İşte burada. Annem üç kavanoz vermişti, maşallah ikisinin dibine tek başına darı ekmişsin!"

Diego ağzına bir turşu atıp, "Aslında kurt gibi açım," dedi. "Ama bir duş alıp kendime geleyim, sonra yeriz, olur mu sevgilim?"

"Kurduğum sofraya kirloş oturamazsın zaten! Haydi git, pilav da ancak demlenir!"

Aralarında hiç sözünü etmeseler de, parasal anlamda darlık çekiyorlardı. Diego'nun maaşı ucu ucuna yetiyor; arada bir dışarıya çıkıp eğlenebilmek için evde tek çeşit, doyurucu yemeklerle ekonomi yapmaya çalışıyordu Ayşe.

İtalyan, İspanyol ya da Fransız fark etmez, tabii ki hiçbir Avrupa sofrasında şarapsız yemek düşünülemezdi. Neyse ki Diego şaraptan iyi anlıyor ve şişesi 5 avroyu geçmeyen nefis şaraplar üreten küçük üreticileri isim isim tamyordu.

Ayşe, şarap kültürünün tadına Ankara'daki Fransız büyükelçiliğinde varmaya başlamıştı. Elçiliğin mahzeni, birbirinden ünlü ve değerli Bordeaux, Bourgogne, Côtes du Rhône şişeleriyle dolup taşardı. Diego'nun rehberliğinde hangi yemekle ne şarabı, nasıl içilir, yavaş yavaş öğrenmişti ve severek devam ediyordu.

Paris'te keşfettiği bir Corbières kırmızısı açıp tadına baktıktan sonra havalanmaya bıraktı. Ama duştan çıkan Diego'yu rahat bırakmadı. İki çocuk gibi kahkahalar atarak bir süre oynaştıktan sonra, nihayet sofraya oturdular.

Yemek yerken yaşadıkları güne ilişkin hiçbir şey konuşmadılar. Diego, ona bir şiir okudu:

"Masanın üstünde bir portakal
Halının üstünde elbisen

Ve yatağımın içinde sen
Arın armağam
Gecenin serinliği
Hayatımın sıcağı..."

Ayşe duygulanmıştı.

"Sen mi yazdın? Benim için mi?" diye sordu, heyecanla.

"Hayır," diye güldü kocası. "Ama sana okuyabilmek için İngilizceye ben çevirdim. Aslı Fransızca."

"Belli oluyor, çeviri berbat!" diye dudak büktü, Ayşe. "Kimin şiiri peki?"

"Jacques Prévert'in. Üstelik şiirin başlığı 'Alicante'. İspanya'da birine âşık olmuş. Alicante'de bir otel odasında sevişmişlerdi herhalde. Sanki ben senin için yazmışım gibi, Ankara'daki otel odalarında seviştiğimizi..."

Velhasılı iki sevdalı, aşkın bulutsuzluk halini, yerçekiminin hafiflediği, güneşin gökyüzünü yakmadan parladığı bir maviliği yaşıyorlardı.

Ama dünya dönüyordu ve tasa yüklü bulutlar uzakta değildi. Yerçekimi er geç onları yakalayacak, tutacak, gerçekliğe bağlayacaktı.

Yemek bitince kadehlerini alıp kanepeye yayıldılar. Bir süre şaraptan konuştular. Diego, ona içtikleri Corbières şarabını tarif etti: "Ağızda yuvarlak, elbisesi dolgun, kumaşı ağırbaşlı. Tadı olgun, kokusu yaban meyvesi, damakta yumuşak, içimi kaygan..."

Ayşe, şarap tarif etmek için yaratılan özgün söyleme bayılıyordu.

Sonra Diego, "Sana bugünü anlatmam gerekiyor," dedi. "Sanırım yardımına ihtiyacım var."

"Benim de sana anlatmam gerekiyor..." diye düşündü Ayşe. Ama bir şey söylemedi. Sustu, bekledi.

Genç adam, sabahın köründe başlayan günün getirdiklerini özetledi.

Sonunda, "İstihbarata atandığımda konuşmuştuk seninle. Zaten seziyorduk baban kayınpederim olduğu için bu göreve böyle çabuk ve kolayca getirildiğimi," dedi.

"Şimdi benden karşı casusluk diyebileceğimiz bir bilgi bekliyorlar; Türkiye bu işin içinde mi, değil mi?

Normalde, bu işe girerken ettiğimiz yemin gereği, bunları sana anlatmamam, içten pazarlıklı olmam gerekir.

Ama ben, sana ve kendimden başka kimseye, hiçbir şeye inanmıyorum.

Belki de dedemin yaşadıkları, yenilmiş idealistlerin, İspanyol cumhuriyetçilerin arasında yetiştiğim içindir her şeye inançsızlığım. Belki de değildir. Ama böyleyim.

Ne devletin kutsallığı umurumda, ne ettiğim yemin.

Şansım var, fanatik, despotik bir ülkede doğmadım, yaşamıyorum. İlla ki devlete âşık olmamız istenmiyor. Ama sadakat bekleniyor. İyi, güzel. Ben de zaten ihanet etmem varlığımı borçlu olduğum ülkeye.

Ama hiç kimse, hiçbir amaç, ideal ya da kazanç kapısı; aklımla vicdanım arasında parazit yapamaz. Susarım, yalan söyleyemem. Düz, dürüst, basit biriyim. Kısacası casus olmaz benden.

Bilmeni isterim ki, hayatım seninle olan mutluluğumdan ibaret. Dünyam seninle sınırlı. En önem verdiğim değer, aşkımız. İnancım sensin. Birbirimizden hiçbir şey gizlememeye söz vermiştik. İşte şimdi, o sözü tutuyorum. İşim belli. Durum bu. Ne yapmalıyım?"

Ayşe, âşık olduğu adamın pürüzsüz içtenliği karşısında allak bullak olmuştu. Ağlamamak için kendini zor tutuyor, içi titriyordu. Diego'ya sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Duyduğum en güzel aşk ilanı oldu! Bunu da mı Prévert yazdı?"

Diego, "Ciddiyeti sulandırmakta gerçekten üstüne yok!" diye sitem ederken gülmekten kendini alamadı.

Bir süre karşılıklı kıkırdadılar. Üzerlerine çöken duygu yoğunluğu hafiflemişti. Karşı itirafın, tam zamanıydı. Ayşe fırsatı kaçırmadı.

"Benim de sana söyleyeceklerim var..." diye başlayıp Cabbar'ın telefonunu, buluşmalarını, söylediklerini ve annesiyle konuştuklarını hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattı.

Cabbar'ın Moskova'dan da söz ettiğini yine hatırlamadı.

Sustuğunda öyle ferahlamıştı ki, bütün gün söyleyeyim mi, susayım mı tereddütleriyle kendine boşu boşuna eziyet ettiğini anladı.

Diego, şaşkındı. "Ama bu bir itiraf!" dedi. "Adam resmen gelmiş, senin aracılığınla bir mesaj veriyor, biz bu işin içindeyiz, diyor!"

Ayşe, başını salladı. "Evet. Ben de öyle yorumladım."

"Peki, bunu niye yapıyor?"

"İşte onu bilmiyorum."

"En azından babanın ağzını aramaya gerek kalmadı..."

"Doğru."

Işık yakıp söndürür gibi kısa cümlelerle, birlikte düşünmeye başlamışlardı.

"Cinayetler sırasında hem daire, hem apartman girişindeki kamera kayıtlarında parazitli bir bölüm, bir boşluk var," dedi Diego. "Kapıcı da tam o gün hastalık iznindeymiş. Acaba bizim gizli servislerden yardım almış olabilir mi bunlar?"

Ayşe dudak büktü. "Niçin olmasın? Dost devlet örgütlerinin bu tür suikastlarda işbirliği yaptığı çok görüldü. Ancak böyle bir dayanışma için suikastın her iki tarafın

da işine gelmesi gerekmez mi? Fransa'nın, PKK'ya bizzat tahsis ettiği gayriresmi elçilikte üç kadın militamn ortadan kaldırılmasında ne çıkarı olabilir? Hele Hollande'ın ilgisine bakılırsa, hükümet can evinden vurulmuş gibi..."

"Sen bakma onların tepkisine!" diye güldü Diego. "Derin devlet yalnız Türkiye'de mi var sanıyorsun? Hollande bugün cumhurbaşkanı, yarın değil. Keza hükümet de öyle. Onlar gider kurumlar kalır ve Fransa'yı ahtapot gibi saran gizli istihbarat örgütlerinin iki kol başı iktidarlara göre değişse de değişmeyen devlet politikaları vardır: Hükümet, verilen emirlerin akıbetini bilir. Verilmeyen emirlerinkini bilmez. Adı üstünde, gizli servisler... Fransa'nın âli çıkarlarına uygun gördüklerini yaparlar, kimsenin ruhu duymaz!"

"Aralarında çatışma olur mu peki? Hani FBI ve CIA'nın birbirine çelme takması gibi?"

Diego'nun yanıtı kesindi: "Hayır. ABD'deki özerklik yoktur bizim örgütler arasında. Hiyerarşik düzen çok nettir. Gizli servislerin en başında DGSE ve DGSI yer alır. Biri Savunma Bakanlığı'na bağlı dış güvenlikten, öteki İçişleri'ne bağlı iç güvenlikten sorumlu iki başkan; bazen bakanların ruhu bile duymadan ortak karar alır, uygulatır ve birbirlerini kollarlar. Başa çıkmaya imkân yoktur."

"Öyleyse bu işin içinde olabilirler. Ya Teşkilat'la işbirliği yapmış ya da göz yummuşlardır."

"Fazlasıyla mümkün. İnan bana, eğer işin içindelerse cumhurbaşkanını da hükümeti de zamanla yola getirecek, susturacaklardır."

Ayşe, "Vay canına!" deyip sustu.

Diego birden mektubu hatırladı. "Sana söylemeyi unuttum... Asıl hedefin, yani Sarya'nın yazdığı aşağı yukarı kesin bir mektup bulundu olay yerinde. Öğütücüye verilmiş, ama kısa kısa bölümler kurtardık. Kesir diye bir

kelime var metinde. Büyük harfle başlıyor, özel isim olmalı. Kesir kim ya da ne, biliyor musun?"

Genç kadın gözlerini kıstı, kaşlarını çattı.

Sonra, "Kesir diye bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama... Kesire diye biri var. Apo'nun ya birinci, ya ikinci karısı, tam anımsamıyorum. Babası eski Teşkilatçı olduğu, Apo'nun karısı Teşkilat'a çalışıyor falan denildiği için ilgimi çekmişti. Ayrılmışlar, ama boşanmamışlar. İsveç'e kaçmış. Apo'yla anlaştıkları, konuşmaması karşılığında kendisinin ve ailesinin canını kurtardığı söyleniyor."

Diego, "Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyor," diye mırıldandı.

Cebinden telefonunu çıkarıp kurtardıkları yarım sayfalık metnin fotoğrafını gösterdi karısına. Ayşe, dikkatle gözden geçirdi genç adamın bir düzene koymaya çalıştığı kelime parçalarını. Hemen hepsi eksik olsa da boşlukları doldurmak ve genelinden bir anlam çıkarmak çok güç değildi.

İki polis, birbirine baktılar.

Aynı sonuca varmışlardı: Sarya, Önderliğin kendisini öldürteceğini düşünüyor ve bu düşüncesini, Önderliğin idam kararından kurtulan Kesire'yle paylaşıyordu. Sonra ne olmuşsa olmuş, mektubu yok etmeyi tercih etmişti.

"Cabbar'ın bize mesajı; bu işi Apo'nun onayı ve Fransa'nın yardımıyla yaptık, olabilir mi?" diye mırıldandı Diego.

Ayşe ürperdi.

Aklına, Apo posterleriyle infazları protesto eden acılı, öfkeli Kürt göstericiler geldi. Eğer komplo doğru ve bu suikast böyle kurgulandıysa; herkes kuklaydı, yanlış yerde oynatılıyor, yanlış repliği söylüyorlardı.

Peki ama kuklacının amacı neydi?

Hazırlık
12 Ocak, Bükreş

Paris'ten trenle Frankfurt'a geçen K., uçak biletini oradan aldığı Bükreş'e akşamüstü vardı.

Acelesi yoktu.

Şehir merkezinde güzel bir otele yerleşti.

Patrikhane Katedrali'nin yakınındaki dört yıldızlı Hotel Prince Residence, Romanya başkentinin en lüks oteli değildi. Ama Paris'te en kötü pansiyon ücretine, zevkle döşenmiş küçük bir süitte kalıyordu. Tadını çıkarmaya kararlıydı. Otelin Türk hamamı olduğunu görmüştü, belki hamama bile giderdi.

Ama hemen değil.

Sıcak bir duş aldıktan sonra kendisine bir viski hazırladı. Bardağı ve ceptelefonunu alıp yatağa girdi.

Merkez'i aramadan önce, Paris'teki infazlara ilişkin haberleri dikkatle okudu.

Onun Bükreş'e uçtuğu saatlerde, tüm Avrupa'dan gelen binlerce Kürt, Kuzey Garı'ndan Lafayette Sokağı'na uzanan alanda gösteri yapıyordu. Çoluk çocuk, hatta bebek arabalarıyla gösteriye katılan topluluk arasında İngiltere'den bile gelenler vardı. Ama haberi geçen Fransız internet medyası, 15 bine yakın insanın toplandığı protesto gösterisinde, mikrofon uzatılan katılımcıların sorulara daha çok Almanca cevap vermesinden yakınıyordu.

İnfazlara ilişkin soruşturmaya gelince; üç gündür bir gıdım ilerlememişti, en azından Adli Polis yerinde sayıyordu ve ilk bulguların dışında hiçbir ek iz, kanıt, tanık bulunamamıştı.

K.'nın tek bilmediği, verdiği mesajın yerine ulaşıp ulaşmadığıydı. Onu da zaman gösterecekti.

Kodaman, kotarılan işle kim bilir ne kadar övünüyordu. Tabii tüm başarıyı kendine yontarak... K. için için güldü. Numarayı çevirdi.

Konuşma çok kısa sürdü. Ama Kodaman, sesindeki neşeyi gizlemediğine göre gerçekten pek hoşnut ve her şey yolunda olmalıydı.

"Helal sana aslanım, helal olsun valla... Neredesin?"

"Olmam gereken yerde. Beklemede. Devam mı?"

"Devam koçum, kim tutar seni? Allah yolunu açık etsin!"

Telefonu kapattı. İkinci operasyon onaylanmış bulunuyordu.

Paris'teki suikast, aslında K.'nın gönülden üstlendiği türden bir operasyon değildi. Ne hedef içine sinmişti, ne amaç.

Savunmasız üç kadını birkaç saniye içinde indirmek, teknik anlamda zor olsa da kahramanlık sayılmazdı.

Elbette gerekeni yapmıştı; ancak başlangıçtan beri asıl Moskova'daki görevi önemsiyor, başarmak istiyordu. Çünkü hem seçimin doğruluğuna inanıyor hem de sıkı bir düşmanla boy ölçüşmek fikri, onu heyecanlandırıyordu.

Yıllardır içini kavuran kin ateşini, Paris'te yaptıkları değil, Moskova'da yapacakları söndürebilirdi, belki, biraz...

Şimdi Barselona'ya "tamam" demek gerekiyordu. Normalde, Merkez'in araması daha doğruydu. Ama K., yönettiği operasyonlarda Merkez'in araya girmesini istemez, dolaylı iletişim yerine kendi ağzıyla söyleyip kulağıyla

duymayı tercih ederdi. Aldığı sonuçlara bakarak, Teşkilat da buna göz yumuyordu.

Lejyoner'i, sabah uçağa binerken telefonuna gönderdiği yeni numaradan aradı. Aralarında geçen konuşma, az öncekinin tekrarı gibiydi. Kodaman'ın repliğini K. söylüyordu:

"Helal sana aslanım, birsin, teksin! Valla helal... Neredesin?"

Lejyoner'in yanıtı da onun repliğinden farklı değildi:

"Olmam gereken yerde, Ağbim. Tamam mı, devam mı?"

"Devam kardeşim... Allah yolunu, yolumuzu açık etsin!"

"Eyvallah, Ağbim."

Ne kadar dikkat edilirse edilsin, telefonda konuşmak her zaman risk içeriyordu. Dolayısıyla ne kadar az laf, o kadar az riskti. Barselona'da her şeyi konuşmuş, anlaşmışlardı, kim kimin ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Lejyoner, AB sınırları içinde uçağa ve trene binmezdi.

Pasaportu kusursuzdu. Ama göze çarpmak istemez, kamera kayıtlarından mümkün olduğunca sakınır, havaalanı ve tren istasyonlarındaki yoğun kontrollerden kaçınırdı. Oysa otobüs seferleri gayet rahat, polis kontrolü terminallerde bile yok sayılacak kadar gevşekti. Dolayısıyla İspanya'dan Fas'a otobüsle geçecek, Kazablanka'dan Moskova'ya uçakla gelecekti.

Barselona'dan Kazablanka'ya 16 saatte varıyordu otobüs. Yolculuk uzun olmasına karşılık, daha emindi. İspanya sınır polisi, günde birkaç sefer yapan Faslı göçmen işçi dolu otobüslere alışıktı. Fas'a gidenlerden çok, gelen otobüsler sıkı denetlenirdi.

K., kabataslak bir hesap yaptı. Otobüse bu akşam binse, Lejyoner'in iki günlük yolu vardı. Yorgunluk, önemli bir

dezavantaj olabilirdi. Moskova'ya vardığında, onu mutlaka dinlendirmek gerekiyordu. İçinden, böyle bir zaman kalmasını diledi.

Viski bardağını kafasına dikti. Kalkıp buzdolabına gitti. Zaten fındık kadar şişeler arasında başka viski yoktu. Bir bira ve çerez paketi açtı. Bir süre televizyonları zaplayıp, Fransızcaya çok benzeyen Romenceyi çözmeye çalışarak oyalandı.

Nihayet Sait'i aradı. Hem yatıştıran hem de üstünlük kuran emir tonunda, tane tane konuştu:

"Neredesin koçum? Konuşabilir misin?"

"Evet, Amirim. Yalnızım."

"Gösteri yürüyüşüne katıldın mı?"

"Katıldım, Amirim. Yeni bitti. Örgütün tüm kodamanları oradaydı. İçim gitti. Hepsini bir arada temizleyecek zamandı aslında. Yanarım, yanarım, Nedim bile oradaydı, ona yanarım..."

K. güldü: "Kaçan balık büyük olur koçum. Boşver, çok iyi iş çıkardık. Bu başarıda senin payın büyük, bir kahramansın artık!"

Sait'in sesi titrek ve boğuktu, duygulandığı besbelliydi.

"Sağol Amirim! Vatana canım feda..."

"Vatan seni feda etmez oğlum," dedi K. "Hizmet bekliyor senden. Konuştuğumuz vakit geldi. Yarın uygundur. Kararlaştırdığımız gibi. Bu telefondan kurtul. Sonra polise git. Ne diyeceğini biliyorsun. Onların ne yapacağını da biliyorsun. Adam gibi adamsın. Adam gibi duracaksın. Bir süre sonra, düzenli haberleşiriz. Gazan mübarektir. Allah'a emanet ol, gözün arkada kalmasın. Biz hep yanında olacağız."

Zanlı
13 Ocak, Paris

Sait Durmuş, ertesi sabah tam 11'de Seine Nehri kıyısındaki Adli Polis Merkezi'ndeydi.

Fuhuşçusundan kaçakçısma, canisinden hırsızına her tür tanık, sanık ve suçlunun bir ara mutlaka uğradığı Merkez, halk arasında adından çok adresiyle anılırdı: Kuyumcular Rıhtımı, 36.

Oysa Paris Adalet Sarayı'na bitişerek tüm rıhtımı kaplayan bu adreste, hiçbir zaman kuyumculuk yapılmamıştı. Rıhtımın adı, çok uzun sayılmayacak bir süre öncesine kadar zanlıları ince yöntemlerle konuşturan işkenceci polislerin "ustalığına" bir göndermeden ibaretti.

Neyse ki artık işkence, sadece gizli servislerin delebildiği bir yasaktı ve Sait, kendi ayağıyla geldiği Merkez'e, hırpalanmayacağına emin olarak giriş yaptı.

Sorumlu bir yurttaş sıfatıyla, tanık olarak, belki yardımı dokunur diye, bildiklerini anlatmaya gelmişti.

Polisin karşısında 30 yaşında, sevimli, epeyce mahcup ve zararsız görünen genç bir adam vardı. Türk kökenli olmasına karşın, Kürt davası sempatizanıydı. Zaten La Courneuve banliyösündeki kiralık dairede de iki Kürt genciyle birlikte oturuyordu.

2008 yılında beyninde bir tümör ortaya çıkmıştı. Alın kemiğinin tam arkasında. Öldürücü olmayan bir tümör. Bazen büyüyor, bazen küçülüyor, sara nöbetlerine yol

açıyordu. Sık sık depresyona giriyor, hafızası da gelgitler yaşıyordu. Depresyon teşhisiyle bir ay hastanede yatmışlığı vardı...

Yine de 2012 yılının Mayıs ayına kadar çalışabilmişti. Charles de Gaulle Havalimanı'nda temizlik görevlisiydi, iyi maaş alıyordu. Ama sonunda hastalık galip gelmiş ve işten çıkarılmıştı. Özürlü ödeneğiyle geçiniyordu şimdi.

O gün bugündür, ailesinin şiddetle karşı çıkmasına rağmen Kürt siyasal hareketinin içinde yer alıyor, gösterilere katılıyor, yararlı olmaya çabalıyordu.

Akıcı Fransızcasıyla, bu dili iyi bilmeyen Kürt yoldaşlarının sosyal yardım falan alabilmek için devlet kurumlarıyla yapmaları gereken yazışmalarını üstlenmiş, kısa zamanda vazgeçilemeyen "bir bilen" statüsü kazanmıştı.

Eski bir 308 Peugeot'su vardı.

Kendi arabasıyla bir süredir Munise Cesur'un şoförlüğünü yapmaktaydı. Onu çok sever, "Abla" derdi. Cinayetlerden bir gün önce Munise Ablası'nı Paris dışına, Bobigny'ye götürmüş, hatta oradaki Posta Bankası'ndan 1.000 avro çekmişlerdi.

Medyada söylenen cinayet saatlerine bakılırsa, galiba kurbanları en son o canlı görmüştü. Evet, evet; 9 Ocak'ta öğleye doğru uğramıştı Lafayette Sokağı'ndaki PKK temsilciliğine. Daireden çıktığında, üçü de hayattaydı...

"Munise Ablası"nın kaybıyla sarsılan Sait, kendi ayağıyla geldiği polis merkezinde ifade verirken; Merkez'in internet sitesindeki haberleşme adresine bir e-posta ulaştı. Sahte kimlikli bir hesaptan gönderilen mesajda, "Üç kadın militanın katili Sait Durmuş'tur," yazıyordu.

Eğer kuşkunun bir dumanı varsa, zaten polisin burnundan tütüyordu, dolayısıyla sorgu sıkılaştı.

Sorular çoğaldıkça Sait ayrıntılara girmeye, önce söylediklerıyle sonra söyledikleri çelişmeye başladı.

Genç adam, daireden öğleye doğru çıkıp yakınlardaki bir yeraltı garajına park ettiği arabasını alıp gittiğini söylüyordu. Oysa kamera kayıtları, 12 ila 12.30 arasında apartmanın içinde olduğunu gösteriyordu. Bu da cinayetlerin işlendiği zaman dilimine denk düşüyordu.

Sait, gözaltına alındı.

Gözaltı durumundan kimin haberdar edilmesini istediği sorulduğunda, "Türkiye Başkonsolosluğu" yanıtını verince, polisin hem şaşkınlığı, hem de teyakkuzu tavan yaptı.

Evini ve eşyalarını arama kararı çıkartıldı. Üstü başı, neyi varsa her şeyi didik didik incelendi.

Yanından hiç ayırmadığı, hatta bazen yastık yapıp uyuduğu pek sevgili postacı çantasında barut kalıntıları bulundu.

Sait, üçlü infazla doğrudan ya da dolaylı ilişkisi olduğuna dair suçlamaları kabul etmiyor, masumiyetini haykırıyordu.

Hakkındaki araştırma, ailesine, arkadaşlarına, gelmişine, geçmişine genişletildi.

Gözaltı süresi, Fransa'da Cumhuriyet Savcısı kararıyla olağandışı suç şüphelileri için öngörülen azami süreye, 144 saate uzatıldı.

İzleyen günlerde, askeri parkasıyla bir ayakkabısının üstünde mikroskopik ölçüde kan ve kurbanlardan birine ait olabilecek insan dokularına rastlandı.

Bir kuru temizleyici fişinden yola çıkarak, 11 Ocak'ta giyim eşyalarını temizlettiği anlaşıldı. Polis, giysilerdeki cinayet izlerini silmek istediğini düşünüyordu.

Ancak Sait, kesinlikle reddetti. 12 Ocak'ta Paris'te yapılan büyük gösteriye katılmak için Avrupa'nın her

yanından gelen PKK kadrolarının karşısına düzgün çıkmak için temizletmişti giysilerini.

Polis, kan izleri bulunan parkasını temizletmediğine göre, doğru söylediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Üç PKK militanının öğle saatlerinde öldürüldüğü 9 Ocak'ı, 10 Ocak'a bağlayan geceyi, Sait'in ev arkadaşları şöyle anlatıyordu: "Cinayetlerden, bir yoldaşın telefonuyla haberimiz oldu. Şoka girdik. Ömer'in arabasına atlayıp Lafayette Sokağı'na doğru yola çıktık. Ömer çok heyecanlıydı, ama bize gün içinde kadınları gördüğünden hiç söz etmedi. Onun ne ideolojisi, ne deneyimi ne de siyasal Kürt hareketine dair bilinci vardır."

9 Ocak gecesi cinayet mahallini ilk görenlerden olup polisi çağıran Kürt militan Murat ise Sait için, "Sessiz, sakin, saygılı biridir. Olay duyulduktan sonra her gün bizi görmeye geldi, çok üzgündü," diyordu.

Bir başka militan, "Öylesine saf ve temiz bir çocuktur ki..." diye şaşkınlığını belirtiyordu.

Sait'in eşyaları arasmda beş ceptelefonu, çok sayıda bıçak ve gaz bombası, bir de askeri kar maskesi çıkmıştı.

Zanlı silahlara olan düşkünlüğünü yadsımıyor, "Bu bizim ataerkil kültürümüz," diye açıklıyordu. "Hayattan ne mi isterim? Bir araba, bir eş ve silah."

Fransız polislerin, Sait'in "At, avrat, pusat" deyişini güncellediğini anlamaları biraz zaman aldı. Daha doğrusu, medyadan öğrendiler. İfadenin altına, "Aşırı Türk milliyetçileri arasında yaygın bir söylem," notunu düştüler.

Süprizlerle dolu bir zanlıydı Sait Durmuş.

Türkiye'de doğmuş, Fransa'ya 9 yaşında gelmişti. Çocukluğu ve gençliği, babasının restoran işlettiği Seine-Saint-Denis banliyösünde geçmişti. 2003'ten 2011 yılına kadar Almanya'da yaşamıştı. Bir kuziniyle evlenince

yerleştiği Münih yakınlarındaki Bad Tölz'de, kaynakçı olarak çalışmıştı. Medyaya konuşan eski iş arkadaşları, onun Kürt davasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorlardı. Hatta biri, aşırı Türk milliyetçiliğine yakınlığını iddia etti.

2011'de karısından ayrılan Sait, baba ocağına rücu etmişti. Ama evliliğiyle birlikte son bulan Almanya süreci, genç adamın sadece kişisel değil, siyasal yaşamında da bir dönüm noktası olmuşa benziyordu.

Fransa'ya Kürt davasının yılmaz bir savunucusu olarak döndü. Babasının şiddetle karşı çıkması bir işe yaramadı. Paris banliyölerinden Villiers-Le-Bel'deki Kürt Kültür Derneği'ne üye oldu. Bölgedeki militanlar, onun Türk kökenli olmasını yadırgamadılar. Aralarında pek çok Türk vardı. PKK'nın dağ komutanlarından biri de Türk'tü.

Dernek üyeleri, Sait'in mahcup, terbiyeli ve yardımsever profiline kısa zamanda alıştılar.

Oysa bu profil, Facebook'ta sergilediği profile hiç benzemiyordu.

Sait'in Facebook sayfası kükreyen bir aslan portresiyle açılıyordu. Champs Élysées'de, Trocadéro Meydanı'nda çektirdiği fotoğraflardan koymuş, bunlardan birinde Ferrari marka bir araba, diğerinde bir polis panzeri önünde bıçkın pozlar vermiş; Hugo Boss gözlükler denerken manken havalarına girmişti.

Ama suç soruşturma birimi, onun cinayete dahlini tartışılmaz kılacak kesin kanıta ulaşamamıştı. Hangi ipucundan tutsalar, çözemedikleri bir sır çıkıyordu karşılarına. Örneğin cinayet yerinden toplanan boş kovanlardan birinde Sait'e ait olmayan, meçhul bir erkeğin DNA'sı saptanmıştı.

Kime aitti bu DNA? Sait'in suç ortağına mı, yoksa gerçek tetikçiye mi?

Zanlıdan bir şey öğrenmek mümkün değildi, sorgulanması da kolay olmuyordu. Sıkışınca ağlama krizine giriyor, ipe sapa gelmez şeyler söylüyor, ama hiçbir itirafta bulunmuyordu. Suçtan da, kimin işlediğinden de habersizdi. Kendisine komplo kurulmuştu. Kamera kayıtlarından giysilerinde ve çantasında bulunan izlere, her şey komplocuların marifeti, montajdı.

Sorgu seanslarından birinde, sara nöbeti bile geçirdi.

Cinayet masası, genç adamın akıl sağlığının pek de yerinde olmadığını düşünmeye başladı.

Psikolojik kırılganlığı, hastane raporlarıyla doğrulanan beynindeki tümör hikâyesiyle örtüşüyordu.

Povarskaya Sokağı
15 Ocak, Moskova

Moskova'ya birkaç kez gelmişliği vardı. Ama koca şehri avcunun içi gibi bildiği söylenemezdi. Adresi, havaalanından nasıl gideceğini, nerede ineceğini, her şeyi "Hazreti Google"dan öğrenip ezberlemişti K.

Metrodan Barrikadnaya İstasyonu'nda indi. Povarskaya Sokağı'nın 10 dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu tahmin ediyordu. Novinski Caddesi'ne varınca karşıya geçti. Sokağı bulup saptı. Sol kaldırımı izleyerek, ortalarma kadar yürüdü.

52 numarayı aramasına bile gerek kalmadı. Rusça ve İngilizce tabela yeterince gösterişliydi: Karetni Dvor. Azeri, Gürcü ve Kafkas mutfağı. Girişi de şık sayılırdı.

Restorana girmedi. Şöyle bir göz atıp kaldırım değiştirdi. 52 numaranın karşısındaki apartmanlardan birinin kapısında, her gün ovulduğu belli pirinçten dökülmüş sayılarla koca bir 47 yazıyordu.

K., dijital zil tablosuna dikkatle baktı. 17 numaralı dairenin düğmesine bastı. Bir kadın sesi duyuldu: "*Kto*?"[1]

"Ka!" diye yanıtladı K.

Kapı açıldı. Koyu kırmızı halıyla kaplı geniş bir hole girdi.

Oldukça lüks bir rezidanstı. Tavandan kristal bir avize sarkıyordu. Merdiven tırabzanları, apartman numarası

1 (Rus.) Kim o? (y.n.)

gibi pirinçtendi. Keza asansör kapısının kulpu, duvar kenarları pırıl pırıl parlıyordu.

Rusların parıltılı şeylere bayıldığını bilirdi. Sovyetler zamanındaki altın diş modası nihayet bitince, dekorasyonda tunç devri başlamıştı demek ki!

Asansöre binip en üstteki düğmeye bastı. Altıncı kata çıktı. Önünde yine kırmızı kaplı bir koridor uzanıyordu ve biri ortada, ikisi yanlarda üç kapı vardı önünde.

Ortadaki kapı olduğunu tahmin ediyordu, zaten yaklaşırken açıldı.

Karşısında 35-40 yaşlarında, güzelce bir kadın duruyordu.

K. kadar uzun bir boyu ve eski sporcu olduğunu ele veren sağlam bir vücut yapısı vardı. Ne inceydi, ne kalın. Ne zayıftı, ne şişman.

Dar siyah pantolonu ve dik yakalı beyaz kazağın ortaya koyduğu geniş omuzları, dar kalçaları ve küçük memeleriyle seksiden çok, erkeksiydi.

"İrina?"

"*Da*," dedi kadın. Hemen ardından, "Evet!" diye düzeltti.

"Merhaba!"

"Merhaba. Hoş geldin. Buyur..."

İçeri girdi. Etrafa baktı. Zevkli döşenmiş, güzel bir daireydi. Eksiği de, fazlası da yok gibi görünüyordu.

İrina'ya dönüp, "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu.

"Bir hafta oluyor," dedi kadın. Saatine baktı. "Tam vaktinde geldin. Uçağım beşte kalkıyor. Birazdan çıkarım. Sen yalnız mısın?"

K.'ya fırsat vermeden ekledi: "Dur! Söyleme. Bilmeyeyim, daha iyi. Malı vereyim, sonra devam ederiz."

Ortadan kayboldu.

"Hafif bir aksanı var, ama Türkçesi çok iyi!" diye düşündü K.

Yalnız kalınca salon penceresine gidip dışarı baktı. Restoran tam karşıda değil de, biraz sağda kalıyordu. Altı katlık seviye farkı düşünülürse, böylesi daha iyiydi.

İrina, elinde lacivert renkli büyücek bir spor çantasıyla döndü. Güçlü kuvvetli olduğundan ağır mı, değil mi pek anlaşılmayan yükünü kanepenin üstüne koyup, "Bir bak bakalım," dedi. "Çok para ödedim, ama sağlam yerden aldım."

Moskova'daki operasyonun lojistiğini, baştan sona Merkez üstlenmişti.

K., İrina'yı uzun süredir biliyor, ama ilk kez görüyordu. Kadın, Türkiye'ye yerleşen Ruslardandı. Moskova'da doğmuştu. Antalya'da yaşıyordu. Turizm sektöründe çalışıyor, böylece sık sık gelip gidişi göze çarpmıyordu. Teşkilat'ın güvendiği aracılardan biriydi.

Çantanın fermuarını açtı. Parçaları içinden çıkarmadan, eliyle tek tek yokladı. Türkiye'de "Kanas" diye anılan bir SVD'ydi.[1]

İrina'ya dönüp, "Mükemmel," dedi. "Çok iş görmüşe benziyor, daha da görür..."

Kadın, omuzlarını silkti.

Uzatmadan lafa girdi: "Şimdi, dinle. Herifin ne zaman geleceğini bilmiyoruz. Son anda karar verir, haftada en az iki-üç kez öğle yemeğine gelir. Akşamları ağır yemez, zaten sokağa çıkmaktan da korkar.

"Üç gündür ortada yok. Bugün geçti. Dolayısıyla büyük ihtimal yarın, en geç öbür gün gelecektir. İçerdeki

1 Keskin nişancı tüfeği, "Snayperskaya Vintovka Dragunova"nın kısaltması. (y.n.)

adamımız haber alır almaz, seni buradan, evin sabit numarasından arayacak. Restorana en az yarım saat önce Dede'nin yola çıktığını bildirirler ki, namına layık karşılansın! Dolayısıyla evden ayrılmamalısın. Buzdolabını doldurdum. İki günlük yiyecek, içecek var. Ben artık gitmeliyim. Soracağın bir şey var mı?"

"Çatıya nasıl çıkılıyor?" diye sordu K.

"Göstereyim. Bu saatte kimse olmaz apartmanda."

İrina dairenin anahtarını aldı, evden çıktılar. Asansörün yanındaki servis kapısı, bina boyunca yangın merdiveninin bulunduğu metal kafese açılıyor, zaten merdivenin sonu da çatıda bitiyordu.

"Tırmanmaya gerek yok," dedi kadın. "Zaten vaktim de kalmadı. Sen bakarsın sonra. Şu kapağı açınca, çatıdasın..."

K. çok kolay olduğunu görmüştü. "Tamam," dedi.

Daireye döndüler.

İrina'nın bavulu hazırdı. Telefonla bir taksi çağırdı.

K.'ya "*Udaçi*!"[1] deyip çıktı.

Salonun ortasında bir süre öylece durup İrina'nın arkasından kapanan kapıya baktı K.

Bu kapıdan içeri gireli yarım saat kadar olmuş, güzel bir kadınla tanışmış, ayaküstü konuşmuşlar ve gitmişti.

Hâlâ ayaktaydı.

Ne o, kadına bir erkek gözüyle bakmıştı ne de İrina, ona kadın gözüyle. Yarım saat bile gerekmezdi, böyle şeyler hissedilir, saniyelere sığardı iki yabancı arasında çakan ilgi kıvılcımı. Bir yere varması da gerekmezdi. Sonucu yine merhaba ve elveda olabilirdi.

Ama çakmamıştı işte o kıvılcım. Birbirlerinin gözünde konuşan birer eşya olarak kalacaklardı hep. Ayarlandıkları programa odaklı iki robot...

1 (Rus.) Bol şans. (y.n.)

İrina'nın da kendisinden farksız, saniyeleri bile hesaplı, ama gelen geçen zamanı düşünmeden yaşadığına emindi. Tıpkı kendisi kadar yalnız ve yalnızlığı üzerinde hiç mi hiç durup sorgulamadığını bildiği gibi.

Mutsuz muydu? Hayır.

Mutlu muydu?

Hayır.

Ne kadar zaman olmuştu amaçsız, anlamsız bir sevinç duymayalı?

En son ne zaman bir hafiflik hissetmişti içinde, hava güzel, bahar geldi, güneş açtı, bir kadın gülümsedi diye?

Duyduğu acılar ve sevinçler ne zaman, nasıl olup da tehlike ve heyecandan ibaret olmuş; aldığı tatlar niçin içgüdüsel tatminlere dönüşmüştü?

Ne zamandan beri bir kadını sevmemiş, saçını okşamamış, hatta kavga etmemişti?

Parayla tuttuğu orospular arasında bile tercih ettiği biri yoktu.

Hep acelesi vardı, hep yapması gerekeni yapıyordu çok uzun zamandır.

Kabul etmek zorundaydı. Hayatı bir refleksler dizisiydi. Fırıldağı çevirmeyi öğrenen bir farenin durmadan çevirmesi, düğmeyi keşfeden bir maymunun durmadan düğmeye basması gibi yaşıyordu yıllardır.

Hayvanlar ve robotlarla arasındaki tek fark, onun programlandığı hedefe varmak için yol değiştirebilmesiydi o kadar.

Yaptığı işle bütünleştiğini, kendine karşı da gaddarlaştığını bilecek kadar aklı vardı.

Öldürdüğü ya da öldürttüğü insanlara karşı geliştirdiği duygusuzluk, sonunda öz varlığına da yayılmış, onu da yutmuştu, farkındaydı.

Düşman ya da dost, kimseyi sevmediği gibi kendisini de sevmez olmuştu.

Neden?

Ölümle iç içe yaşadığı için mi her şey önemsizleşmişti?

Bilmiyordu.

Ama inancını yitirdiğini biliyordu. Kutsala, davaya, Allah'a, kitaba, vatana, devletin âli çıkarlarına ve en başta, insana olan inancını...

Ürperdi. Yaptığı iş, inanmadan yapılacak iş değildi. Başarmak için bir amaca, gerekliliğe, doğruluğa inanmak şarttı. Bu düşüncelerle ölümünü çağırıyor, ölümünü hazırlıyordu aslında.

"Saçmalıyorum!" dedi kendi kendine.

Sanki iç sesini susturmak ister gibi, "Yeter, kes!" diye mırıldandı.

Dikkatini, bulunduğu mekâna çevirdi. Geniş, aydınlık bir salon, uzun beyaz kanepeler, ahşap ve sade mobilyalar, açık bir mutfak... Hoşuna gitmişti burası. Demek ki hâlâ bir şeylerden, örneğin bir evden hoşlanabiliyordu.

Öyleyse niye böyle bir evi yoktu?

Çünkü istememiş, hatta umurunda olmamıştı.

"Bu meslek zehirledi beni," diye düşündü. "Zehirlendim ben."

Uzun süredir ilk kez yargılıyordu kendisini.

Açık mutfağa yürüdü. Buzdolabını açtı, içine baktı. İrina tıka basa doldurmuştu gerçekten dolabı. Kapaktan bir Rus birası çekti, kapağını açtı, başına dikti.

Her zaman böyle olmamıştı. Örneğin, karısını sevmişti bir zamanlar. Çocukları doğduğunda, onları kucağına aldığında hissettiği, mutluluktu. Büyümelerini izlemiş, üzerlerine titremişti.

Karısının önce gözleri ölmüştü. Daha doğrusu, o gözlerde K.'ya baktığında ışıyan sevgi sönmüştü. Sonra yüzünün ifadesi acılaşmıştı. Ağzını her açtığmda iğneler, ağular dökülüyordu.

Birbirlerini arzulamaz, hatta bir zamanlar arzuladıklarını hatırladıkça pişman ve düşman değilse bile, hasım oldular, yavaş yavaş.

Çocuklar da büyüyüp onlar için karşılıklı bir bıkkınlığı sürdürmenin anlamı kalmayınca, ayrılmışlardı.

Şimdi ne o çocukların umurundaydı, ne de çocukları onun umurunda.

Her zamanki "görev" sadakatiyle, elbette hepsi için gerekeni yapmıştı.

Ama, acaba gerçekten sevmiş miydi karısını ve çocuklarını?

Sevmiş olsa bunca kolay vazgeçebilir miydi?

Kanepenin üstünde duran spor çantasını alıp sehpanın üstüne koydu. Karşısına oturdu. Çantanın içindeki silah aksamlarını bir bir çıkarıp yan yana dizdi.

Tek mermi kutusu ve içinde her biri parmak eni kadar, el boyunda 10 mermi vardı. Kanas'ın dolum kapasitesi.

Birasından bir yudum alıp silahın parçalarını monte etmeye başladı. Bitince, şarjörü çekip sürdü. Hiçbir takılma yoktu, tıkır tıkır işlerdi.

Birasından bir yudum daha alıp sökmeye başladı bu kez Kanas'ı.

Her keskin nişancı gibi, Lejyoner de kullanacağı silahın montajını başkasına yaptırmazdı ve haklıydı.

Parçalar halindeki Kanas'ı tekrar çantaya yerleştirip fermuarını çekti.

Yarıladığı birayı başına dikip arkasına yaslandı.

Neden böyle olmuştu?

Böyle olduğu için mi bu mesleği yapıyordu, yoksa bu meslek mi onu bu umarsızlığa itmişti?

"*That's the question...*"[1] dedi içindeki alaycı ses.

Sonra sağduyusu çıkageldi, "Oğlum kafayı mı yedin, burada iki gün yalnız başına kalırsan depresyona girersin sen! Nerede kaldı bu Lejyoner? Gelsin artık..." diye uyardı.

Kapının zili de tam o sırada çaldı. İki kısa, bir uzun.

Gelmişti işte!

Yerinden fırlayıp kimsin falan diye sormadan otomatiğe bastı.

Hayatında bir zil sesine, hiç bu kadar sevinmemişti. Demek ki hâlâ önemli önemsiz bir şeylere sevinebiliyordu.

Hatta Lejyoner'i seviyor bile olabilirdi. Deliydi, gaddardı, ama ona karşı bir zaafı vardı.

Yetiştirdiği en iyi silahşor olmasının dışında bir şeyler...

Hakkında kimsenin bilmediğini, herkes onu Lejyoner diye endişeyle karışık bir hayranlıkla anarken, onun kendisine "Hiç" dediğini biliyordu.

Ne Lejyoner ne de K. hiç kimse değildi.

Birer hiçtiler.

Ve Lejyoner, gençliğine karşın ondan daha önce anlamış, adlandırmıştı kendi gerçeğini.

Yalnız bu bile Lejyoner'i ötekilerden farklı bir yere koymasına, hatta sevmesine yeterdi.

Otomatiğe basmış, ama daire kapısını açmamıştı. Arkasında bekliyordu. Göz deliğinden bakıp onu görünce, açtı.

Çok yorgun olduğu belliydi.

"Ağbi!"

K., "Hoş geldin oğlum!" dedi ve onu kucaklayıp alnını alnına tokuşturdu.

---

1 (İng.) İşte soru bu. (yay.n.)

Ne Barselona, ne de Paris'te birbirine dokunmuşlardı.

Eski öğrencisini bağrına basarak, hem onun Paris'te gösterdiği başarıyı kutluyor hem de nihayet ona yakınlığını ifade ediyordu K.

Belki de kendini kendinden kurtarıcı bir simide sarılıyordu...

Çok uzun zamandır kimsenin kucaklayıp "oğlum" demediği Hiç, duygulandığını belli etmedi.

"Ağbi benim bir duş alıp iki saat uyumam gerek," dedi. "Yoksa işim bitik! Zamanımız var mı?"

"Var, var. En erken yarın öğlen, belki öbür gün. Bakalım banyo ne tarafta? Ben de yeni geldim, evi gezmedim daha..."

Daireyi dolaştılar. Lejyoner bir ıslık çaldı.

"Vay anasına! Kim oturuyor burada?"

"Kimse oturmuyor," dedi K. "Bir Rus kadın var, Teşkilat'a çalışan. İrina. Bu iş için aylar önce onun üstüne kiraladılar. Biraz gelip gitti. Lojistiği ayarladı. Anlatırım... Bak banyoda bir sürü havlu var. Sonra iyi bir uyku çekersin."

K. bir bira daha açıp salonun penceresine gitti. Dalgın gözlerini beyaz tül perdenin ardından sokakta gezdirdi, sonra lokantaya dikti. Aradaki mesafeyi hesapladı.

Yukardan aşağıya açı farkına rağmen, arada 200 metre ya var ya yoktu.

1.300 metreden çelik yelek, 1.400 metreden çelik başlık delen Kanas için çok kısa, kesin ölüm mesafesiydi bu. Yeter ki mermiler hedefi bulsun...

Dairenin pencereleri kaydırak sürgülüydü. Buradan bile ateş açılabilirdi. Ama gündüz gözüyle hemen fark edilirdi. Çatı daha emniyetliydi. Yangın merdiveni de doğrudan arkaya çıkıp kayıplara karışmaya daha elverişli. Yine de Lejyoner karar verecekti atış noktasına. Bir ara çatıya çıkıp bakmak gerekiyordu.

"Mobilyalı mı kiralandı burası?"

Arkasına döndü. Üzerine beyaz bir bornoz geçiren Lejyoner, banyodan çıkmış evi kolaçan ediyordu. Ağzında yakılmamış bir sigara vardı. Çok rahattı. Pencereden uzaklaşıp kanepeye oturduktan sonra sigarayı dudaklarından çekip sorusunu tekrarladı.

"Yatmadın mı sen?"

"Yatarım biraz sonra. İçecek bir şeyler var mı, susadım..."

"Buzdolabında bol bira var."

Lejyoner bir bira açıp yanına geldi. O da perdenin ardından, ama aşırı bir ilgi göstermeden sokağı kolaçan etti. Çok rahattı.

"Şurası mı?"

"Evet. Kendi restoranı. Haftada iki-üç kez geliyor, yalnız öğle yemeklerine. Bugün geçti. İrina'ya bakılırsa, 48 saat içinde ortaya çıkacak. Ama belli olmaz, belki de gelmez. Bekleyeceğiz."

Hiç, pencereden uzaklaşıp bir kanepeye oturdu. Sorusunu tekrarladı: "Rus kadın nerede? O da mı operasyona dahil?"

"Hayır," dedi K. "Söylediğim gibi, lojistikle görevliydi. Burayı kiraladı, içerdeki adamı ayarladı, Kanas'ı teslim etti, sen gelmeden az önce gitti. Şu anda uçakta olmalı. Türkiye'ye dönüyor."

"İyiymiş," dedi Hiç. "Kanas'a baktın mı, nasıl?"

K., spor çantayı gösterdi.

"Rodajı yapılmış. Yağ gibi tıkır tıkır takılıp çıkarılıyor. Hiçbir eksiği yok. Dürbüne bir bak, ona bakmadım..."

Lejyoner, çantanın içine şöyle bir göz attı.

"Sen iyi diyorsan, iyidir Ağbi... Sonra bakarım. Dürbün iyi olmasa bile, madem gündüz gözüyle indireceğiz, sektirmeyiz Allah'ın izniyle!"

Sonra gözlerini K.'ya dikip, "Bir merakım var, Ağbim..." dedi.

"Bu işi sen yalnız başına da halledebilirdin. Niye beni istedin?"

K. hemen cevap vermedi. Düşünceli birkaç adım atıp Hiç'in karşısına oturdu.

Başını yana çevirip, "Uzak mesafeden çok uzun zamandır atış yapmadım," diye mırıldandı. Sonra gülerek ona baktı.

"Allah'ın izniyle sektirmeyeceğime emin değilim! Bu herif, 2010'da rakip mafyanın suikastından yaralı kurtuldu. Senin elinden kurtulmaz diye düşündüm!"

Hiç, için için kıvandı. Ağbisi boynuzun kulağı geçtiğini, kendisinin artık ondan daha iyi olduğunu teslim ediyordu. Ama kıvancını belli etmedi. Teselli de etmedi K.'yı.

Konuyu değiştirdi.

"Herif büyük lokma," dedi. "Babaların babası. Rus mafyasına karşı Teşkilat. Mafyanın kendi içinde yiyemediği bir numarayı indirmek, demek bize nasip olacak.

Peki bizim mafyadan farkımız ne Ağbi? Yani devlete hizmetle çıkara hizmet farkım aradan çıkarırsak, tıpatıp aynı işleri yapmıyor muyuz Ağbim?"

K. onun da kendisiyle aym sonuca vardığını, artık hiçbir şeye inanmadığını, yapmaya koşullandığını, otomatiğe takılmış bir ölüm makinesi gibi hayatını sürdürdüğünü anladı.

Kıvırmanın anlamı yoktu. Aptaldan iyi silahşor olmazdı. Lejyoner zekiydi. Hem de zehir gibi.

"Akrabalık bağlarımız biraz farklı," diye sırıttı. "Mafyanın dede, baba dediğine; biz ağbi, kardeş diyoruz..."

Başını sallayıp acı acı güldü Hiç.

"Doğru cevap," dedi. "Son bir sorum var: Biz bu herifi,

PKK'ya uyuşturucu karşılığında silah satıyor diye indireceğiz. İyi, güzel. Peki, yerine biri geçmeyecek mi?

"Yerine geçen mafya babası, yine uyuşturucu karşılığında PKK'ya silah satmayacak mı?"

K., arkasına yaslanıp içini çekti.

"Bozuk para gibi harcadın bizi be aslanım! O kadar da boş değiliz. Yeni babanın kim olacağını biliyoruz, senin de yakından takip ettiğin bir isim: Genç Şakro."

"Şakro'yu 2006'dan beri İspanyollar tutuyor ama... Kaldığı hapishaneleri rüşvetle idare etmesin diye 2010'dan beri birinden ötekine nakledilip duruyor! Cezasının bitmesine beş yıldan fazla var daha. Nasıl olacak? İspanyol hapishanelerinden mi yönetecek Rus mafyasını?"

"İşte burada da harcıyorsun bizi! Bu iş için Ruslarla anlaşmadık mı, Madrid'le konuşmuyor muyuz sanıyorsun? Hele şu herifi indirelim, bir yıla kalmaz sınır dışı ederler Şakro'yu. Zaten başlarına bela, defolup gitsin, bir daha İspanya'ya gelmesin istiyorlar. O kadar.

Ruslara gelince... Onlar da Dede'den kurtulacak, yeni babayı kendilerine göre hizaya sokacaklar. Şunu, şöyle yapmazsan seni Gürcistan'a gönderirim, gıyabında verilen 10 yılı yatarsın diyecek Moskova!

Peki, biz niye üstlendik bu taşeronluğu? Gayet açık: Rus mafyasının başına kıçına, gelenine gidenine karışmam, ne bok yersen ye, ama PKK'yla iş tutarsan seni indiririz diyoruz! Hem de PKK'yla barış görüşmeleri yaparken; Paris'te bunu dedik, Moskova'da bunu diyoruz..."

Ulusal Çıkarlar Gecesi
16 Ocak, Paris

Élysée Sarayı'ndaki toplantı, saat 18'de başlıyordu.

Cumhurbaşkanı François Hollande'ın Saray'a "çok gizli" uyarısıyla çağırdığı İçişleri ve Dışişleri Bakanları; savunma bakanıyla bu bakanlığa bağlı gizli istihbarat şeflerinin, Paris'teki üçlü infaza dair vereceği "devlet sırları"nı değerlendireceklerdi.

Olağan zamanlarda böyle toplantılar medyaya "güvenlik zirvesi" olarak yansıtılır ve içeriği gizlense bile hiç olmazsa konusu kamuoyuyla paylaşılırdı.

Bu sefer, Élysée Sarayı'nda bir "güvenlik zirvesi" yapıldığından bile haberi yoktu medyanın.

Böyle zirveler akademik kariyer sınavına benzer, zaten öyle de düzenlenirdi. Karar alıcı komisyon Cumhurbaşkanı Hollande'ın çalışma bürosuna kapanırken; danışman ordusu da bitişik salonda sınava girecek öğrenciler gibi toplanır, içerden birinin çıkıp kendilerine bir soru sormasını, bir ayrıntılandırma istenmesini beklerdi.

Emniyet Müdürlüğü DCPJ'nin İstihbarat Birimi Şefi Julien Armand da Fransa'nın iç ve dış casusluk örgütleri DGSI, DGSE ile anti terör birimlerinin ikincil derecede yetkilileri gibi Élysée Sarayı'nda hazır bekleyecek danışmanlar arasında yer alıyordu.

Fransa'daki PKK militan ve faaliyetlerini izleyen adamlarının verdikleri raporları, Diego'nun hazırladığı

yorumları toplamış, dersini çalışmış; çıkardığı sonuçları hiyerarşiyi izleyerek İçişleri Bakanı'na çoktan ulaştırmıştı.

Belki hiçbir soru sorulmayacak, görüş istenmeyecekti kendisinden. Ama orada bulunması emredilmişti.

Bir kez daha fazla mesai yapacak, bir akşamını daha Élysée Sarayı'ndaki bekleme seansına feda edecekti.

Neyse ki kendisiyle barışık, özgüveni yüksek tüm insanlar gibi Julien Armand da neşeli, iyimser, soruna değil, çözüme odaklanan bir yöneticiydi.

O gece Rugby maçı olsaydı, suratı asılırdı. Ama yoktu.

Dolayısıyla önündeki saatlere, bardağın dolu yarından bakıyordu. Élysée Sarayı'nda onları aç bırakmazlardı. Şaşaalı bir yemek sofrası kurulmazdı ama dünyaca ünlü mahzeninden muhteşem şaraplar eşliğinde, daima en iyiler arasından seçilen Saray aşçılarının elinden çıkma kanepeler, pötifurlar ikram edileceği kesindi.

Başka bir deyişle, Élysée Sarayı'nda gurme bir kokteyle katılıp devletin sır küplerini taşıyan meslektaşlarıyla iki laf ederek beklemek, pek de zül sayılmazdı. Üstelik uzağa da gitmeyecekti, Emniyet Müdürlüğü'ne birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi Saray.

Toplantının başlamasına iki saatten fazla vardı, kapısı daima açık bürosunda İçişleri Bakanlığı'na ilettiği dosyaları bir kez daha gözden geçiriyordu ki, içeri Diego daldı.

Üstlerine, "Benim tay,"[1] diye söz ettiği genç adam, alı al, moru mor ve heyecanlıydı.

Julien Armand şaşırmıştı.

"Hortlak görmüş gibisin. Ne oldu?"

Diego'nun başı, elinde tuttuğu bilgisayar çıktısıyla uyumlu sallandı.

1 Fransızcada, yetiştirilmesine özen gösterilen, geleceği parlak eleman anlamında kullanılır. (y.n.)

"Burada ne yazıyor, bilseniz!" dedi soluk soluğa. "Az önce Moskova'da Rus mafyasının bir numarası, Ded Hasan öldürüldü! Uzak mesafeden, keskin nişancı ateşi... İki kurşun yemiş, işi bitmiş!"

"Eh, Rus Emniyetçilerin gözü aydın. Biz niye heyecanlanıyoruz?"

"Bu herif, PKK'ya uyuşturucu karşılığında silah temin eden mafyanın başı, patron! Tam bir hafta önce de Paris'te PKK'ya silah parası sağlayan bir odak hedef alındı, üç militan indirildi. Yedi gün arayla PKK bağlantılı iki suikast, rastlantı olabilir mi sizce?"

Armand, dudağını büküp omuzlarını silkti. "Olabilir! Niye olmasın? Su testisi su yolunda kırılır. Rakip mafya becermiştir Ded mi ne, senin babayı. Örnekleri çok..."

Diego, Şef'in haklı olabileceğini biliyordu. Heyecam dindi, ama teslim olmadı. Israr etti:

"Doğrudur, mafya içi hesaplaşma olabilir. Ama değilse?

"Ya Teşkilat'ın işiyse? Ya bir suikast timi Avrupa'da PKK'ya lojistik destek verenler arasında sürek avına çıktıysa? Paris'ten sonra hemen, hiç ara vermeden Moskova'da böyle bir suikastı başarmak, dünyaya nasıl bir mesaj verir, düşünebiliyor musunuz? Hem de içerde, PKK'yla barış görüşmeleri yaparken..."

Julien Armand tereddüt etmedi: "Türkiye büyük devlet, barışır göründüğü düşmanı bir şekilde becerir, dedirtir. Yetiştirdiği suikastçılara da, valla tüm dünya gizli servisleri imrenir. Başta bizim DGSE!" dedi.

Ciddi mi konuştuğu, alay mı ettiği belli değildi. Kuşkusuz her ikisi de geçerliydi.

Sonra, "Moskova'daki suikastın ayrıntıları belli oldu mu?" diye sordu Diego'ya. "Oku bakalım, şu elindeki kâğıdı..."

Diego, "Önce internet haberlerinde gördüm, sonra

bizim büyükelçilikten bu istihbarat notu geldi," dedi. "Okuyorum."

Rus mafyasının bir numaralı babası Aslan Usoyan, bugün kendisine ait Karetni Dvor Restoranı'nda yediği öğle yemeğinden çıkarken, lokalin kapısı önünde vuruldu.

Rus medyası, Ded Hasan lakabıyla anılan Usoyan'ın yaralı olarak hastaneye kaldırıldığını haber veriyor.

Ancak güvenilir bir kaynak, keskin nişancı silahıyla vurulan şahsın olay yerinde can verdiğini ve suikast hakkında bir açıklama yapması beklenen Rus Emniyeti'nin, yaralı diyerek zaman kazandığını bildiriyor.

Yerel yetkililerle düzenli irtibatımızı sağlayan aynı kaynak, Rus Mafya Kralı diye bilinen maktule lokantanın karşı sırasındaki bir evden uzun menzilli suikast silahıyla toplam üç el ateş açıldığını belirtti.

İki merminin mafya babasına isabet ederken üçüncü merminin yanındaki kadını yaraladığı, zaten medyada da yer alıyor.

75 yaşındaki Ded Hasan, Gürcistan doğumlu bir Ezidi Kürt'tür. Yasadışı faaliyetlerine Gürcistan'da başlamış, Rusya çapında Moskova'da devam etmiştir.

2010 yılında yayınlanan Wikileaks belgelerinde, PKK ile bağlantısı olduğu, örgüte uyuşturucu karşılığı silah sağladığı ortaya çıkmıştır.

Bu belgeler arasında İspanya'daki ABD büyükelçiliğinden Washington'a gönderilen bir kripto, "Rusya mafya aracılığıyla Türkiye'ye karşı PKK'yı silahlandırıyor," başlığını taşıyor ve bilgi kaynağı, İspanya Başsavcısı Jose Grinda Gonzalez'le yapılan bir görüşmeye dayandırılıyordu.

Ded Hasan'ın mafya örgütünde PKK'ya silah sağlamakla görevlendirdiği sağ kolu Zahar Kalaşov, bilindiği gibi 2006 yılında İspanya'da tutuklandı. Halen hapiste.

Wikileaks belgelerinin yayınlandığı 2010 yılında, Ded Hasan yine bir suikastte hedef alınmış, ancak yaralı kurtulmuştu.

Diego, okumayı bitirdi. Elindeki çıktıyı Amir'in masasına bırakıp, "İşte bu kadar," dedi. "Gördüğünüz gibi, Moskova'daki istihbaratımız da satır aralarında Türkiye'yi işaret ediyor."

"Öküzün altında buzağı arıyorsun!" diye itiraz etti Julien Armand. "Ben böyle bir anlam çıkarmadım. Ama savına olanaksız da demiyorum. Aklımın bir köşesine yazdım. Zaten bu geceki toplantıya katılacak herkesin haberi olmuştur. DGSE, belki daha kapsamlı bilgiye de ulaşmıştır. Sana da haber verdiğin için teşekkür ederim. Bir şey daha. Meraktan soruyorum: Aslan Usoyan'a niye Ded Hasan diyorlar?"

"Ded, dede demek. Mafya duayeni ya... İspanya'da yakalanan *kapo*'su da Genç Şakro, diye anılıyor. Hasan'lık nereden geliyor, ben de bilmiyorum," dedi Diego. "Belki takma adıdır."

Bir an durdu. Sonra, "Ben de meraktan soruyorum patron!" diye sırıttı. "Bu gece ne görüşülecek?"

Julien Armand, arkasına kaykılıp her zamanki muzipliğini takındı.

"Sen bugün Moskova'dan vakit bulup Paris'te ne olup bittiğine bakabildin mi biraz?"

"Tabii baktım! Bir şey kaçırdığımı da sanmıyorum. En önemlisinden başlayayım mı? Paris suikastının biricik zanlısı Sait Durmuş mahkeme kararıyla tutuklanıp Fresnes Cezaevi'ne nakledildi."

Amiri, "Hah işte!" derken, eliyle kafasına vurdu. "Çalıştır çaydanlığı biraz, şimdi ortalık karışmaz mı sence?"

"Neden daha fazla karışsın? Zaten yeterince karışık..."

Julien Armand, yerinden kalktı. Diego'nun omzuna babacan bir şaplak atıp, "Öyle değil çaylak! Dinle de öğren..." dedi usulca.

"Artık yargı devrede. Adli Polis, adamın suçluluğu hakkında kesin kanıt sunamıyor. Dava açılacak. Hazırlık soruşturmasında bir kadın yargıç görevlendirildi: Jeanne Duyé. Titizliğini biliyoruz. Kılı kırk yarar. Bir yandan Fransa'daki Kürt topluluğunun baskısı, öte yandan medya... Zaten Türkiye'de bile, azmettirici Türkiye diye haykırıyorlar.

Suikastın ister istemez devlet boyutu gündeme gelecek. Yargı bizim gizli servislerden Teşkilat'a dair bilgi isteyecek, hatta Savunma Bakanlığı'na DGSE'nin suça lojistik destek verip vermediğini bile soracak!

Hiç kuşkusuz, içerde maktulleri ve zanlıyı yıllardır izleyen DGSI'dan bilgilendirme notlarını, hatta telefon dinleme kayıtlarını falan da isteyecek. Yani devleti, devlet sırlarını açıklamaya çağıracak.

Hukukun üstünlüğü bu demek.

Yargıcın, bütün bunları sormaya yetkisi var.

Ama tabii, devletin de neye, ne kadar cevap vereceğine karar yetkisi var!

Yargı bağımsız ama, dengeli bağımsız, senin anlayacağın...

İşte bu gece, Saray erkânı soruşturma öncesi toplanıyor ki, soruşturma sırasında hazırlıksız yakalanmasın. Ulusal çıkarlarımız gereği hangi devlet sırları açıklanabilir, hangisi açıklanamaz diye tartışacaklar.

Dosdoğru bir özet istersen, suikastı aydınlatmaya ya da karartmaya karar verecekler!"

"Sizce hangisine karar verirler?" diye sordu, Diego. "Aydınlatmaya mı, karartmaya mı?"

İstihbarat Şefi, içini çekip yerine döndü.

Astına görüşmenin bittiğini belirtecek biçimde, masanın üstündeki raporlara daldı yeniden.

Diego tam çıkarken, "Karartırlar," dedi.

Nitekim, haklı çıkacaktı.

Julien Armand, Élysée Sarayı'nda keyifli bir gece geçirdi.

Şahane şaraplar tattı; küçük porsiyonlar halinde lezzetli peynirler, sıcak börekler, çörekler, kaz ciğeri ve havyarlı kanepelerden birer birer alıp sonuçta bir tepsi yedi.

Başkası olsa mide fesadına uğrardı, ama eski Rugby oyuncusu kalıbının adamıydı, bana mısın demedi. Zaten diğerleri de ondan geri kalmıyordu. Toplantı uzadıkça sıkılan ve gevezelik etmekten de kaçman danışmanlar, kendilerini tıkınmaya vurdular.

Cumhurbaşkanı Hollande'ın büyükbaşları topladığı küçük salondan, küçükbaşların beklediği büyük salona su sızmıyordu.

Kapalı kapılar bir-iki kez açıldı. Cumhurbaşkanı sekreteri, özellikle DGSE ve DGSI'nın ikincil yetkilileriyle usul usul bir şeyler konuştu, bazı belgeler aldı, tekrar içeri döndü. Ama çoğu danışmana, hiç danışılmadı.

Julien Armand da iş düşmeyenler arasındaydı. Meslektaşlarıyla kısa sohbetler etti; ama Fransa'nın en gizemli casusluk örgütünün mensupları doğal yapıları gereği ketumdu. Gecenin teması, PKK'lı infazları hakkında hiç konuşulmadı.

Emniyet Müdürlüğü'nün devlet sırlarına resmen vakıf olmayan, dolayısıyla daha rahat hareket edebilen İstihbarat Müdürü; birbirine bile güvenmeyen casusların gerginliğiyle için için eğlendi.

Toplantı, üç saat sürdü. Kapılar açıldığında, büyükbaşların yüzü gülüyordu. Anlaşılan, Fransa'nın ulusal çıkarları doğrultusunda fikir birliğine varılmıştı.

Önce Cumhurbaşkanı Hollande, ardmdan onunla aynı boyda bakanlar, en arkadan da DGSE ile DGSI'nın çam yarması iki patronu danışmanların beklediği büyük salona çıktılar.

Hollande, hemen hepsinin omzuna kadar geldiği ikincil derecede devlet yetkililerinin tek tek elini sıktı, geldikleri için teşekkür etti ve iyi geceler diledi.

Sosyalist Cumhurbaşkanı, sağcı selefi ve hasmı Sarkozy kadar kısa boylu, tıknaz, ama hiç mi hiç kompleksi olmayan sevimli bir adamdı. Kesinlikle yakışıklı değildi. Hatta sıradan sayılırdı. Ama çok zekiydi. Hazırcevaplığı efsaneydi ve en kritik zamanlarda yaptığı esprilerle ortalığı yıkar geçirir, gamı kederi dağıtırdı.

Julien Armand, onun elini sıkarken böyle sıradan bir adamın, nasıl olup da onca güzel kadını baştan çıkarabildiğini; biri gayrimeşru, beş çocuk yapabildiğini düşünüyordu.

Hollande, sanki zihnini okumuş gibi bir an durup onun gözlerinin içine baktı ve, "Sizi bir yerden tanıyorum!" dedi.

Armand, başını hafifçe eğerek, "Maç sahasından olabilir mi?" diye sordu. Cumhurbaşkanı'nın futboldan çok, Rugby sporuna olan tutkusunu biliyordu.

"Tamam, hatırladım! Siz o meşhur milli takım kaptanısınız. İngilizleri yenip kupayı aldığımız 2002 yılında da elinizi sıkmıştım. Ne maçtı ama!"

Hollande, çevresindekilere dönüp, "Tabii ikimiz de bacak kadar çocuktuk o sıralar. Bu bay, sonradan boy atmış!" dedi. "Ben spor yapmadığım için kavruk kaldım!"

Salondaki resmiyet havası bir anda dağıldı, herkes gevşeyip kahkahaya boğuldu.

Cumhurbaşkanı Hollande, sahneden çıkar çıkmaz hepsi, hızla dağıldı. Saray avlusunda bekleyen siyah arabalara binip gittiler.

Julien Armand, en son çıkan oldu. Acelesi yoktu. Arabasını Emniyet'te bırakmıştı. Biraz yürümek ve hava almak iyi olacaktı. Avluyu telaşsız adımlarla geçerken, omzuna bir el dokundu:

"Julien!"

Başını çevirince, Hollande'ın güvenliğinden sorumlu sivil polis birimine komuta eden arkadaşıyla burun buruna geldi. Emniyet'te yıllarca birlikte çalışmışlar ve o da Rugby oynadığı için pek anlaşırlardı.

"Philippe! Buraya gelirken sana rastlarım diye umuyordum, sonra göremedim..."

"Ben de senin çıkmanı bekliyordum. Vaktin var mı? Haydi, bir kahveye gidip yorgunluk atalım."

Saat 21.30'a geliyor, gece yeni başlıyordu Paris'te.

"Eve dönmeye niyetim yoktu zaten. Gidelim haydi! Uzun zaman oldu görüşmeyeli..."

Birbirlerini bulmaktan mutlu, Saray'ın duvarlarını geride bırakıp Faubourg-Saint-Honoré Sokağı'nın sonuna kadar yürüdüler. Şık Kahve diye anılan barın sabah dörde kadar açık olduğunu biliyorlardı.

Şık Kahve'nin ayakçı tezgâhı itiş kakış, ama masaların çoğu boştu. Gözlerden uzak bir masaya oturdular. Buluşmalarının şerefine, bir şişe Bourgogne şarabı açtırdılar. Şarabın adı, şiir gibiydi: Saint Georges Geceleri.

İlk yudumun tadına vardıktan sonra Philippe, "Toplantı nasıl geçti?" diye sordu.

"Bilmem ki," dedi Julien Armand. "Bekleme odasındaydım, hiçbir bilgi sızmadı içerden..."

Arkadaşı, "Ne konuştuklarını tahmin zor değil," diye

karşılık verdi. "Hatta neye karar verdiklerini de!"

Armand, kadehinden kallavi bir yudum alıp damağını şaklattı.

"Tabii ki değil. Olayı gömecekler herhalde. Fransa'nın Türkiye'yle ticaret hacmi, kallavi.

Zaten Sarkozy zamanında ilişkilere fazlasıyla zarar verildi. Hollande, tam durumu düzeltmeye çalışırken kötü oldu bu infaz meselesi.

Ermeni soykırım yasası yüzünden iyice gerilen ipleri, üç Kürt öldürüldü diye koparmayı göze alacağını hiç sanmıyorum!"

Philippe, "Doğru düşünüyorsun!" dedi. "Ama bu kadar mı? Yani Türkiye'yle ipleri koparmamak için çok daha önemli başka bir gerekçe yok mu, sence?"

"Ulusal çıkar niteliğinde mi?"

"Evet. Ulusal çıkar niteliğinde, hepsinin önüne geçen bir gerekçe var: Sinop'ta yapılacak nükleer santral projesi. AREVA-Mitsubishi ortaklığı. Japonlarla konsorsiyum kurdu bizimkiler. Bir yıldır ter döküyor, dil döküyor hepsi. Git gel, kulis yap, hesap, kitap. Mayıs ayında, bizzat Japon başbakanı Türkiye'ye gidip verecek 17 milyar dolarlık teklifi. İşi kapma şansı yüksek.

Boru değil, on-yedi-milyar-dolardan söz ediyoruz dostum! Dahası, santral yapımındaki payımızdan gayrı, işletme sürecinde de varız. GDF'nin[1] ortak işletmede yüzde yirmilik hissesi olacak.

Fransa krizde, Hollande'ın böyle bir başarıya ihtiyacı var ve teklifin sunulmasına birkaç ay kaldı.

Daha birkaç gün önce, 'Bu projeyi almalıyız!' diye bağırdığını duydum, enerji bakanına.

1 Fransız Doğalgaz ve Elektrik Kurumu. (y.n.)

Dediğin gibi, zaten yasadışı üç Kürt militan için, milyarlarca dolarlık bir yatırım şansını heba eder mi hiç?

Mümkün değil. Türkiye'yi kaybetmek bir yana, Japon başbakanına ne der?

Efendim, Teşkilat Paris'te üç terörist öldürdü, adalet yerini bulmak zorunda. Bedeli 17 milyar dolar mı, der? Türkiye'yi bırak, Japonlar bir daha suratımıza bakmaz bizim.

İşte bunu hiçbir biçimde göze alamaz Hollande. Zaten onun yerinde başka biri, başka bir ülke de olsa göze almaz.

Senin anlayacağın kapanmıştır bu dosya. Zaten DGSE ve DGSI da kapanmasından yanadır. Çünkü mutlaka bu işin içinde ve Teşkilat'a el vermişlerdir.

Bak görürsün, üç yıl sürer dava soruşturması. Her kafadan bir ses çıkar, tuttukları heriften başkasını zaten bulamazlar. Dava başlar, ellerindeki tek sanık böyle bir suikastı yalnız başına gerçekleştirmiş olamayacağı için 20 yıl hüküm giyer, 10 yıla indirilir. Cezasının üçte biri, zaten tutuklulukta geçmiştir. Bir-iki yıl daha belki cezaevinde yatar, belki hastanede. Sonra da hasta diye salınır... Yanlış bilmiyorum, hasta değil mi?"

Julien Armand, sessizce dinlerken kendi aymazlığına hayıflanıyordu. Arkadaşıyla aynı sonuca varmıştı, ama daha orta halli gerekçelerle. Türkiye'deki bir nükleer santral projesi için kurulan AREVA-Mistubishi ortaklığı hakkında hayal meyal bir haber hatırlıyordu. Ama üzerinde durmadığı için aklına gelmemişti. Oysa öncelik açık seçik ortadaydı ve böyle bir proje karşılığında Paris'teki kanlı baskının üstünü örtmek vatanseverlik sayılırdı!

"Doğru biliyorsun, beyninde garip bir ur var," dedi Philippe'e. "Kafa gelip gidiyor."

Durdu, şarap kadehini kaldırıp arkadaşının kadehine vurdu.

"Sağlığına dostum! Sana bir teşekkür borçluyum. Bu nükleer meselesini hiç düşünmemiştim. Çektiğin nutuk çok sağlam. Fazla konuştun, ama her şey yerli yerine oturdu. Haydi, Rugby'nin şerefine içelim!

Biliyor musun, bu gece Rugby sayesinde Hollande'ın sempatisini kazandım ve Rugby sayesinde kazandığım senden, bir devlet sırrı öğrendim!"

Philippe, şaşırdı.

"Anlattığım proje devlet sırrı değil ki," diye güldü.

Julien Armand, kendinden emin bir tavırla, "Olacak," dedi. "Projenin kendisi değil, Paris'teki üçlü infazın proje yüzünden kapatıldığı devlet sırrı olarak kalacak...

Bahse girerim ki, senin dediğin gibi en az üç yıl sürecek dava soruşturması sırasında her türlü komplo teorisi üretilecek; ama kimse, hiç kimse, Türkiye'deki nükleer ulusal çıkarımızdan söz etmeyecek!"

İki Yıl Sonra
13 Ağustos 2015, Paris

9 Ocak 2013'te üç PKK militanı Munise Cesur, Canan Baran ve Lerzan Saymaz'ın katline dair açılacak davanın hazırlık soruşturması, 19 Mayıs 2015'te bitti.

Soruşturmayla görevli yargıçlar kurulu, iki buçuk yıldır Fresnes Cezaevi'nde tutuklu katil zanlısı Sait Durmuş'un, Olağanüstü Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmasına karar vermişti.

Bu karar, davanın terör suçları kapsamına alındığını gösteriyordu.

Ama Sait Durmuş ve avukatının, Fransa'nın hangi ilindeki terör mahkemesinde yargılanacağını öğrenmek için iki ay daha beklemeleri gerekti.

Kadın yargıç Jeanne Duyé başkanlığındaki soruşturma kurulu, nihayet 13 Ağustos 2015'te dava dosyasını olması gereken yere, yani Paris Adliyesi'nde terör davalarına bakan Ağır Ceza'ya havale etti.

Duruşma günü belirsizdi. İşlem sürekliliği olmayan, ihtiyaç duyulduğunda toplanan Olağanüstü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek davanın ne zaman başlayacağı meçhuldü.

Aradan geçen yıllarda youtube'da Sait Durmuş'la Teşkilat arasında geçtiği ileri sürülen bir telefon konuşması yayınlanmıştı. Ancak erkek bir hedefe suikast hazırlığından söz ediliyordu. Uzmanlar, kayıttaki sesin Sait

Durmuş'a ait olup olmadığı hakkında görüş birliğine varamadı. Zaten adı geçen kişiye de suikast yapılmamıştı, kanıt sayılmadı.

Sait Durmuş'un avukatı Anne Marie Laguiller, medyaya müvekkilinin sık sık sara krizleri geçirdiğini, hafızasında boşluklar olduğunu ve mülayim kişiliğinin kendisine atfedilen suça hiç de uymadığını açıkladı.

Bir ara, Sait'in üçlü cinayeti maktüllerden en genç olanına âşık olduğu için işlediği öne sürüldü. Bizzat Sait, onlarca sorgusundan birinde Lerzan Saymaz'ı çok güzel bulduğunu, "Adı da güzeldi. Evet deseydi, evet derdim," deyivermişti.

Bu itiraftan yola çıkarak, genç adamın cinayet günü sevdiği kadın önünde Munise tarafından aşağılandığı ve onuruna yediremeyerek elini kana buladığı teorisi ortaya atıldı.

Zanlının, Fresnes Cezaevi'nde ziyaretçileriyle görüşmeleri gizlice kaydediliyordu. Kayıtlar dinlenince, Almanya'dan düzenli olarak Sait'i görmeye gelen bir akrabasıyla hapishaneden kaçış planı yaptığı ortaya çıktı!

Bu konuşmalar sırasında "Anne" diye söz edilen şeyin, aslında Sait'in anası değil Teşkilat olduğu iddia edildi ve daha pek çok varsayım üretildi.

Teşkilat'ın PKK'nın önemli isimlerini öldürmek amacıyla Avrupa'da "gezgin bir suikast timi" oluşturduğu bile söylendi.

Bütün kurgular, Paris'teki üçlü suikastın Türkiye'den azmettirildiği yönündeydi.

Türk medyası ve hatta hükümet bile Teşkilat'ı işaret ediyor; ancak örgütün içine sızan, hükümetin PKK ile barış görüşmelerini sabotaj amacıyla Fethullahçıların işi olduğunu vurguluyorlardı.

Zaten davanın hazırlık soruşturmasını yapan yargıçlar kurulu başkanı Jeanne Duyé, Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunduğu tebliğe, "Soruşturma sonuçları Türk Teşkilatı ile işlenen cinayetler arasında doğrudan ilgi kurmaya izin vermemekle birlikte; Teşkilat'ın içinden bazı ajanların üstlerinin bilgisi dahili ya da haricinde barış görüşmelerini baltalamak amacıyla dava konusu suçlara katıldığı kanaatine varılmıştır," diye yazmıştı.

Teşkilat, resmi açıklama yaptı. Paris'teki üçlü infazla asla ve kat'a hiçbir ilgisi yoktu. Nokta.

Fransız yargıçların Türkiye'deki adli merci, polis ve istihbarat birimlerine yaptığı başvurular karşılıksız kaldı, hiçbir soruya yanıt verilmedi.

Zaten Fransız merci ve yetkililerden de daha fazla bir bilgi alamadılar. Gerek maktulleri, gerekse zanlıyı izleyip dinleyen Fransız gizli servislerinden talep ettikleri kayıtlar, dörtte üçü "devlet sırrı" olarak özel mürekkeple kapatılıp okunmaz hale getirilmiş 37 sayfadan ibaretti. Karartılmayan bölümler de ıvır zıvır...

Öte yandan Sait Durmuş, kapatıldığı Fresnes Cezaevi'nden suçsuzluğunu haykırıyordu. Gözaltına almdığı 2013 başında ne dediyse, 2015'in sonunda aynısını söylüyordu:

O bir Kürt dostuydu. Cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu. Suçsuzdu.

Barselona
9 Ocak 2016

Günlerden cumartesi, Akdeniz'i kucaklayan bir kol gibi uzanan Katalonya kıyılarını kışın titreten Tramuntana rüzgârının esmeyip dinlendiği, güneşli bir gündü.

Sörfçüler surat ediyordu, ama Barselona'yı gezmek isteyen turistler ve karaya demir atmış ahali, memnundu.

Yakın bir gelecekte belki de bağımsız Katalonya'nın başkenti olacak şehrin piyasa caddesi La Rambla'da, her milletten insan kaynıyordu.

18. yüzyıldan kalma çelik konstrüksiyonuyla ünlü Mercat de Sant Josep yiyecek pazarı, öyle bir ilgi odağıydı ki; esnaf iş yapamıyoruz diye ayaklanınca, hafta sonları çarşıya yabancı turist girişi yasaklanmıştı.

Tabii ki yasak, çarşı kapısında pasaport kontrolüyle uygulanmıyordu. Katalanca konuşanlar içeri bırakılıyordu.

Böyle bir ayrımcılık başka yerde yapılsa, ırkçılık diye ayağa kalkardı herkes. Ama İspanya'dan ayrılmayı tasarlayan Katalanların aşırı milliyetçiliğini, kimse yadırgamıyordu.

O gün iki yabancı, Mercat de Sant Josep'e konulan yasağı delip içeri sızmayı başardı.

Cumhuriyetçi İspanyol torunu Diego, Katalancaya pek de yabancı sayılmazdı. Ama çarşı kapısını tutan nöbetçi esnafa Fransız polis kimliğini gösterip, "*Hola!*" demesi yetti.

Kıkır kıkır gülen Ayşe'yi elinden tutup peşinden sürükledi.

Diego, Barselona'nın dillere destan Sihirbaz Krallar Bayramı için bir hafta izin almıştı.

İki sevgili, 6 Ocak'ta başlayıp sokaklarda günlerce süren kutlamalarda çocuklar gibi eğlenmiş, geceler boyu sevişmişlerdi.

Evlendiklerinde fırsat bulamadıkları balayının acısını çıkarıyorlardı adeta.

Ayşe, görmeyi çok istediği Mercat de Sant Josep'te, leziz yiyeceklerden yapılmış bir masal dünyasına girmiş gibi oldu.

Çarşı, 16. yüzyıl ressamı Giuseppe Arcimboldo'nun sebze ve meyveden yaptığı insan portreleri gibi; tavanı jambondan, duvarları peynir ve sucuktan inşa edilmiş bir saraydı.

Masala nazar değmesin diye de her köşesinden bir sarımsak örgüsü ya da kırmızıbiber hevenkleri sarkıtılmıştı.

Minicik dükkânların önüne daracık tezgâhlar, iki kişinin zor sığacağı masalar sıralanmış; ayaküstü bir şeyler atıştırmak isteyenlere bir kadeh şarap eşliğinde bir tabak *paella*, çeşit çeşit *tapas* ve *panadillas* denilen nefis börekler sunuluyordu.

Ama koca çarşıda, tek bir dükkânın önünde boş masa kalmamıştı. Sanki şehrin tüm yerli ahalisi, çarşıya hücum edip hepsini teslim almış gibiydi. Hiçbirinin de kıpırdamaya niyeti yoktu. Keyif erbabı Katalanların bir cumartesi gününü, hele bayramsa, evde geçirmeleri için hasta olmaları gerekirdi.

Masa bulmaktan umudu kesen Ayşe, ayakta atıştırmaya da razıydı ama, Diego, "Olmaz!" dedi. "Buradan *Pata Negra*,[1] yerel peynir falan alalım, Paris'ten çok daha ucuz.

1 İspanya'ya özgü kara domuz jambonu. (y.n.)

Hem yarın yolda yer, hem de eve götürürüz. Sonra seni çok güzel bir restorana götüreceğim!"

Çaresiz, "Peki!" dedi Ayşe. Çarşıyı dolaştılar. Hemen her dükkânda *Pata Negra* vardı ama, salkım salkım domuz butlarını daha bir albeniyle sarkıtan bir dükkanı gözlerine kestirdiler.

Kafalarında toplama çıkarma yapıp, keselerine uyduğu kadar jambon ve peynir aldılar. Zaten tek torbalık paketi sen taşı, ben taşı ihalesi de sonunda Diego'ya kaldı.

Dükkân sahibi tombul kadına veda edip uzaklaşıyorlardı ki, Diego'ya iriyarı bir adam çarptı. Geriden gelen Ayşe, sahneyi izliyordu. Çarpıştığı adam, Diego'nun elinden düşen poşeti yerden aldı, geri verdi. "*Disculpi senyor!*" deyip yürüdü.

Çarşının daracık koridorları çok kalabalıktı, olurdu böyle şeyler.

Ama Ayşe durduğu yerde kalakalmış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Diego da onun tavrına şaşırmıştı. "Ne oldu fıstığım?" diye sordu. "Adam kazayla çarptı, çok da nazikti. Yok bir şey, haydi gidelim!"

Ayşe'nin sesi titriyordu. "Bu Cabbar!" dedi. Sonra kendi de inanamıyor gibi, "Cabbar bu!" diye tekrarladı.

"Olamaz!"

"Kesinlikle tanıdım, o!"

"Ne işi olabilir ki burada..." diye mırıldandı, Diego. Sonra toparlanıp, "Aman, oysa o!" dedi. "Gezmeye gelmiştir. Polisten nasıl turist oluyorsa, casustan da olur.

Hatta yakalanmayan katilden de...

Geçti gitti, işte. Nasılsa sohbet etmek zorunda kalmadın. Zaten son günümüz. Bir daha karşılaşmayız umarım!"

Ayşe yerinden kıpırdamadı. Yine polis olarak düşünmeye başlamıştı. "Ama çarşıya girebilmiş," dedi. "Üstelik senden İspanyolca özür diledi!"

"Hayır, Katalanca!" diye düzeltti Diego.

"Daha da ilginç değil mi?"

Genç adam, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Onun da meslek refleksi geri gelmiş, ciddileşmişti.

"Dükkâncıya soralım," dedi. "Belki tanıyordur."

Az önce alışveriş ettikleri dükkân, zaten bir adım ötedeydi.

Diego, kusursuz İspanyolcasıyla tombul kadına önce çarpışmayı görüp görmediğini sordu. Kadın, Katalanca yanıtladı. Görmüştü.

Peki, çarpan adamı tanıyor muydu?

Çünkü yabancıydı o adam.

Muhtemelen turist.

Diego da turistti, ama Fransız Emniyeti'nden olduğu için çarşıya girebilmişti.

Normal turistler bugün içeri alınmıyordu, değil mi?

Tombul Katalan, onun polis olduğunu duyunca İspanyolca konuşmaya başladı: "Belki sizin için yabancı, ama bizim için değil. O 'senyor' burada yaşar. Çarşıya sık gelir. Nazik ve cömerttir. Bir zararını görmedik."

"Adını biliyor musunuz?"

"Hayır!"

Dili çözülmüştü ama, bir yere kadar. Sesinde bir kafa tutuş vardı.

Diego üstelemedi. Zaten ne sorabilirdi ki başka?

Ayşe'ye, "Haydi gidelim!" dedi. "Anlatırım!"

Yürüdüler.

Çarşıdan çıkınca, kadının söylediklerini aktardı

Ayşe'ye. Artık aralarında Fransızca konuşuyorlardı ki, karısının pratiği artsın.

"Demek buraya yerleşmiş!" diye mırıldandı Ayşe, düşünceli.

"Baban ortadan kaybolduğunu söylemişti, değil mi?"

"Evet!"

"Peki, ne zaman söylemişti, hatırlasana. Bana da anlatmıştın, ama unuttum..."

"2013'teki o suikasttan sonra benimle görüşmüş ve bir daha ne babamı aramış ne de ortaya çıkmış!"

"Belki Moskova'dan sonra kayıplara karışmıştır," dedi Diego.

Ayşe, kocasının Moskova'da mafya babasına yapılan suikastla ilgili teorisini anımsadı.

"Olabilir. Gerçekten ilginç bir durum. Acaba sana kasten mi çarptı? Yani bizi tanıyıp, 'Ceee!' mi yaptı?"

Diego da, "Olabilir!" diye cevap verdi.

Los Caracoles'in önüne gelmişlerdi. Ayşe, lokantanın girişine, vitrininden görünen ocak başına bayıldı.

"Karakoles okunuyor değil mi? Karakol mu demek?" diye sordu neşeyle.

"Hayır!" diye güldü Diego. "Salyangoz demek. Ama merak etme, senin seveceğin leziz kebaplar da var!"

Ayşe, uzanıp küçük bir öpücük kondurdu sevdiği adamın dudaklarına.

Lokantadan içeri, sarmaş dolaş girdiler.

26 Şubat 2016
Moda, İstanbul

Son Söz

Bu romanın yazımı bittiğinde 2013 yılında Lafayette Sokağı'nda yapılan suikastın üzerinden üç yıl geçmişti. Kanlı baskının tek zanlısı Sait Durmuş'un yargılanacağı Olağanüstü Ağır Ceza Mahkemesi, duruşma tarihini hâlâ belirlememişti.

Davanın 2016 yılının ikinci yarısında başlaması bekleniyor.

Genç Şakro diye anılan Zahar Kalaşov, İspanyol yargısının sürpriz bir kararıyla 30 Ekim 2014'te 10 yıl süreyle İspanya'ya dönmemek şartıyla serbest bırakıldı.

Gürcistan'da gıyaben mahkûmiyeti olduğu için Rusya'ya gitti. Rus mafya babalarının Atina'da yaptıkları gizli bir toplantıda Ded Hasan'ın tahtına "Mafya Kralı" seçildi. Faaliyetlerine halen Moskova'da devam ediyor.

Türkiye'de ise PKK ile "Barış Süreci" gömüldü, "Savaş Süreci" hortladı. Hiç olmadığı kadar şiddetle sürüyor.

Okuduğunuz kurguda, bana istihbarat dünyasının karanlıklara açılan kapısını aralayıp teknik ayrıntılara ulaşmamı sağlayan Kartallı Kazım'a teşekkür ederim.

"Tutsak Önderliğin, esir düştüğünden beri T.C. hükümetine biat ettiğini hepimiz biliyoruz. Kuşkusuz önceden de işbirliği vardı, sen doğrusunu bilirsin. Belki de sana atılan iftira, aslında onun için geçerlidir.

Şimdi hükümetin muhatabı oldu. Ada'dan barış görüşmelerini yönetiyor.

T.C.'nin bu süreçten Parti'ye para ve silah sağlayan kaynakları kurutmak için yararlanacağına emin olabilirsin. Tutsak Önderlikten kurban istenecek. O da verecek. Muhtemelen bizler arasından birkaç isim söyleyecek. Ve ben o isimlerden biriyim.

Çok zamanım kalmadı, seziyorum.

Hoşçakal Heval..."

Paris, 9 Ocak 2013'te olağandışı bir suikaste tanık oldu. PKK militanı üç kadın, bir tabancadan sıkılan on kurşunla öldürüldü. Yakalanan tek zanlı, o gün bugündür yargılanmayı bekliyor. Katil olduğuna dair kesin bir kanıt bulunamadı, kimse inanmadı, inanmıyor.

Hiç Kimse, bu gerçek suikastın gerçekdışı bir komploya uyarlanan romanıdır.

Mine G. Kırıkkanat'ın olağanüstü kurgusu, işlenen cinayetlerde uluslararası bir işbirliğini inandırıcı kılarken; Teşkilat'ın yetiştirdiği tetikçilerin sınır ötesi harekâtlarını ve derin devletin sırlarını da gözler önüne seriyor.

KIRMIZIKEDİ
www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-4658-17-1

₺ 16

9 786059 658171